Prvi slovenski dnevnik v Zjedinjenih državah. Izhaja vsak dan izvzemši nedelj in praznikov.

Glas Naroda

List Slovenskih delavcev v Ameriki.

The first Slovenic Daily in the United States. Issued every day except Sundays and Holidays.

TELEFON PISARNE: 1279 RECTOR. Entered as Second-Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congres of March 3, 1879. TELEFON PISARNE: 1279 RECTOR.

NO. 294. — ŠTEV. 294. NEW YORK, SATURDAY, DECEMBER 21, 1907. — V SOBOTO, 21. GRUDNA, 1907. VOLUME XV. — LETNIK XV.

Božič.

—o—

Dogodek, kteri se je pripetil pred 1907 leti v hlevu pri Betlehemu, je bil za tedanjo dobo malenkosten. Na begu svojega rednika in matere, v bedi in pomanjkanju, narodil se je Jezus in le nekoliko ubozih pastirjev je pozdravilo tedaj ono bitje, ktero je kasneje skoraj dva tisočletja na milijarde in milijarde ljudi častilo in slavilo kot odrešenika in osvoboditelja. Rojstvu niso prisostvovali niti mogotci niti bogatini in ako bi tedaj vedeli, kako se bode vsled rojstva Jezusa svet spremenil: oni bi Heroda gotovo prehiteli in slednjemu bi ne bilo treba ukazati pomoriti vse tedanje prvorojence.

Toda kar so mogotci in bogatini v prvih časih krščanstva baš vsled krščanstva zgubili, so si kasneje zopet pridobili potom zvijače. Krasne nauke o medsebojnej ljubezni ljudi so porabili v to, da so zamogli z njimi ljudi tisočletja izkoriščati in zatirati in s pomočjo njihovega slepega orodja se jim je posrečilo na milijone ljudi spraviti v pravo sužnjištvo.

"Tvoja vera ti je pomagala!" Te krasne besede Izveličarja, s kojimi je razlagal svoje čudeže, služile so kasneje zatiralcem za formulo, s ktero so pomirili vse one, ki so se skušali njim upirati. In še dandanašnji se v službah mogotcev, kraljev in cesarjev oznanuje, da se mora verovati v mogotce. Kedor ne verjame, da mora na svetu biti bogastvo in kraj njega siromaštvo, ta je v očeh teh ljudi slab človek. In ljudske mase so še vedno prepričane, da mora tako biti, ker tako nas uči zgodovina in ker tako je vedno bilo. Dokler pa ostane to prepričanje nespremenjeno, do tedaj se tudi izkoriščanje ne bode spremenilo. Kaj bi počeli kralji in knezi ter milijonarji, ako bi ljudske mase ne imele tacega prepričanja? Milijonarji dobro vedo, kaj počno, ko povdarjajo, da jim je bogastvo izročil sam Bog, da ga za "druge" ljudi upravljajo — pri tem si pa na tihem ko mislijo o navadnem ljudstvu, — šepetajo: vaša vera je NAM pomagala!

* * *

Pridi zopet k nam iz Tvojega prestola na desnej strani Boga Očeta, o Jezus Kristus, — pridi k nam na zemljo, da vidiš, kako tu izgleda 1907 let po Tvojem rojstvu. Oznanjeval si svete resnice proti bogatinom, kterim si dejal, da zamore iti preje velblod skozi šivankino uho, nego bogatin v nebesa. Toda oni se za to niso zmenili. Vse do današnjih dni prepuščajo oni nebesa onim, ki so za šivankino uho dovolj majhni in drobni, dočim skrbe sami za to, da uživajo že na zemlji neprestane dobrote in radosti... Naravno, oni grade Tebi cerkve in kapelice, toda le zato, da vzdrže ljudstvo v prepričanju, da morajo imeti bogatini prvenstvo na zemlji. In potem poglej, kaka je pravica na svetu! 'Divja" ljudstva v Afriki in drugod, ktera še niso imela prilike in sreče sprejeti Tvoje svete resnice in nauke, morajo krvaveti in umirati pod mečem — krščanskih čet, ktere jih nepopisno in na grozno barbarski način mučijo in trebijo, kakor da bi oni nesrečni narodi ne bili ljudje ustvarjeni po božji podobi....

In tako se dogaja in godi že cela stoletja — že dvatisoč let povsodi, kjerkoli se oglašajo mogotci z znamenjem križa, na kterem si Ti prolil Tvojo nedolžno kri, da odrešiš človeštvo. Baš oni, kteri povdarjajo in trdijo, da žive po Tvojih svetih naukih in resnicah, baš oni so bili najhujši morilci in so še danes. Amerika je namočena s krvjo narodov, ktere so morili Cortezovi in Pizarrovi vojaki — in vse to pod krinko in napačnim razlaganjem najsvetejših resnic o medsebojnej ljubezni ljudi. Spozabili so se celo tako daleč, da so pri tem zlorabili in se sklicevali na Tvoje sveto Ime, češ: "Kristus je tako ukazal!" Oni so Tvoje namene okrenili in Tvoje nauke ponaredili ter tako spremenili cele vojske v nepregledne čete morilcev. Kri, ktera se je tekom dveh tisočletij v imenu naše svete vere prolila, tako v starem, kakor tudi v novem svetu, zamogla bi napolniti globočine morja in velike pogorske doline. In še dandanašnji, v prosvitljenem dvajsetem stoletju se sklicujejo vsi mogotci, od evropskih cesarjev in kraljev pa vse do naših trustijanov, na Tvoje svete nauke in resnice, kadarkoli želé, da bi prikrili svoja sramotna dela...

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

"Tvoja vera ti je pomagala", dejal si bolnikom in nesrečnikom, ktere si rešil in ozdravil. Toda milijonom ljudi v vseh deželah sveta in neštevilnim narodom, kterim so odvzete vse pravice, njihovo zaupanje v svoje izkoriščevalce in zatiralce ni pomagalo. Vsi so ostali siromašni, bedni in brezpravni. In tam, kjer so se v svojem obupu uprli, hoteč zdrobiti svoje okove, tam so jih morili, češ, da upor ni v soglasju s Tvojimi svetimi nauki. Tudi tu so zlorabljali Tvoje sveto ime in celo prolivali nedolžno kri v Tvojem imenu.

In ako se ozreš, Sin Nebeški, na naš "novi svet", kteri je poln vsakovrstnih in ogromnih prirodnih zakladov, tako da bi saj tu zamogli vsi ljudje živeti v blagostanju, bratstvu in medsebojnej ljubavi, kakor si Ti učil, — koliko bede in pomanjkanja bi pri nas opazilo Tvoje oko?! Tudi pri nas hiti na stotisoče, na milijone ljudi v Tvoje svete cerkve, kjer molijo Tebi in radostno poslušajo naznanilo "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji". Toda potem ostavijo Tvoje svete hrame, — prvi s mislijo in špekulacijo, kako bodo v nadalje (morda tudi z zlorabo Tvojega svetega imena) izkoriščali one, kteri jim v potu svojega obraza povečujejo njihovo bogastvo; zopet drugi ostavljajo Tvoja svetišča polni skrbi in vprašanj: kaj bodemo jedli, kaj bodemo pili, s čem naj se oblačimo in kje bodemo prenočevali? Ti tvorijo večino prebivalstva tudi tostran oceana!

* * *

In radi tega, o Jezus Kristus, pojdi zopet v nebesa k Bogu Očetu, kteri Te je pred 1907 leti poslal na zemljo, da odrešiš svet. Povej mu, da se grešni svet ne ravna po Tvojih svetih naukih in da že skoraj dvatisoč let greši proti njim. Naprosi Ga, da dodeli človeštvu toliko moči in nesebičnosti, da se bode povsodi ravnalo vestno po Tvojih naukih. In ko se to zgodi, zavladala bode povsodi na svetu ljubav, nikjer ne bode sovraštva in iz vsakega srca posebej bode z vso iskrenostjo odmeval prekrasni božični izrek:

SLAVA BOGU NA VIŠAVAH IN MIR LJUDEM NA ZEMLJI!

PREBIVALSTVO FRANCIJE.

—o—

Po najnovejšem ljudskem štetju ima Francija s Korziko vred 39 milijonov 252,267 prebivalcev. V petih letih se je tedaj prebivalstvo pomnožilo za 290,320. Na 71 večjih mest odpade 8,283,906 prebivalcev, t. j. za 223,072 več kakor leta 1901. Pariz ima 2,763,363 prebivalcev. Za njim je največje mesto Marseille s 517,498 prebivalci. Lyon ima 472,114, Bordeaux 251,947. Otok Korzika ima le 291,160 duš.

Za Božič.

—o—

O praznikih ima človek več časa za razmišljanje. V današnji dobi nervoznega dela je dobro, da malo postanemo, pogledamo okrog sebe in premislimo o tem, kar se kaže našim očem..

Zgodovina nas uči, da je ni dobe, v kteri bi bilo človeštvo tako neumorno in naporno delalo, kakor dandanes. V svoje delo smo vpregli ne samo sebe, ampak tudi moči, obdajajoče nas prirode.

Nikdar še ni bila zemlja tako dobro in v toliki meri obdelovana kakor danes, nikdar se še ni pridelovalo toliko žita kakor ga pridelujemo mi. In vendar je še kljub temu toliko njih, in to v naši najbližji okolici, ki kruha stradajo.

Nikdar ni človeštvo toliko spredlo in stkalo kakor dandanes, in vendar, poglejte okrog sebe in videli boste, koliko jih hodi strganih in na pol nagih okrog, prezebujočih v hudem mrazu...

Nikdar se ni toliko zidalo kakor dandanes in vendar noč za nočjo se dviga od vseh vogalov naših ulic krik onih, ki nimajo strehe. Mravljinec in mol imata luknje za vsako svojih mladih, a naši mali leže na umazanih kupih v stanovanjih, strupenih kot grob.

Je-li to sad našega truda, našega napornega dela? Je-li človeštvu sojeno, da se ne bode moglo nikdar povspeti se v višje, jasnejše sfere?

Delo vendar časti in blaži, se je-li v naši dobi zvrglo, da nas pretvarja v sužnje mesto v proste ljudi? In to baš danes, v dobi, ktera tako glasno hvali svoje krščanstvo, svojo ljubezen do bližnjika? Ktera toliko stori za reveže, toliko žrtvuje za trpine?

Tu nekje tiči zmota naše dobe, tu nam je iskati pogrešek, slabost, ktero nam je popraviti, da spregledamo in krenemo na pravo pot.

John Ruskin, ta veliki mislec pravi v "Kroni divje oljke": "Ljudje se neprestano prepirajo o tem, kaj je najbolje, najložje ali najbolj priporočljivo storiti, ali o tem, kaj vam donaša največ dobička; nikdar pa ne vprašajo, v kolikor je čujem govoriti, kaj je PRAVIČNO storiti? To pa je zakon nebes, da ne bodete nikdar zmožni presoditi, kaj je modro ali lahko, ako se niste prej odločili presoditi, kaj je pravično in to tudi storili. To je ono, kar je naš Gospod vedno ponavljal — zapoved vseh zapovedi, ktero nam je dal od vseh drugih največkrat. — Vršite sodbo in pravičnost.

Edino božje delo — edina zapovedana žrtev je — vršiti pravičnost; in baš to je zadnje, kar smo pripravljeni storiti. Vse rajše kot to! Kolikor hočete del usmiljenja, pa prav nič pravičnosti. "Ne", porečete, "usmiljenje je večje nego ljubezen." Da, je večje; ono je vrhunec pravičnosti, tempelj je, kteremu temelj je pravičnost.

Pa vi ne morete imeti vrha brez temelja; ne morete zidati na usmiljenosti. Zidati morate na pravičnosti s tega glavnega razloga, ker sprva nimate usmiljenja, da bi z njim zidali. To je poslednje plačilo za dobro delo. Vršite pravičnost proti svojemu bratu (to lahko storite, če ga že ljubite ali ne) in konečno ga bodete ljubili. Bodite pa nepravični proti njemu, ker ga ne ljubite in konečno ga bodete sovražili."

Nedostatek pravičnosti v socijalnem, političnem in privatnem življenju je pravi izvir mnogih in premnogih nadlog, ki tarejo moderno človeštvo. Pomoč bi bila lahka, ako bi le vsak o tem premišljal in se ravnal po svojem spoznanju.

Nečloveški oče.

Ladislav Frigsa, posestnik v Budimpešti, je zaprl svojega sina, ki je bil ves skljućen, v svinjski hlev in ga pustil tam brez vse hrane. Zverinski oče je imel namen sina, ki mu je bil na poti, izstradati. Po nekem pismu brez podpisa je izvedela o tem policija in takoj poslala na lice mesta komisijo, ktera se je prepričala, da je resnica, kar je stalo v pismu. Ubogega fanta so našli čisto nagega v svinjskem hlevu, njegovo telo je bilo popolnoma shujšano in z ranami ter živalicami pokrito. Očeta so zaprli.

Stenski koledar

pričnemo razpošiljati vsem naročnikom v ponedeljek 23. t. m. in ga v par dneh vsem odpošljemo.

Upravništvo "Glasa Naroda".

Vojni tajnik Taft zopet doma.

—o—

VOJNI TAJNIK TAFT SE JE VČERAJ VRNIL IZ POTOVANJA OKROG SVETA.

—o—

Iz našega mesta je takoj odpotoval v Washington k predsedniku Rooseveltu.

—o—

POZDRAVI.

—o—

S parnikom President Grant od hamburško-ameriške družbe je dospel včeraj v našo luko vojni tajnik Taft, kteri se je vrnil iz svojega potovanja okrog sveta. Kakor hitro je ostavil parnik, je takoj odšel v Jersey City na kolodvor Pennsylvania železnice, od kjer se je odpeljal v Washington k predsedniku Rooseveltu, da mu izroči svoje prvo poročilo o uspehih potovanja. Kakor smo poročali, potoval je Taft okrog sveta in je za svojo pot rabil 123 dni. Na poti je obiskal Filipine in Japonsko, kjer ga je sprejel mikado v posebno avdijenco. Nato je potoval preko Sibira po sibirskej železnici v Petrograd, oziroma v Carskoje selo, kjer je bil gost carja Nikolaja.

Taft izgleda izvrstno in včeraj je s časniškimi poročevalci govoril o svojem potovanju, dočim se je skrbno ogibal političnim vprašanjem. Z njim je potovala tudi njegova žena in sin. Kakor hitro je dospel parnik v našo luko, so ga vse ladije pozdravile dokaj burno. O Japoncih je povedal le toliko, da je tam našel samo miroljubnost, povedal pa ni, je-li ta miroljubnost pristna ali navidezna.

—o—

PISMA SANTA CLAUSU.

—o—

Newyorška pošta je dobila 1200 pisem, naslovljenih na imenovanega svetnika.

—o—

K newyorškemu poštarju sta prišla včeraj Mrs. Clarence Burnsova in Joseph H. Dudley od newyorškega dobrodelnega odbora, kterima je poštar izročil pisma onih otrok, kteri so tekom zadnjih dni pisali takozvanemu Santa Clausu, kojega prosijo, da jim prinese kaka darila za Božič. Imenovani odbor bode prošnje otrok po možnosti uslišal in poslal otrokom one predmete, ktere si žele. Med pismi je bilo tudi 300 takih, na kterih ni bilo poštnih znamk, tako da bi moral odbor plačati za ta pisma $6 kazni. Teh pisem pa imenovana dva odbornika nista vzela, dasiravno je poštar mnenja, da so otroci, ki so pisali ta pisma, bolj potrebni podpore, nego oni, kteri so plačali poštnino. Pisma so odposlali nefrankovana, misli, da bode pošta pisma vsejedno izročila Santa Clausu. O teh pismih seveda stariši otrok ničesar ne vedo.

Pisma je odbor takoj odprl in večina otrok si žele igače ali pa obleko, v mnozih slučajih ne za-se, temveč za svoje brate in sestre. Iz vseh pisem odseva veliko siromaštvo starišev in otrok.

—o—

VERDIJEV NEČAK.

—o—

V Bostonu se je oglasil 80 let stari Verdijev sorodnik.

—o—

Boston, Mass., 20. dec. Tukaj se je oglasil nek 80letni starček, kteri trdi, da se imenuje Georgio Verdi in da je nečak velicega italijanskega skladatelja Verdija. Sedaj bode vložil tožbe proti zapuščini pokojnega skladatelja, kteri je ostavil tri milijone dolarjev. Starčekov brat, ki je duhoven, se je sedaj napotil v Rim, da se tam zavzame za pravice svojega brata, kajti Verdi je prestar, da bi mogel potovati v Italijo, kjer je preživel svoja mlada leta.

Starčekov sin, Andreo Verdi, kteri je hišnik v vseučilišču v Cambridge, naznanja, da je njegov oče prišel v Ameriko, ko je bil star 12 let. Njegov oče ima razne spomine na velicega skladatelja, kteri je ostavil premoženje v vrednosti $3,000,000 in do kterega ima on tudi pravico.

Brezplačno pošljemo lepo, veliko parnika, kteri spada k najcenejši, najboljši in najdirektnejši progi za Slovence. Pišite na Austro Americana Line, Whitehall Building, New York.

Gospodarski položaj je nestanoviten.

—o—

READING IRON CO. JE PRENEHALA Z DELOM IN 3000 DELAVCEV JE BREZ DELA.

—o—

V Coloradu je sedaj 2000 rudarjev brez dela; mnogo rudnikov je zaprtih.

—o—

BANKE V STISKAH.

—o—

Reading, Pa., 20. dec. Reading Iron Co. bode v soboto zaprla razne svoje tukajšnje tovarne, ktere bodo morda potem v januarju zopet odprli. Vsled tega sklepa imenovane družbe bode izgubilo nad tritisoč delavcev svoj zaslužek.

Denver, Colo., 20. dec. V Coloradu je sedaj nad dvatisoč rudarjev brez dela, kajti položaj z ozirom na rudarstvo je zelo slab. Srebro, baker, svinec in cink so sedaj tako poceni, da se pridobivanje ne izplača in radi tega so rudnike v Leadville, Creede, Aspen, Silvertonu in drugih krajih jednostavno zaprli.

Cleveland, O., 20. dec. Glenville Banking & Trust Co. v tukajšnjem mestu je v stiskah in sodišče je imenovalo za njo posebnega oskrbnika.

—o—

IZSELJEVANJE V EVROPO.

—o—

Število v Evropo potujočih inozemcev postaja manjše in bo kmalo normalno.

—o—

Parobrodne družbe nam naznanjajo, da je število v Evropo se vračajočih inozemcev sedaj doseglo svoj vrhunec in da bode kmalo postalo normalno, kakor je bilo, predno so naseljenci pričeli potovati domov, da prežive božični praznik v njihovej domovini.

V kolikor je razvidno iz uknjižb za parnike, kteri bodo potovali po Božiču v evropske luke, bode po prazniku potovalo v Evropo le malo ljudi.

—o—

DEFRAVDANT WALKER NA POVRATKU.

—o—

Ko so ga prijeli, so je dvakrat skušal usmrtiti.

—o—

Los Angeles, Cal., 20. dec. Oni jetnik, kterega so predvčerajšnjim v Ensenadi, Mexico, prijeli, je pravi Walker, kteri je v Connecticutu poneveril nad pol milijona dolarjev in potem zbežal na zapad. Jetnik je sedaj v varstvu detektivov, kteri ga vodijo v San Diego, Cal., od kjer ga bodo poslali dalje v Connecticut, da bode sojen.

Walker je izjavil, da se bode prostovoljno vrnil, tako da mu ne bode treba čakati, da mehikanska vlada privoli v izročitev jetnika oblastim Zjed. držav.

Naselbina rudarjev, kjer so ga prijeli, se nahaja kacih 150 milj daleč od Ensenade v divjem, skoraj nepristopnem gorovju. Ko je zadnjič ušel detektivom v Ensenadi, je bežal v imenovani tabor, kjer je živel v bornej koči.

Mehikanci in Pinkertonovi detektivi iz Californije so ga pa kmalo zasledili. V zadnjem trenotku je skušal še enkrat bežati, kar se mu pa ni posrečilo. Ko so ga prijeli, se je skušal z revolverjem ustreliti in jedva, da so mu revolver izbili iz rok, ko se je skušal zastrupiti s strupom, kterega je imel pri sebi v malej steklenici. Tudi to so mu pravočasno preprečili.

O poneverjenem denarju in vrednostnih listinah niso našli pri njem in v njegovej koči niti najmanjšega sledu. Jetnik je takoj priznal, da je pravi Walker in da se bode prostovoljno vrnil v Zjed. države.

—o—

POMNOŽITEV FILIPINSKIH OTOKOV.

—o—

Medtem, ko se je dosedaj zatrjevalo, da šteje Filipinsko otočje 1200 otokov, so jih sedaj našteli 2600.

—o—

San Francisco, Cal., 21. dec. Štirje parniki vladine komisije za meritev obrežja se sedaj mude na Filipinih, da napravijo natančne zemljevide imenovanega otočja. Na natančnih španskih zemljevidih je kacih 1200 otokov, dočim jih je imenovana komisija dosedaj naštela že 2600. Delo komisije bode trajalo deset let.

O katastrofi v premogovem rovu Darr.

—o—

IZ IMENOVANEGA ROVA, KJER SE JE PRIPETILA RAZSTRELBA, PRINESLI SO 30 MRTVECEV NA POVRŠJE

—o—

Kljub temu upajo, da bodo nektere premogarje našli še žive.

—o—

IZGREDI.

—o—

Pittsburg, Pa., 21. dec. Rešilno moštvo, ktero išče trupla premogarjev, kteri so bili v premogovem rovu Darr od Pittsburg Coal Co. vsled razstrelbe ubiti, je prišlo tekom včerajšnjega dneva 5000 čevljev globoko v imenovani rov. Kakor smo poročali, je bilo v imenovanem rovu 200 premogarjev zasutih. Hodniki so vsled razstrelbe tako zasuti, da je težavno napredovati. Včeraj zjutraj so prinesli iz rova šest trupelj in tekom dneva nadaljnih 24. Razstrelba je nastala najbrže vsled požara, kteri divja že par tednov v nekem bližnjem rovu.

Neka Italijanka, ktera je pri razstrelbi zgubila svojega moža in dva sina, je skušala včeraj skočiti v vodo in se utopiti, da stori tako svojej žalosti konec. Vendar so jej pa to preprečili.

Veliko inozemskih premogarjev je predvčerajšnjim imelo praznik in, kakor vedno, tako imenovanega dne pijančevali. Mnogo jih je bilo že popolnoma pijanih, predno so izvedeli o katastrofi in potem so še bolj pili, da so na ta način proslavili svojo rešitev. Razmere so postale končno take, da so oblasti pozvale konštablerje, kteri so skrbeli za mir.

—o—

V VARSTVO GOZDOV.

—o—

Gozdni komisar protestira proti sekanju mladih smrek.

—o—

Albany, N. Y., 20. dec. Gozdni komisar države New York, James S. Whipple, protestira proti sekanju mladih smrek, ktere rabijo za božična drevesca in priporoča, da se sledaja nadomestijo z umetnimi drevesci, ker le na ta način je mogoče obvarovati krasne smrekove gozde pred pokončanjem. Vsaka smreka mora rasti kacih sedem let, predno more služiti za božično drevesce. Ako se jo pusti še deset let rasti, postane lepo drevo, ktero donaša mnogo koristi. Nesmiselna navada in razvada z božičnimi drevesci uniči vsako leto na milijone smrek, oziroma cele gozde in to ravno sedaj, ko postaja v državi vedno večja potreba smrekovega lesa. Ako se bodo smrekovi gozdi tako uničevali, kakor sedaj, bodo kmalo zginoli oni, kteri sedaj največ obetajo.

—o—

POLOŽAJ V NEVADI.

—o—

Predsednik Roosevelt zahteva, da se mu položaj pojasni.

—o—

Goldfield, Nev., 20. dec. General Funston je včeraj od tukaj odpotoval v Californijo. Predsednik Roosevelt je brzojavno naročil, da se mu nemudoma naznani o tamošnjih razmerah in položaju. Posebna komisija, ktero je predsednik poslal semkaj, da preišče položaj, mu je poslala razne izjave delavske organizacije, kakor tudi organizacije delodajalcev. Štrajkarji bodo sedaj organizaciji delodajalcev predlagali neke vrste kompromis, o kterem je pa dvomljivo, da ga bodo sprejeli, ker je tak, da pomenja za njo škodo.

Denarje v staro domovino

pošiljamo:

za $ 10.30 ..... 50 kron,
za $ 20.40 ..... 100 kron,
za $ 40.80 ..... 200 kron,
za $ 101.75 ..... 500 kron,
za $ 203.50 ..... 1000 kron,
za $1016.00 ..... 5000 kron.

Poštarina je všteta pri teh svotah. Doma se nakazane svote popolnoma izplačajo brez vinarja odbitka.

Naše denarne pošiljatve izplačuje c. kr. poštni hranilni urad v 11. do 12. dneh.

Denarje nam poslati je najboljše do $25.00 v gotovini v priporočenem ali registriranem pismu, večje zneske po Domestic Postal Money Order ali pa New York Bank Draft.

FRANK SAKSER CO.,
109 Greenwich St., New York,
6104 St. Clair Ave., N. E.
Cleveland, Ohio.

Južne republike. Peru in Chile.

—o—

IMENOVANI REPUBLIKI STA SKLENILI PRIJATELJSKO POLITIČNO IN GOSPODARSKO ZVEZO.

—o—

Nesreča na železnici pri Latacungi, Ecuador; deset osob ubitih.

—o—

ŠTRAJK V CHILE.

—o—

Lima, Peru, 20. dec. Republiki Peru in Chile sta včeraj podpisali svojo prijateljsko pogodbo, s ktero se zavezujeta medsebojno si pomagati, tako na političnem, kakor tudi na gospodarskem polju.

Guayaquil, Ecuador, 20. dec. Pri Latacungi je včeraj skočil raz tir nek proti severu vozeč osobni vlak. Pri tem sta bila dva vagona popolnoma razdejana. Deset osob je bilo ubitih in mnogo je nevarno ranjenih.

Santiago de Chile, 20. dec. Štrajk delavcev na nitratskih poljih se hitro razširja in se je dosedaj že razširil po vsej pokrajini Tarapaca. Nad trideset velikih podjetij bode moralo napovedati bankerot, ako se z delom v kratkem ne prične.

Havana, Cuba, 21. dec. Governer Magoon je dobil poročilo, da bode letošnji pridelek sladkorja mnogo večji, kakor je bil lanski, kar je za gospodarski položaj zelo ugodno.

—o—

Vsem cenjenim naročnikom, čitateljem in prijateljem našega lista želimo najveselejši božični praznik!

Uredništvo.

—o—

ITALIJA PROTESTUJE.

—o—

Zahteva varstva za delavce v Kentuckyju.

—o—

Washington, 20. dec. Vsled prepošnje tukajšnjega italijanskega poslanika, je državni tajnik Root naprosil governerja države Kentucky, da prepreči nadaljno uničevanje tobaka, ki raste na tamošnjih nasadih italijanske vlade. Kakor smo že večkrat poročali, uničujejo nepoznani nočni jezdeci vse one nasade tobaka, od kterih kupuje trust svojo zalogo in na ta način je oškodovana tudi italijanska vlada, ktera kupuje svoj tobak v kentuckyjskih nasadih. Governer je odgovoril, da baš sedaj preiskuje to zadevo.

Nadalje se je italijanski poslanik tudi pritožil radi postopanja z italijanskimi delavci v Mississippiju in Floridi. V prvej državi se Italijane zasleduje, ker tekmujejo z domačimi zamorskimi delavci, dočim so v Floridi pravi sužnji, ker morajo delati po sistemu peonage, kar je čestokrat še hujše, kakor sužnjištvo. Državni tajnik Root je obljubil poslaniku, da bode storil vse potrebno, da stori takim razmeram konec.

—o—

DOGODKI V PERZIJI.

—o—

Izzivanje s streljanjem. Sovraštvo med strankami se poostruje.

—o—

Teheran, Perzija, 20. dec. Včeraj dopoludne je tukaj le malo manjkalo, da ni prišlo do splošnega klanja in streljanja po ulicah. Vse stranke so se dobro oborožile in že od nedelje naprej neprestano oblegajo ceste. Včeraj ob 10. uri so se ljudje pričeli razhajati, ko je na glavnem trgu pričel nekdo nepričakovano streljati, tako, da so se ljudje takoj zopet zbrali.

Zvečer so je pričelo posvetovanje med šahom in ljudskimi zastopniki in tem povodom je prišlo do dogovora, da se bodo obravnave le tedaj uspešno končale, ako se pristaši obeh strank razidejo in ostavijo ulice. Takoj nato so se pričeli reakcijonarji, kteri tabore na topniškem trgu, in konštitucijonalci, ki so na trgu pred parlamentarnim poslopjem, razhajati. Par trgovin je bilo včeraj zopet odprtih, ulice so postale zopet bolj živahne in člani parlamenta so se že pričeli posvetovati o rešenju krize, ko se je pričelo streljanje. Obe stranki sta mislili, da sta prevarani in hipoma je vzak zavzel zopet svoj prostor ter se pripravil na vse, kar pride.

Danes rano zjutraj sta se zopet obe stranki zbrali na svojih prostorih, toda obe sta sedaj v defenzivi. Parlament je dobil iz vseh večjih mest Perzije brzojavno naznanilo, da ga bode ljudstvo podpiralo.

Vesti iz Rusije. Filozofov umrl.

—o—

RUSKI TRGOVINSKI MINISTER FILOZOFOV JE UMRL VSLED SRČNE KAPI.

—o—

Iz Vladivostoka niso izgnani vsi čifuti, kakor se je prvotno poročalo.

—o—

RAZPUŠČENE UNIJE NA POLJSKEM.

—o—

Petrograd, 20. dec. Trgovinski minister Filozofov je včeraj zvečer v gledišču med predstavo umrl vsled srčne kapi. Tekom dneva se je mudil v Carskojem Selu, kjer je bil pri slavnostih povodom carjevega godu in se je vesel vrnil domov. Ko so početkom predstave svirali v gledišču himno Bože carja hrani, se je onesvestil. Zdravniki so hitro prihiteli na pomoč, toda Filozofov jim je umrl v rokah.

Kljub tragičnemu dogodku so poslušalci, kteri so bili večinoma člani gosudarstvene dume, navdušeno ploskali sviranju carske himne, ktero je morala godba najmanj desetkrat ponoviti.

Filozofov je bil najmlajši minister sedanjega kabineta in je bil splošno znan radi svojih liberalnih tendenc.

Petrograd, 20. dec. Iz Vladivostoka se brzojavlja, da je včerajšnje poročilo o izgonu vseh čifutov iz imenovanega mesta nepravilno, kajti tozadevna odredba se nanaša le na one čifute, kterim se je s pomočjo uplivnih prijateljev posrečilo nastaniti se v mestu. Te vrste čifuti so vedno agitirali za revolucijo med vojaštvom in mornarji in radi tega je bil tamošnji poveljnik prisiljen spremeniti imenik židov, kterim je bilo bivanje v mestu dovoljeno. Predpisi za čifute v Vladivostoku so ravno taki, kakor za ves Sibir in ti predpisi določajo, da se smejo v Sibiru nastaniti le oni čifuti, kteri so učeni, ki so člani rokodelskih unij, vladini uslužbenci in nekteri drugi. Vsem drugim je bivanje v Sibiru zabranjeno.

Varšava, 20. dec. Generalni gubernator Skalon je včeraj razpustil unijo čevljarjev, klobučarjev in krojačev na isti način, kakor je nedavno razpustil 1600 poljskih šol. Poljaki so prepričani, da se bodo v kratkem razpustile tudi druge poljske organizacije in unije, kakor tudi razna literarna društva.

Petrograd, 20. dec. Grof Witte ni zadovoljen z izpovedanjem generala Kuropatkina v obravnavi proti generalu Šteslju in radi tega je sedaj poslal sodišču pismo, s kterim se ponudi za pričo v prid generala Šteslja.

Kakor se je včeraj poročalo, je general Kuropatkin izpovedal, da je pred vojno z Japonsko priporočil, da se trdnjava Port Arthur opusti, ker je vsled odprtja luke Daljni izgubila svojo strategično vrednost. S tem se baje Witte ne strinja.

—o—

ROBINSONADA NA MAGELLANOVEJ OŽINI.

—o—

Na nekem otoku imenovane ožine žive mornarji neke potopljene ladije.

—o—

Newyorška mornarična borza je dobila včeraj iz Argentine v Južnej Ameriki brzojavno poročilo, da je kapitan Carman od parnika Raphael videl na nekem neobljudenem otoku Magellanove ožine med Južno Ameriko in Tierra del Fuego več mornarjev, kteri so brezdvomno moštvo kake ladije, ki se je na svojem potu v imenovanej ožini potopila. Kapitan Carman pluje s svojim parnikom proti severu v Montevideo in naznanja, da je videl, ko je plul po imenovanej ožini na otoku Straggler velik ogenj. Stroji njegovega parnika niso bili v redu in tako ni hotel parnik ustaviti, da bi otok preiskal, kajti ogenj na otoku ni bil nič druzega, nego signal ponesrečenih mornarjev, kteri so na ta način iskali rešitve.

Parnik Raphael pluje iz Callao, P[illegible], v Liverpool, toda v Montevideo m[illegible] ostati, da popravijo stroje.

Mogoče je, da bode kaka druga ladija, ktera bode plula po Magellanovej ožini prinesla več podrobnosti o mornarjih na onem otoku.

—o—

Odslovitev delavcev.

Binghamton, N. Y., 19. dec. Erijska železnica je iz svojih delavnic v Susquehanni, Pa., odslovila 200 delavcev, ker jej, kakor se zatrjuje, primanjkuje dela. Še pred 8. januarjem bodo odslovili nadaljne delavce.

Iz Avstro-Ogrske. Vladin program.

—o—

V POSLANSKEJ ZBORNICI DRŽ. ZBORA JE GOVORIL MINISTERSKI PREDSEDNIK BECK O VLADINEM PROGRAMU.

—o—

Wekerle je pozval bivšega ministra Polónyija na dvoboj radi razžaljenja.

—o—

IZSELJEVANJE.

—o—

Dunaj, 21. dec. Ministerski predsednik Vladimir Beck je včeraj v državnem zboru govoril o vladinem načrtu, oziroma o programu. Pri tem je povdarjal, da je treba vlado spremeniti, kar se je že zgodilo, in sicer radi tega, ker so se radi izida volitev spremenile moči raznih strank. Predsednik je trdil, da je v Avstriji mogoč le jeden sistem koncentracije, ktera se mora nanašati na nagodbo, koja bode deset let veljavna.

Budimpešta, 21. dec. Ogrski ministerski predsednik Aleksander Wekerle je pozval bivšega pravosodnega ministra krščenega čifuta Gézo Polónyija, ki se je preje pisal Polak, na dvoboj, ker ga je ražalil. Imenovani goljuf in bivši minister ter bivši čifut je ministerskemu predsedniku očital nepoštenje. Splošno se trdi, da je Polónyi to storil iz osvete, ker je moral pred meseci na sramoten način ostaviti ministarski kabinet in keř ga tedaj ministerski predsednik ni podpiral.

Ker je na Ogrskem dvoboj zakonito zabranjen, je Wekerle naprosil kralja Fran Josipa za dovoljenje dvobojevati se. Dovoljenje je že dobil in sedaj se bode s Polónyijem streljal z revolverji.

Reka, 21. dec. Izseljevanje preko Reke v Ameriko je sedaj radi božičnih praznikov postalo manjše, kajti vsakdo, ki se je namenil v Ameriko, želi božične praznike preživeti še doma. Na parnik Caronia se je včeraj ukrcalo le 300 potnikov m[illegible]krovja.

—o—

POŠILJANJE DEČKOV V POŠTNIH VREČAH.

—o—

Starejši poštni dečki so zavezali mlajše v poštne vreče.

—o—

Pittsburg, Pa., 20. dec. Tukajšnji poštar W. H. Davis je včeraj pronašel, da razpošilja njegova pošta živo blago v vrečah. Za praznike najame tukajšnja pošta več dečkov, kteri raznašajo posebne pošiljatve in pisma. Med starejšimi in mlajšimi dečki pa ni nikoli vladalo soglasje, temveč veliko sovraštvo, ktero je končno postalo tako, da bi to moralo več mlajših dečkov plačati z življenjem.

Starejši dečki so namreč svoje mlajše tovariše lovili in kakor hitro so jednega dobili, že so ga zavezali v poštno vrečo in ga vrgli skozi cevi tako, da je priletel naravnost na vozove, ki stoje pod cevmi na ulicah. Vreče z dečki so včeraj tako hitro letele po ceveh na vozove, da so se pomešale z drugimi vrečami, tako da je bila nevarnost, da se dečki zaduše, zelo velika. Le malo je manjkalo, da niso dečke odpeljali na vlake in jih razposlali kakor regularno pošto.

Ravnatelj je nato pozval vse dečke k sebi in jih vprašal, kako si upajo rabiti vladine vreče za kaj druzega, kakor za poštne pošiljatve, nakar mu je najstarejši deček odgovoril: "Mr. Davis, mi zaupamo jeden v druzega, namreč v kolikor nas je "special boys", kakor hitro pa pride k nam kak nov deček, ga želimo preskusiti, ako je sposoben za poštno službo in ako ni boječ. Ako tak "kid" ne more kljubovati šalam, kakoršnje se uganjajo po vseučiliščih in v West Pointu, potem tak otrok ni vreden, da dela pri pošti naše vlade. Pošiljanje dečkov po ceveh na vozove ni druzega, nego skušnja, that's all."

—o—

UKRADLI ZA $10,000 DRAGULJEV.

—o—

Roparji so razbili izložbeno okno prodajalnice v Springfieldu, Illinois.

—o—

Springfield, Ill., 20. dec. Včeraj zvečer, ko so bile ulice polne ljudi, ki so kupovali potrebščine za božični praznik, sta dva roparja razbila veliko izložbeno okno prodajalnice draguljev tvrdke John C. Pierik na Court House Square. Iz okna sta v naglici pobrala za $10,000 draguljev in zlatnine in neznano kam ušla. Beg je bil za nju lahak, ker sta se hitro pomešala med množico. Dragulji so bili razstavljeni v oknu.

Slovensko-Amerikanski KOLEDAR za leto 1908

je dobiti po 30 ct. poštnine prosto.

Koledar je zelo zanimiv ter ima obilo slik.

Vsako leto ga razprodamo po 5000 komadov kar gotovo znači da je Koledar zelo priljubljen.

Primerno darilo je prijateljem in znancem v staro domovino, ter velja tudi le 30 ct.

Dobiti je pri

Frank Sakser Co.,
109 Greenwich St., New York,
6104 St. Clair Avenue, N. E.,
Cleveland, O.

Razne novosti iz inozemstva.

—o—

PRI RAZSTRELBI SKLADIŠČA SMODNIKA V PALERMU V SICILIJI JE BILO 93 LJUDI UBITIH.

—o—

Odgovor Rusije na prošnjo perzijskega parlamenta za posredovanje.

—o—

ANGLIJA NA PACIFIKU IN ATLANTIKU.

—o—

Palermo, Sicilija, 21. dec. Rešilna dela in odstranjevanje razvalin vsled razstrelbe podrtega skladišča smodnika le počasi napreduje in vojaštvo je bilo vso noč na delu. V kolikor je dosedaj znano, je bilo vsled razstrelbe 93 ljudi ubitih, večinoma stanovniki prenočišča za izseljence, ktero je bilo v neposrednej bližini nevarnega skladišča. Razun teh je bilo tudi najmanj sto ljudi več ali manj ranjenih.

Teheran, Perzija, 21. dec. Rusija je sedaj odgovorila na prošnjo perzijskega parlamenta, kteri se je obrnil na vse države za posredovanje v prid perzijskega parlamenta, kterega hoče šah zatreti. Rusija je sedaj odgovorila, da nima pravice umeševati se v domače zadeve kake druge vlasti.

London, 21. dec. Admiraliteta je sklenila, da bode v maju ustanovila posebna vojna brodovja, ktera bodo stalno ostala v Ameriki in sicer na pacifičnem in na atlantskem obrežju. To je najbrže odgovor na potovanje ameriškega vojnega brodovja na Pacifik.

Calcutta, Indija, 20. dec. V Indiji se je letos pridelalo za 40% manj bombaža kakor lani.

KRETANJE PARNIKOV.

Dospeli so:

President Grant 20. dec. iz Hamburga s 1679 potniki.
Kaiserin Auguste Vietoria 20. dec. iz Hamburga.
Alica 20. decembra iz Trsta s 799 potniki.
Mauretania 20. dec. iz Liverpoola s 1242 potniki.
Baltic 20. dec. iz Liverpoola.
Koenigin Luise 20. dec. iz Genove.

Dospeti imajo:

Kroonland iz Antwerpena.
Albano iz Hamburga.
Potsdam iz Rotterdama.
Maria iz Trsta.
Main iz Bremena.
Lituanija iz Libave.
Kronprinz Wilhelm iz Bremena.
New York iz Southamptona.
Hamburg iz Genove.
Caledonia iz Glasgowa.
La Bretagne iz Havre.
Zeeland iz Antwerpena.

Odpluli so:

Lucania 21. dec. v Liverpool.
St. Paul 21. dec. v Southampton.
California 21. dec. v Glasgow.

Odpluli bodo:

Majestic 24. dec. v Liverpool.
Bulgaria 24. dec. v Genovo.
Main 25. dec. v Bremen.
Potsdam 25. dec. v Rotterdam.
La Bretagne 26. dec. v Havre.
President Grant 28. dec. v Hamburg.
Zeeland 28. dec. v Antwerpen.
Alice 28. dec. v Trst.
New York 28. dec. v Southampton.
Mauretania 28. dec. v Liverpool.
Caledonia 28. dec. v Glasgow.
Lituania 28. dec. v Libavo.

Rojaki, naročajte se na "Glas Naroda", največji in najcenejši dnevnik.

Božična povest.

—o—

Češko spisal **Josip Hrbaty.**

—o—

Ljudje so hiteli po ulicah drug za drugim po svojih opravkih. Počasi je legala megla na ulice in zavila vse mesto v gosto kopreno. Električne luči in plinove svetilke so se svetile v gosti megli kakor oddaljene zvezdice na večernem nebu, ki komaj, komaj še prodirajo s svojo lučjo veliko razdaljo med nebom in zemljo in ki jih človeško oko vidi obkrožene z nekako fino, žarečo meglo.

Veliko mesto je odprlo svoja žrela in poslalo na tisoče ljudi ven na ulice. Izpiti in bledi obrazi delavcev so hiteli topo naprej po asfaltnem tlaku, ki ga je pokrival tanek sneg. Vmes pa so se svetili visoki cilindri, zablestelo je nakitje v svilo oblečenih žensk. Vsem ljudem se je spoznalo, da jih goni nekaj nenavadnega, nekaj veselega, nekaj, kar z radostjo in veseljem pričakujejo. Saj pa je bil to tudi nenavaden dan, bil je takozvani sveti post, dan pred Božičem.

Celo mesto je kazalo tudi temu prazniku primerno lice. V vsek izložbah so se kazala božična darila, namenjena mladim in starim otrokom. Na glavnem trgu in po vseh večjih prostorih pa so stala smrekova drevesca in čakala, da jih poneso skrbni družinski očetje v svoj tihi, topel, prijeten družinski krog.

Ermanov Peter je stopil iz zaduhle in soparne kovačnice na prosto. Delal je pri mojstru Bergerju, postarnem mestnem kovaču, že pol leta. Danes mu je dai Berger prej prosto, ker je imel sam preveč skrbi.

Ko je stopil Peter na ulico, mu je neprijetno zableščela v oči svetloba jarkih lučij, ki se je hudo odbijala od drobnega finega snega. Na prsa mu je legel udušljiv zrak po mestu s tovarniškim dimom. V oči ga je zaščemelo. Zazeblo ga je do mozga in velika žalost se ga je polastila.

Spomnil se je, da je danes sveti večer in velika bolest se ga je polotila. Zdelo se mu je, da ga nekdo tišči za grlo in same tesnobe in osamljenosti bi najrajši zajokal. Lani ob tem času je bil še doma in se s svojci veselil one lepote, onega časa, ki ga božični večer izlije nad vsako družino, posebno na kmetih. Živo si je predstavljal vse, kar se sedaj godi doma. Mati sede pri peči in molijo iz molitvene knjige, oče delajo metle ali kako drugo reč, otroci pa se gnetejo z žarečimi očmi okolo starejšega brata, ki sestavlja jaslice in Betlehem in starejše sestre, ki zna delati iz svilenega papirja lepe cvetlice. Radost in veselje se pozna na vsakem obrazu; zaspan ni nikdo. Še celo najmanjši Vanček, ki šteje komaj poltretje leto in gre vsak večer s kokošmi spat, je ob 10. uri še popolnoma brez spanca in sledi z žarečimi očmi vsemu, kar se godi pri veliki mizi v kotu pod križem.

Da, tako je bilo lani, letos je sicer tudi tako, a za-me ne — si misli na tihem Peter in koraka dalje po mestu, da bi se malo raztresel in si pregnal otožne misli. Povsod je srečaval ljudi, obložene z najrazličnejšimi stvarmi, ki so hiteli proti domu. Sam pa je brez cilja, brez smotra blodil po ulicah. Tem huje mu je bilo, ker ni imel nikogar, kateremu bi potožil svojo žalost, ker ni imel v tujem mestu nikogar, s kterim bi se mogel prijateljsko razgovarjati. Edini njegov znanec je mojster Berger, ki pa ima nocoj sam dovolj skrbi, dovolj opravka, da bi se še ukvarjal s svojim učencem. Petru je bilo tem huje, ker je bil v mestu, kjer so govorili ljudje njemu tuj, nerazumljivi jezik. Na dom k mojstru ni rad šel, ker je bil tam vsakemu na poti in ker je postal tam še bolj otožen. Veselil se je polnočnice, a mojster mu je povedal, da je magistrat prepovedal polnočnico in da se vrši dotična maša ob 4. uri zjutraj. Vse to ga je še bolj žalostilo.

Da bi se lažje udal svojim mislim, je krenil Peter z obljudene glavne ulice v neko zakotno ulico. Tam ga je redkokdo srečal; in če ga je kdo srečal, ni opazil njegove žalosti, ker je bila ulica slabo razsvetljena. Nekako v sredi ulice se je Peter nenadoma ustavil. Stal je pred močno razsvetljenim izložbenim oknom nekega branjevca. V oknu so bila jabolka, podobice, kruhi in različen drobiž, kakor se dobi pri takšnih majhnih "trgovcih", sredi okna pa je žarela močna svetilka in razlivala svojo žarko luč nad jaslicami, ki so bile postavljene pod njo.

Te jaslice so bile pravi čudež. V sredini okna je bila iz maha narejena velika gora, na kteri je stal daleč v ozadju Betlehem. Na to goro so šle od vseh strani pešpoti; od desne strani se je vila celo velika, lepo s peskom posuta in s palmami obsajena cesta. Na levo so bili prestraženi pastirci s svojimi ovcami; nad njimi je plaval angelj. V ospredju na gori so stale jaslice s sveto družino; proti vrhu pa so jezdili sveti trije kralji na visokih, bogato okrašenih kamelah, obdani s svojim spremstvom in služabniki. Nad jaslicami pa je žarela zvezda in kazala svetim trem kraljem pot.

Peter se je v jaslice tako zamaknil, da kar ni mogel odvrniti od njih pogleda. Jaslice so bile prav take kakor doma; zdelo se mu je, da sedi doma za mizo in da je vse tako, kakor je bilo lani in druga leta. Opazil ni niti, da ga je branjevec že dolgo opazoval skozi okno.

Petra je božično veselje tako prevzelo, da je v njegovem srcu popolnoma zginila žalost in zapuščenost, ki ga je težila poprej. In ko so mogočno zadoneli zvonovi, si je mislil, da je doma in da vabi k polnočnici. Razburjenje ga je tako prevzelo, da so mu stopile solze v oči in da je začel po stari navadi peti:

Pastirci, vstanite!
Pogledat hitite!

V tem ga je potrkal branjevec, ki je izstopil iz prodajalne, prijazno po rami in mu rekel slovensko:

"No, moj mladi Slovenec, kaj pa vam je?"

Peter je tako osupnil, da izprva ni vedel, kaj je z njim in kje je. Prijazni branjevec, ki se je pisal Miroslav Košar, ga je prijazno povabil, naj stopi k njemu v sobo.

Tam ju je sprejela priletna ženica Košarjeva, ki je medtem pripravila večerjo. Peter je moral tudi prisesti. Počasi so se spoznali in sprijaznili. Peter jima je potožil svojo zapuščenost in vse, kar je nocoj doživel.

Nato ga je stari Košar veselo pogledal in ga povabil, naj ostane do polnoči pri njem in njegovi ženi, da bodo po stari slovenski navadi praznovali sveti božični večer. Potem pa mu je rekel: "Glejte, moj mladi prijatelj! Ob božičnih jaslicah sva se seznanila, upam, da ostaneva še nadalje dobra prijatelja!"

Pri polunočnici.

—o—

Spisal **Prostoslav Radešček.**

—o—

Krasno ubrano zvonenje razlegalo se je iz dvostolpne veličastne cerkve na hribčku tja v mrzlo božično noč po rodovitni dolini, iz ktere so moleli visoki dimniki obsežne steklarne ter puhali goste črne oblake proti azurno-jasnemu nebu.

Veličastna tišina, polna romantične poezije, ležala je nad bornimi delavskimi kočami, ki so bile nocoj fantastično razsvetljene; s snegom obložene strehe pa so se opojno svetlikale v medlih žarkih biede lune in neštevilnih zvezd.

V velikih kosmih naletaval je pobleven snežec in oster veter je rezko bril v vesele obraze pobožnih zemljanov, ki so kramljaje zapuščali svoja topla stanovanja, da tudi telesno prisostvujejo tradicijonalni polunočnici. —

V prostorni cerkvi na holmci pa se je zbirala vedno večja množica občinstva, ki je nestrpno in trepetaje od mraza pričakovala — rojstva Vsevišnjega. Po cesti, ki jo je pokrivala bela odeja, prihajale so še vedno nove gruče ljudij, veselo prepevajočih božičnico.

V čarobno razsvitljenem božjem hramu so zabučale orglje; mali zvonček pri velikem oltarju je zažvenketal in na vratih zakristije prikazal se je gospod župnik v spremstvu obeh kapelanov v bleščečih mašnih plaščih.

Na stotine sveč razlivalo je svoje svetlobne žarke po zastarelih kipih svetnikov ter krasnih podobah po oltarjih.

Vzbočen svod "ladije", ves prevlečen z umetniškim ukusom izdelanimi freskami, je bil oprt na debele kamenite stebre, kterih bi gotovo pogrešali v svojih templjih stari Feničani.

S kora doli se je začulo predivno, v srce segajoče petje in nežno-mil ženski glasek se je oglasil ob spremljevanju orgelj in gosli.

Krasno in razločno so donele posamične besede doli na moleče občinstvo. "Raduj se, človek, in slavo poj", pela je navdušeno z ljubkim sopranom; nato pa je poprijel ostali zbor in vznešeno je donela moč poezije v tiho naravo ter se zgubljala v nočni tmini.

Stal sem poleg nje očaran in gledaje jo zmedeno; njena nežna ustka so se komaj vidno pregibala in njene razločne besede so se pretvarjale v mogočen spev.

Jaz sem vzdihoval tedaj; v srcu svojem sem čutil pekoč ogenj. Da, prihajalo mi je vroče, nisem vedel, kaj mi je. Note so mi plesale pred očmi, liki mušici; da bi dal duška svojim nenavadnim občutkom v notranjosti mojega neizkušenega srca, zahreščal sem nehote čudno, da sem bojazljivo umolknil. Močan sunek od strani organista me je predramil iz sanjarij.

Poznal sem jo že od mladih let, že izza šolskih klopij. Pela sva vedno skupaj, toda le kakor prijatelja, kakor znanca in cerkvena peveca.

Ali sedaj sem si jej želel biti več nego navaden prijatelj.

V mojem praznem srcu so se porodila najblaženejša čustva.

Mehanično pregibaje svoje ustnice sem kopreneče in nepremično zrl na njo, ki je stala poleg mene.

Veličastni akordi doneče glasbe in vznešeno petje so se spajali v prekrasno harmonijo in zlivali svoje glasove kakor zdravilen balzam na moje prvič — ranjeno srce.

Navstala je za moje duševno življenje nova doba. Iz nje sem crpal nove upe in ustvarjal vzvišene ideale v nedogledno bodočnost.

Kadar so se moji goreči pogledi srečali z njenimi, povesila je skrivoma svoje velike črne oči ter skušala prikriti rudečico, ki se je vtihotapila na njeni rožni lici.

Sveto opravilo je bilo dovršeno, a šele zadnje mogočno bučanje orgelj iztrgalo me je sladkim sanjam.

Ljudstvo je trumoma zapuščalo božji hram, da čim prej pridejo med svojce v dobro zakurjeno sobo, kjer jih pričakuje okusna svinjina, dišeča pečenka, sladke potice in še veliko drugih stvarij, kjer žvenketajo čaše, polne rujne vinske kapljice.

Hotel sem biti sam s svojimi misli in tudi ona je zaostala; toda neki notranji čut mi je veleval tako prepričevalno, da sem obotavljaje se pristopil k njej, ki je edina bila činiteljica mojega preporoda, ki edina bi mi zamogla spremeniti takratne ideale v stvarno in srečno bodočnost.

Rahlo sem jo prijel za nežno ročico ter jo molče vodil po okornih stopnicah na plano. Prišedši na trg pred cerkvijo, me je prosila milo, naj ji odgrnem veliko zimsko ruto krog krasnega telesa. Tudi jaz sem se zavil tesno v zimsko suknjo in nataknil rokavice; in tako sva stopala molče roko v roki in z raznimi čustvi v srcih po hribčku navzdol. Sneg je še vedno naletaval, veter je ostreje božal polzele po mehkem južnem snegu, ki je pokrival utrujeno zemljo. Naenkrat je zažvižgala burja neusmiljeno in prinesla v oči večjo množino snežnih kosmink, da se nama je še bolj stemnilo pred očmi. Nisem se še prav zavedel od nepričakovanega atentata, ko sem uzrl, kako je burja zrušila mojo spremljevalko na zemljo, pokrito s snegom.

Ta nezgoda me je iztrgala iz srečnih misli in misliti sem moral, kako bi rešil njo in sebe iz neprijetnega položaja, ker strma in polzka pot je tudi meni delala preglavico, da sem le s težavo obdržaval ravnotežje.

Žive duše ni bilo na cesti, vsi so odšli, vsak na svoj dom, zaostala sva popolnoma utrujena. No slednjič sva se vendar rešila iz neprijetnega položaja in previdno sva stopala dalje po strmini navzdol.

Srečno sva dospela na deželno cesto; in čez par minut sva bila v vasi. Ko sem stopal ob njenej strani, vračale so se mi zopet vse prejšnje nadobudne misli in želje, ali objednem so mi silili v dušo razni moreči dvomi.

Svest si svojega junaškega čina na nje osvoboditvi hladnega in mokrega elementa, sem si pridobil toliko poguma (ki mi ga sicer vedno primanjkuje), da sem jel previdno odpirati svoja srčna čutstva.

Sprva sem igral svojo ulogo nekako okorno, toda koneno sem dosegel svoj cilj ter odkril svoj preporod in svojo prvo — ljubezen.

Nato sem vprašuje uprl svoje oči v nje od mraza in sramežljivosti porudeli obraz.

Ah, kako krasni so bili ti trenotki, kako opojno so vplivali na moje srce! Izmučena narava je mirno spavala svoje zimsko spanje pod sneženo odejo, dočim se je veter poigraval s padajočimi kosminkami; v naših srcih pa se je jela oglašati radostna pomlad, pomlad — ljubezni.

Ta alternativa potegnila me je nepripravljenega z božično skrivnostjo vred v omamljiv vrtinec viharnega življenja.

Še malo korakov in stala sva pred njenega očeta hišo. V vasi je bilo tiho in mirno, nič ni motilo praznične tišine; le tam v daljavi se je oglašal pes, v bližnjem logu je zategnjeno skovikala sova in petje veselih prebivalcev se je harmonično oglašalo od bližnjih gorskih pečin.

Okna nizkih koč in večje hiše so medlo pošiljale nemirne svoje žarke na široko cesto, posuto z debelim gramozom.

Stala sva na pragu. Ona je trgala čipke volnene rute in jaz sem neusmiljeno vrtel med prsti gumb svoje suknje.

Kakor da se je vzbudila iz sladkih sanj, je privzdignila svojo kodrasto glavico, oči uprla naravnost v moje, položila dlani svojih finih rok na moje rame, a nje pogled mi je govoril, da je tudi v njenem srcu začelo novo življenje — ljubezni.

Nežno sem jo poljubil na žgoči ustnici in jo prisrčno objel. Nisem vedel, ali bdim ali sanjam. Zdajci se je oglasil v sobi njen oče.

Izginila je v sobo in šele škripanje vrat predramilo me je iz polusna...

* * *

Zopet je prišel veseli božični večer, zopet je šel poštožen kristijan k polunočnici. Toda jaz se nisem več veselil v domači vasi svetih božičnih praznikov. Daleč proč od rodne grude životarim; le duh mi vhaja nazaj v krasno domačo cerkev. Še zvene po mojih ušesih njene srečonosne besede: "Jaz te ljubim — ljubim —!"

Še čutin njen dih na svojih ustnicah in srce si želi kopreneče prošlih dni prošlega — svetega večera. Ali res ni možno, da bi se zopet videla kdaj? Je-li umrla? Ali ne ljubi več? Umrla sicer ni, ali umrla je za-me, za ves svet, umrla tudi za ljubezen... Duh jej je otemnel...

Božična povest.

—o—

Spisal **M. Slokar.**

—o—

Polagoma se je gostila megla, kot bi jo kdo potresal s pepelom, sneg se ni več utrinjal na polju, temveč je sijal z enakomerno, ledeno barvo. Mrak se je zgrinjal nad vasjo in že ni bilo več mogoče ločiti drevja od streh, oboje je bilo na debelo zagrnjeno s sneženo odejo. Jablane so pokale v belem kožuhu, ki jih je kruto objemal, visoki vrhovi so bili poveseni k tlom.

Mlinarjeva Anka je stala na pragu. Prestopala se je vsled mraza z ene noge na drugo in sopla v roke, vse zardele in natekle prste, ki jih je sklepala v prgišče pred ustmi. Gledala je proti potoku, kjer je opazila sosedovo deklo.

"Tona, reci Lenčki, naj pride malo k nam. Bi rada z njo govorila. Takoj!"

Dekla je potrdila z zategnjenim glasom, zadela škaf vode na glavo in težko odšla med sneženimi grudami.

Ivanka je ostala na pragu in se zamislila. Že jeseni se je namenila s sosedovo Lenčko, da pojdeta na sveti večer, prav takrat, ko poje božični zvon in vabi k polnočni maši, pod jez in tam bosta pogledali v vodo, da vidita v valovih vsaka svojega zaročenca. Tudi stara Majda je šla v mladih letih gledat v vodo na božični večer in videla je tistega fanta, ki je bil potem njen mož.

"Vidita, tako je bilo", je pravila Majda dekletoma, "jaz sem imela takrat Gorenjčevega Luko za fanta, on pa je imel mene zelo rad. Takrat sem bila mlada, pa rdeča in tako obličena, da sem bila pri najzaljših. Šla sem na božični večer pod jez, da vidim, če mi je Luka namenjen. Grem in pogledam v vodo. Pa glej, res sem videla Luko. Stal je na drugi strani potoka in se mi zasmejal. Prišel je tudi on pogledat, če bode videl mene, pa sva ravno skupaj naletela. In potem sva se vzela. Pa on je umrl že tretje leto potem. Čakajta, naj povem še to! Šla sva od polnočnice in skupaj sva stopila doma v vežo. Kar se jaz spomnim in pravim:

"Počakaj, grem pogledat skozi okno v hišo, če bo letos kdo pri nas umrl."

Grem in vidim: Na sredi hiše je stala krsta, velika črna krsta. Streslo me je, in naenkrat je planila vročica po meni, kot bi mi kdo zlil lonec kropa za vrat. Povedala sem Luki, kaj sem videla, in on se mi je smejal.

"Kaj si videla? Senco si videla, stolovo senco, pa ne krsto!"

Poleti je pa umrl. Škorpijon ga je pičil, ko je zidal doli na vasi. Vsa noga mu je zatekla in potem je udarilo na srce. — Bila sem takrat še mlade, pa sem mislila, da bi se še omožila. Vselej na božično noč sem šla gledat v potok, pa nič nisem videla. In res, nobenega več ni bilo k meni."

Ivanka je mislila na Majdo in trdno je verjela, da bode ugledala svojega zaročenca v potoku, da bode videla v prihodnjost. Zvesto je upala, da pride letos fant po njo. To je bila njena vroča želja. Zakaj doma se je naveličala. Mlinar, njen oče, je bil dober z njo, a njegova žena ji je bila mačeha; mati je umrla ob njenem rojstvu.

Ivanka je bila nesrečna, zapuščena kot samotno drevo sredi sneženega polja.

"Ivanka!"

Sosedova Lenčka je stopila pred njo in jo poklicala.

"Vendar si tu! Ob enajstih greva! Veš, da je mene kar groza, kadar se spomnim. Pa iti moram, na vsak način!"

In prijateljici sta se pogovarjali, da pojdeta pod jez in tam bosta prebili led nad tolmunom in pogledali v vodo. Lenčko je trdila, da je ne bode nič strah in da bode najbrže videla Šmarnovega Janeza v vodi, ki ji piše vsak mesec iz Celovca od vojakov in ki jo bode oženil drugo leto.

"Kar vse se mi zdi, da bode on! Če bodem le videla takole bele mustačke okoli ust, pa bodem vedela, da je on."

"E, zakaj pa njega! Jaz bi pa videla rajši Lužinovega Jako! Pa jaz ne bodem videla ne njega, ne koga drugega. Nocoj se mi je sanjalo o materi. Kar prišli so in jaz sem takoj vedela, da so mati, pa jih nisem nikoli videla."

Tako sta se pogovarjali. Kmalo se je Lenčka poslovila in Ivanka je ostala sama. Šla je okoli hiše proti jezu. Mlinsko kolo ni šlo in voda je bruhala čez jez in votlo grgrala pod ledom. Noč je bila temna in grmi ob potoku, zahaljeni s snegom, so bili kot duhovi, v širokih, belih kučmah. Skozi meglo se je videla mračna obla; bil je mesec, ki je prezebal na nebu in sijal z žalostno lučjo v noč.

Bilo ji je mraz in zato je stopila v hišo. Mačeha je sedela napeči in otroci okoli nje. Lupili so kostanj.

"Kje pa si zopet hodila? Ali ne veš, kje je on?" Mačeha je menila očeta.

Ivanka ni vedela.

"Pa že spet visi pri Jamniku in pije! O, ta hiša!"

Mačeha se je kregala nad njenim očetom.

Ivanka je čakala, da zapoje božični zvon. Šla se je napravit k polnočnicam, ker od potoka bi morala takoj v cerkev. Hitro se je oblekla, in ko je zavezovala robec na glavi, je nenadoma zapazila, da je to tisti robec, ki ji ga je dala za god njena teta, ki je umrla jeseni. Ivanka ga je naglo razvezala in poiskala družega.

"Tudi teta je umrla! Lansko leto sva šli skupaj opolnoči k maši. In na poti, na lepi, ravni cesti, je nenadoma padla. "Zdaj bom pa umrla še to leto", se je pošalila teta. "Saj tako pravijo!" — In res je umrla."

Tako je premišljevala Ivanka. Ko je ogrnila veliko ruto, je zapel zvon, in takrat je postala naenkrat razburjena in plašna. Lenčke še ni bilo, in težko jo je čakala. Stopila je na prag in zaklicala:

"Lenčka!"

Voda je grgrala pod ledom in zadaj za hišo na vrtu je počilo sadno drevo. Odlomil se je vrh pod snegom in zagromel na tla.

"Lenčka!"

Zvonili so vsi zvonovi in Ivanki se je mudilo, da pogleda v vodo.

Šla je sama. Trepetala je in vsa je bila nemirna in plaha. Srce ji je tolklo razburjeno in naglo. Po jezu je padala voda in se razbijala na dveh ogromnih skalah, ob kraju je bil trden led, ki je postajal vedno tanši in je proti sredi popolnoma nehaval.

Ivanka je šla po ledu proti tolmunu in upirala oči v vodo, ki je temno žuborela. Zdelo se ji je, da vidi v vodi neko obličje, da vidi neki bled, koščen obraz, in Ivanka je stopala dalje, in njene oči so bile uporno in nepremično uprte v vodno globino. Še korak, in tam sredi tolmuna se je razlomil led, zahrustalo je in završalo.

"Marija!"

Ivanka je zaklicala in se udrla pod ledom. Okolo nje je šumela voda in na bregu so stali zasneženi grmi kot duhovi.

Previden.

Oče neveste (na dan poroke): "Tu imate 20,000 mark in obljubite mi, da boste ljubezniv mož moje hčerke."

Ženin: "Počakajte, bom preje denar preštel."

Velika zaloga vina in žganja.

M. Grill

Prodaja belo vino po.....70c. gallon
" črno vino po..... 50c. "
Drožnik 4 gallone za $11.00
Brinjevec 12 steklenic za.....$12.00
ali 4 gall. (sodček) za.....$10.00

Za obilno naročilo se priporoča

M. GRILL,

5308 St. Clair Ave., N. E., Cleveland, Ohio.

Nov denarni zavod v stari domovini.

Občinska hranilnica

v Kostanjevici (Dolenjsko)

edina hranilnica v kostanjeviškem okraju

naznanja,

da je pričela s poslovanjem v začetku meseca avgusta t. l. in se nahaja v

občinski hiši

zraven županskega urada.

S strankami posluje vsako nedeljo in torek od 8. do 12. ure dopoldne

Ob navednih dneh sprejema hranilne vloge in jih obrestuje

po 4%

ter pripisuje nevzdignene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Za varnost vlog jamči občina kostanjeviška z vsem svojim premoženjem in vso davčno močjo, hranilnica sama pa je pod nadzorstvom c. kr. deželne vlade, pri kateri je naložena varščina v znesku 20.000 K. Posoja se na zemljišča po 5%, na menice in vrednostne papirje po 6% na leto.

Občinska hranilnica v Kostanjevici

meseca avgusta 1907.

Ivan Globočnik l. r. predsednik upravnega odbora
Rajmund Doležalek l. r. predsednik ravnateljstva
Lavoslav Bučar l. r. pisarniški ravnatelj
Alojzij Gatsch l. r. blagajničar

! Zvišanje obrestne mere. !

Hranilne vloge sklepom novembra čez 3 milijone kron.
Varnostni zakladi sklepom 1906. čez 80 tisoč kron.
Letni denarni promet 20 milijonov kron.

NAZNANILO.

Glavna posojilnica

registr. zadruga z neom. zavezo
v LJUBLJANI, Kongresni trg št. 15.

obrestuje od 1. januarija 1908. hranilne vloge po

$4\frac{3}{4}\%$

takoj od dneva vložitve pa do dneva dvige brez odbitka rentnega davka, tako da dobi uložnik od 100 K. čistih K. 4·75. Po 4¾% naložen denar se za celo leto preje podvoji nego po 4½% in za 3 leta preje nego naložen po 4%.

Rojaki! Kdor hoče svoj denar ugodno in varno naložiti naj ga pošlje v našo posojilnico.

Pošiljatve za Zjed. države posreduje g. FRANK SAKSER CO., 109 Greenwich St., New York.

Upravni svet.

! Zvišanje obrestne mere. ! ! Zvišanje obrestne mere. ! ! Zvišanje obrestne mere. ! ! Zvišanje obrestne mere. !

Kje je najbolj varno naložen denar??

Hranilnih ulog je: 24 milijonov kron.

Rezervnega zaklada je: 800.000.— kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

je največji in najmočnejši slovenski denarni zavod te vrste po vsem Slovenskem.

Sprejema uloge in jih obrestuje po 4%.
Rentni davek plačuje hranilnica sama.
V mestni hranilnici je najvarneje naložen denar.
Za varnost vseh ulog jamči njen bogat zaklad, a poleg tega še mesto Ljubljana z vsem svojim premoženjem in z vso svojo davčno močjo. Varnost je toraj tolika, da vlagatelji ne morejo nikdar imeti nobene izgube. To pripoznava država sama s posebnim zakonom in zato c. kr. okrajna sodišča nalagajo denar maloletnih otrok in varovancev le v hranilnici, ker je le hranilnica, a ne posojilnica, pupilarno varen denarni zavod.
Rojaki v Ameriki; Mestna hranilnica ljubljanska vam daje trdno varnost za vaš denar.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA POSLUJE V SVOJI PALACI V PREŠERNOVIH ULICAH.

Naš zastopnik v Združenih državah je že več let

109 Greenwich St., NEW YORK, N. Y. **FRANK SAKSER CO.** 6104 Saint Clair Ave. N. E., CLEVELAND, O.

"GLAS NARODA"

(Slovenic Daily.)

Owned and published by the
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(a corporation.)
FRANK SAKSER, President.
VICTOR VALJAVEC, Secretary.
LOUIS BENEDIK, Treasurer.

Place of Business of the corporation and addresses of above officers: 109 Greenwich Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

Za leto velja list za Ameriko . . .	$3.00
„ pol leta	1.50
„ leto za mesto New York . . .	4.00
„ pol leta za mesto New York . .	2.00
„ za Evropo in Canado za vse leto	4.50
„ „ „ „ pol leta	2.50
„ „ „ „ četrt leta	1.75

V Evropo in Canado pošiljamo skupno tri številke.

"GLAS NARODA" izhaja vsak dan izvzemši nedelj in praznikov.

"GLAS NARODA"
("Voice of the People")
Issued every day, except Sundays and Holidays.
Subscription yearly $3.00.

Advertisement on agreement.

Dopisi brez podpisa in osobnosti se ne natisnejo.

Denar naj se blagovoli pošiljati po Money Order.

Pri spremembi kraja naročnikov prosimo, da se nam tudi prejšnje bivališče naznani, da hitreje najdemo naslovnika. Dopisom in pošiljatvam naredite naslov:

"GLAS NARODA"
109 greenwich Street, New York City.
Telefon: 1279 Rector.

Koncem tedna.

Kot prijatelj naznanjam uredništvu "Hrvatske Zastave", da je skrajno grdo in za narod, kterega ona zastopa, sramotno, ako sramoti jezik dežele, v kterej se preživlja na tisoče onih ljudij, od kterih tudi "Hrvatska Zastava" životari.....

* * *

Angleščina ni nikako "brbljanje", temveč svetovni jezik, kterega spoštuje vsakdo, kedor je prišel v dotiko s civilizacijo. Vsakdo, ki je prišel za kruhom v Ameriko, se ga mora naučiti, ker inače bi bilo bolje, da je ostal doma, kjer zamore "brbljati" v druzih jezikih. Vsega tega pa morda pri "Hrvatskej Zastavi" ne vedo, ker inače bi ne pisali tako smešno in bi tudi svoj narod ne podnečevali v tako — zelenej protipolicijskej luči...

* * *

Milijonar Bourke Cockran trdi, da vlada Ameriko pet plutokratov: Rockefeller, Morgan, Harriman, Hill in Armour. Mr. Cockran gotovo ni več "in it"...

* * *

Čujte, rojaki! Milenij se bliža, kajti v osrednjem zapadu je pričela izhajati "Izobraževalna knjižnica", ker je založnik in pisatelj občutil za njo "živo potrebo", da jo izdaja...

* * *

Tudi "profesor" Mulaček je svoječasno občutil v istem mestu za-se tako "živo potrebo", ktera je pa trajala le toliko časa, kakor bode najbrže sedanja...

* * *

Pri nas se časi hitro spreminjajo, toda pri Hrvatih še hitrejše. Zgubil sem zopet jednega kolego, toda zanj sem dobil novega. Z. M. je dovršil svojo nalogo, storil je vse, kar je bilo v programu. Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, er kann gehen...

* * *

In sedaj je na njegovem mestu zopet — Stjepko redivivus. Jadra so sedaj pri Hrvatih zopet v starem vetru, toda vrvi na njih so tako zamotane, da se iz njih lahko čita vprašanje: Who is next?...

* * *

Živela kriza! Živel Wall Street! kajti njen vpliv je srečno prišel do uredništva ljubljanskega "Slovenca", kteri v svojem "izvirnem" poročilu (uff!) iz Amerike poroča, da je pri nas bankerotiralo nad 600 bank in da je sedaj — beračija neizogibna. Tudi to diši nekako po Mulačku, kteri morda občuti sedaj pri "Slovencu" ravno tako krizo, kakor jo je občutil v Ameriki...

* * *

V ostalem naj si pa "Slovenec" zapomni, da so pri nas tudi v najhujšej krizi časi še vedno boljši, nego v Evropi, kjer vsled kronične krize sploh o dobrih časih nimajo pojma...

* * *

Ameriški Slovenci moramo v krizi srečni postati "Zlata doba" nas umiva kar se dá; dobili smo zopet prepotrebno literaturno knjižnico, ktera ne bode delala v zasebne koristi; mogoče pa je, da dá v prilogo k vsaki številki bankovec za $10. Nadalje dobimo tudi še nepoznano prekrasen "Koledar", ne vemo, ali za dar, ali za denar. "Mein Liebchen, was willst du noch mehr!...

* * *

Kolomanov žegen, Črne bukve, Vino destilirano s kopico premij, tobak najsmrdljivejši, zlate ure in medicine — vse to se ponuja po cirkularjih; kupiti ni treba nič, ker strup za "fentat" samega sebe je že tak cirkular sam!...

* * *

Kaj je Franceskotu vojska brez Stjepka — in kaj je vojska Stjepkotu brez Franceskota?...

* * *

Newyorška sodišča so pričela razpravljati o vprašanju, je-li jetika pravi vzrok, na podlagi kterega se lahko privoli v ločitev zakona...

* * *

Razprave se vrše zaman, in ne pomenjajo druzega, nego potrato časa. Samoumevno je namreč, da je jetika pravi vzrok za ločitev od — sveta...

* * *

Zopet se vrše pri nas čudeži! Mrtvi so pričeli vstajati iz svojih grobov! David B. Hill bode nastopil za demokratičnega predsedniškega kandidata...

* * *

Mrs. Hamlinova toži svojega moža na ločitev zakona, ker jo baje vedno pretepa. Neka kmetica se je pritoževala pri svojem župniku: moj mož me več ne ljubi, kajti že tri tedne me ni pretepal...

* * *

"Boris Sarafov je bil strah in groza na vsem Kavkazu." ("Evening Sun".) Bolgarija je prav za prav na Balkanu, toda mogoče je, da so tudi na Kavkazu strašili male otroke z Borisom Sarafovom...

* * *

Naša vojna mornarica je sedaj na potu proti Pacifiku. Seboj je vzela toliko streljiva, da zamore razstreliti vse mornarice na svetu. Admiral Bob Evans je grozno bojevit in je pred odpotovanjem odslovil pet japonskih kuharjev, ker ni izključeno, da so ti kuharji japonski admirali. Nad vso to bojevitostjo pa plava čarobnost božičnega praznika: Mir ljudem na zemlji! Pri tem pa moramo pripomniti, da Japonci niso kristijani...

* * *

Nacega bolnega otroka ta teden v bolnici St. Lukas v New Yorku niso hoteli sprejeti, "ker nimajo dovolj postelj"; v J. Hood Wrightovo bolnico ga niso sprejeli, "ker revše še ni bilo staro pet let". Na potu v tretjo bolnico je dete umrlo. Od tod prihaja pri nas tudi ime "javna dobrodelnost"...

* * *

Ako bi bil tako srečen, da bi zamogel postati satan — potem bi bili upravitelji bolnic prvi, ktere bi vzel...

Newyorške slike.

XXX.

"Eye-opening".

Ob nedeljah dopoludne je gotovo najlepše, ako se gre v gostilno k takozvanem "eye-opening", da se použije potrebna krepilna pijača, s ktere pomočjo se potem odpro oči. Od tod prihaja tudi ime tacih sestankov, brez kterih bi v New Yorku v resnici ne vedeli, kako bi bilo mogoče pregnati dolgočasne nedelje.

Pravzaprav bi morali govoriti vedno le v množini, kadar se govori o eye-openerju, ker pri jednem nikdar ne ostane, kajti prvemu sledi običajno drugi, drugemu tretji itd. Človek gre v gostilno z najboljšim namenom, da bode pil le jednega in da se potem takoj vrne domov. Žene običajno naznanijo pred odhodom, da bode kosilo ob polu jedne. To se ponavlja vsako nedeljo, kajti kosilo je vsako nedeljo pripravljeno točno ob polu jednej. Toda ni jeden pravi Newyorčan ne pride o pravem času domov in kosilo mora redno nanj čakati. In ako bi bilo kosilo pripravljeno še le ob 2. uri, moralo bi na nas tudi čakati.

Vendar pa ima "eye-opening" nekaj, kar je nepopisno privlačno in čemur se nihče ne more upirati, kajti tu je skrajno prijetno. Tu ostavijo človeka vse skrbi; po šestih dolgih dnevih dela se prijatelji zopet sestanejo in tega sestanka se vsi vesele. Vsi si postanejo zopet sliční, vendar se pa vsi čudijo, da so se tekom zadnjih šestih dni tako spremenili. Tu v prostranskih sobah navidezno zaprtih saloonov je prijetno toplo, pivo in vino diši še lepše, kakor onemu temperenčniku, ki je v "Zlatej dobi" v Ljubljani požiral sline za ameriškim pivom, družba je vedno ženijalna in skrajno kozmopolitična, ker v njej so zastopane vse narodnosti, vsakdo ve kaj novega povedati, vsakdo vrže rad kocko in vsakdo pripoveduje, kaj se je tekom tedna zgodilo, oziroma kaj bi se moralo zgoditi. Tu je slišati odlomke iz najvišje svetovne politike in tudi humorja je obilo. Vsi se šalam smejejo, tudi ako so še tako slabe — kajti ljudje so pri "eye-opening" in tu je vse dobro in vse dovoljeno. Marsikaka žena morda želi, da bi šel njen mož ob nedeljah dopoludne v cerkev, posebno še, ako je provincijalna Evropejka. Toda ako bi ženske vedele, kako prijetno je pri "eye-opening", zlasti v zimskem času, potem bi one vse pustile v miru in prenehale celo s kuhanjem ter bi tudi one prišle v gostilne. Toda to jim je sedaj še zabranjeno, vendar pa bodo to morda v kasnejših letih zamogle storiti, ko bode pri nas zavladala malo večja ravnopravnost. Ko se bode to zgodilo, bodo tudi one prišle ob nedeljah dopoludne v gostilne, ravno tako, kakor prihajamo mi k njihovem "coffee klatchu" in "soap parties" v Hoboken, — kajti do tedaj bodemo v toliko napredovali, da se bode kosilo samo kuhalo in da se bodo sobe same uredile. Iznajdbe slede hitro jedna drugej in napredek tudi hiti. Torej treba je le malo potrpežljivosti in potrpljenja!

Več prijateljev poznam, da so taki, da ne morejo pričakati ure, da zamorejo oditi k "eye-opening". Oni sanjajo o tem vso noč, in sicer tako živalno, da bi se pijani probudili, ako bi vse to ne bile prazne sanje. Ni jedno jutro med tednom se oni tako hitro ne oblečejo, kakor baš ob nedeljah in zajuterk pride za nje prepozno na mizo. Pri zajuterku hitro pregledajo nedeljski časopis, kajti za gostilno se je treba dobro pripraviti za vsa svetovna in finančna vprašanja, ker inače se pride ob ugled in ljudje v gostilni smatrajo tacega človeka za bedaka. In kedo hoče dandanašnji veljati za bedastega? Niti oni, ki je najbolj bedast! Večina žen niti ne ve, kako so njihovi možje pametni in učeni, kadar se sestanejo v gostilnah ob nedeljah dopoludne. Svoje modrosti doma niti ne pokažemo. Najboljše ohranimo za-se, ker nismo socijalisti, temveč egoisti in ker ženskam ni treba vedeti kaj druzega, nego ono, kar je neobhodno potrebno. Tako ostavi torej Newyorčan svoj dom, pogleda še enkrat na drobiž, vpraša parkrat, kaj bode za kosilo in potem se poda proti cilju, kterega bi našci tudi z zavezanimi očmi.

"Evo ga prijatelja!" To je prvi pozdrav, kteri se zasliši v gostilni. Potem mu napravijo prostor, podajo desnico in vse mu napije. Tu vlada vse boljše ozračje, nego doma. Tu je samo veselje, sami zadovoljni obrazi in sami oni veseli ljudje, kteri se tu vsako nedeljo snidejo, da se po šestih dolgih dnevih zopet vidijo. Tu zamore vsakdo govoriti, kar se mu poljubi, kajti "eye-opening" ni ustvarjen za molačnje. Drugo vprašanje se glasi: "What's the news?" in potem sledi: "How are you?" ali kako se komu godi. Ko se na taka vprašanja popije prva čaša, se preide k dnevnem redu. Zadnje nedeljo se tu ni govorilo druzega, nego o potovanju vojnega brodovja na Pacifik in to je veljalo za vsako mizo posebej. Vsakej oklopnici je gotovo zvonilo v "ušesih". Tu so se rešila najtežavnejša vprašanja čudovito lahko, kajti vsi jeziki so bili odvezani. Vsakdo dobi v gostilni pametne misli. Najvažnejša diplomatična vprašanja so najhitrejše rešena, vodijo se vojne, spreminjajo se meje in pretresajo se narodno-gospodarska vprašanja in po vsakem se pije še ena čašica. Vsakdo se oglasi k besedi; ker je pa pri tej seji vsakdo svoj lastni predsednik, prično običajno vsi istočasno govoriti in piti. Najlepše misli pridejo iz čaše in radi tega je samoumevno, da slednje ne smejo biti nikdar prazne. Radi tega tudi ni čudno, da postane iz jednega eye-opnerja po več čaš, in sicer toliko, da se tu ne pozabi le na kosilo, femveč tudi na ženo, ktera hodi doma v obupu iz jedne sobe v drugo, dokler se jej kosilo ne prismodi.

Ko se pride potem domov, se naravno prične običajna pesem, ktero znajo vse žene. Kot refrain na to pesem možki običajno vprašujejo: "Čemu pa nisi jedla?" Ako pa s kosilom ni hotela čakati, potem se jej običajno očita: "Na me bi pa tudi lahko čakala." Ako pa kosilo še ni gotovo in ako nas žena vpraša o čem je bila debata, glasi se odgovor: "Saj te to ne zanima; govorili smo o vsem, kar se na svetu godi." Ako bi pa bili iskreni, morali bi odgovoriti: "Govorili smo o vsem, samo nič pametnega." Vendar pa kaj tacega nihče ne pravi, ker potem bi morda drugo nedeljo ne mogli v gostilno. V ostalem se pa žene sploh ne smejo pritoževati, ker potem bi prišel tudi njihov "coffee klatch" v slabo ime. In mi smo vendar vsi pristaši jednakopravnosti — možkih in žensk! Z.

NA PRODAJ.

Saloon in hotel, na dobrem prostoru in po nizki ceni je na prodaj. Pri nakupu se zahteva samo $1000 takoj, drugo kasneje in po dogovoru. Več se zve pri g.

George Travnikar-ju,
6102 St. Clair Avenue, N. E.,
(20-23—12) Cleveland, Ohio.

Razglednice!

ZA BOŽIČ in NOVO LETO. 10 komadov 30c, posamezen komad 5c.

Velika razglednica SINGER BUILDING, največje poslopje na svetu, 8c komad.

HUMORISTIČNE in razne druge vrste, 12 komadov 30c.

Pri naročilu je denar priložiti!

FRANK SAKSER CO.,
109 Greenwich St., New York, N. Y.

DOPISI.

Johnstown, Pa.

Cenjeni gospod urednik:—

Pred 7. tedni je prišel sem iz starega kraja rojak Ivan Brezec; doma je iz Cerknice na Kranjskem. Prvi dan, ko je stopil v naše mesto, je zbolel in bolehal toliko časa, dokler ni 10. decembra umrl. Pokojnik zapušča v stari domovini ženo in enega malega otroka; star je bil 32 let. V Ameriko je prišel kot mi drugi z nado, da si bode s trdim delom in žulji prislužil nekaj centov kot poboljšek domačim; revež trpel je tu 7 tednov in nato žalostno umrl. Žena pa joka v starem kraju z nepreskrbljenim otrokom.

Pokojni je imel tu v Ameriki 3 brate in 2 sestri, pa ne vem, kje stanujejo. Veselilo bi me, če bi se zglasili ustmeno ali pismeno pri spodaj podpisanemu, ker imam važne novice za nje.

Pozdrav rojakom širom Amerike!

Josip Korošec,
759 Coleman Ave., Johnstown, Pa.

Burdine, Pa.

Dragi gospod urednik:—

Malo kdaj se sliši kaj iz naše naselbine. Tudi danes nimam kaj veselih novic.

V dveh dolinah so tu premogovi rovi. Nekaj jih je začela družba že zapirati. Kjer pa še delajo, je pa vse prenapolnjeno z delavci, ki pa ne delajo vsak dan. Sicer nam vedno obljubujejo, da bode boljše, pa ne vem, kdaj bo prišel ta čas. Zatorej ne želim, da bi se naši rojaki tu sem solili, dokler se časi ne zboljšajo.

Vreme imamo lepo. Enkrat je sicer zapadel sneg, pa je kmalo zginil.

Pozdravljam vse rojake po Ameriki in jim želim vesele božične praznike v novi domovini!

Ivan Gazelj.

Bessemer, Pa.

Cenjeni gospod urednik:—

Razni sleparji in klateži, vitezi gnojnih vil so zopet na delu. Te dni so nas zopet odrešili s kopo ponudb "Kolomanovega žegna".

Prav pameten svet dam vsem tem goljufom, ki razpošiljajo enake sleparije med bedne slovenske delavce: Če Vaše "Kolomanove bukve" res imajo toliko "žegnov" kot pravite, zakaj jih pa v prvi vrsti sami za-se ne porabite in sami kujete denar in kličete hudiča na pomoč, da Vam prinese cekine?! Le dajte nam Vi sami vzgled, potem Vam bodo že sledili! Dokler boste pa Vi sami pri tolikih "žegnih" siromašni in slepari uboge rojake. Vam ne vrjamemo. Pravite, kdor kupi "Kolomanove bukve" za $5.00, mu pošljete popolno zlato uro z verižico. Zakaj pa raje ne pošljete za $5.00 zlato uro in daste "Kolomonove bukve" in "žegne" po vrhu?!

Vidi se Vam na vsem, da ste sleparji od peta do vrha!

Rojaki, ogibajte se in čuvajte se enakih goljufov!

Pozdrav! Ivan Malin.

Cleveland, Ohio.

Cenjeni gospod urednik:—

Ker vem, da je v Vašej tiskarni večkrat kaka "steam pipe out of order" in ker simpatiziram z Vašo mrzlo krvjo, zato Vam hočem danes zopet nekoliko poročati ter Vam pomoči popolniti predale Vašega cenj. lista.

Delavske razmere se še vedno niso zboljšale v toliko, kakor je bilo pričakovati. Vsakdo je pričakoval, da se po prestanej krizi prične zopet z delom v polnej meri. Toda to se do sedaj ni zgodilo. Sedaj imajo tovarne in razna podjetja zaključek letnih računov. Podjetniki trdijo, da se bo z delom pričelo, toda kedaj, to niti sami natančno ne vedo. Da bi vsaj po novem letu zavladala prejšnja prosperiteta!

Omeniti Vam moram nekoliko tudi o farnih razmerah faranov Ž. M. B. Pretečeno nedeljo (15. t. m.) so se zopet zbrali v kapelici Ž. M. B., da se posvetujejo, kakih dopustnih sredstev se jim je poslužiti, da dosežejo od škofa, da jim povrne toliko priljubljenega Rev. Zakrajšeka. Na tem shodu se je zbralo kakih 700—800 udeležnikov. Čulo se je, da bode Rev. Z. premeščen iz Loraina v drugo škofijo, da se napravi enkrat mir. Čim so Lorainčani zvedeli o škofovem manevru, so takoj poslali peticijo na škofa, naj jim pusti Rev. Z. v njihovi sredi. To nam dokazuje, kako se je tudi Lorainčanom priljubil ta gospod. Na omenjenem shodu se je prvotno sklenilo, da vsak posameznik piše prošnjo na škofa, opremljeno s podpisom in naslovom, da jim za novoletno darilo vrne — Rev. Zakrajška. Ker jim je pa računati na nasprotnike, kteri bi utegnili istotako pisati na škofa v nelepem tonu, kar bi škofa utegnilo razkačiti, zato se je prvotni predlog zavrgel ter se sprejel predlog, da se piše le jedna prošnja s podpisi vseh faranov Ž. M. B. Dalje se je tudi sklenilo, da se naprosi škofa, da jim vsaj za sveti božični dan pošlje enega duhovnika, da jim bere sv. mašo v kapelici. Ako jim tudi v tem pogledu ne bode škof ugodil, opravili bodo sami pobožne vaje v kapelici, kakor po navadi. Upati je, da se končno vendarle škof omehča ter ugodi prošnji zapuščenih faranov. Gotovo pa bi se bilo to že zgodilo, ako bi vplivni škofovi svetovalci poznali nekoliko bolje naše razmere. Da ima Rev. Z. svoje stanovske neprijatelje, pa je vzrok, ker je pri faranih tako priljubljen. Radoveden sem, kako se bode škof odločil.

Poročati Vam moram tudi o zavratnem napadu na slovenskega rojaka in gostilničarja L. Petkovšeka, kteri se je zvršil pretečeno nedeljo. O tej tragediji poroča "Cleveland Plain Dealer" sledeče: Okrog 10. ure zvečer je vstopil v saloon neki John Molinovič. Zavžil je precej alkoholične pijače, potem pa začel sitnariti in razgrajati. Temu je sledil mali pretep, čegar posledica je bila, da je Molinovič zdrobil eno šipo. Rojak Petkovšek je zahteval $1.00 za povrnitev stroškov za zdrobljeno šipo, temu pa se je Molinovič odločno uprl in ostavil hišo. Čez kake pol ure se je vrnil ter pri zadnjih vratih pozval Petkovška, češ, da mu hoče plačati dolar za šipo. Čim je Petkovšek stegnil roko po denarju, mu je lopov zasadil nož za vrat, prerezal žilo ter ga smrtno ranil. Poklicani zdravnik dr. Schott, videč, da ni pomoči, ga je posadil vsega okrvavljenega v svoj automobil ter ga propeljal v bližno bolnico, kjer so mu ustavili kri. Ako ga ohranijo pri življenju, se je zahvaliti le spretni zdravniški roki.

Kmalo nato so aretirali Molinoviča, kterega je ranjeni spoznal za napadalca. Sodeč po imenu s končnico "ič", je moral biti ta zlikovec rodom Hrvat. Želeti je, da prejme za svoje maščevanje in zavratni napad zasluženo kazen v polni miri.

V Vašem cenj. listu sem čital, da so humorističnemu listu "Komarju" dnevi šteti ter da ga pošljete v večna lovišča, ktera si je zaslužil s svojim pikanjem. Čudno je, da se med tolikimi Slovenci ne more vzdržati en humoristični list. Ako pa se pomisli, da ga niti Ljubljana in cela Kranjska ni mogla do sedaj vzdržati na površju, potem nam ni zamiriti. Slovenci smo narod, kteri radi čitamo času in razmeram primeren list kakor je Vaš, za drugo pa malo preostaja časa, zlasti v Ameriki. Če pa bodete mesečno izdali prilogo s humorističnimi slikami, potem bode tudi bivšim Komarjevim prijateljem ustreženo.

Leto 1907 se bliža k zatonu. Le še nekaj dni — in po njem je. Dal Bog, da bi nam novo leto prineslo boljših časov!

Cenj. čitateljem pa priporočam, da ostanejo zvesti listu, kteri nam nudi vedno dovolj berila v dobrih in razvedrila v slabih časih. Vam, g. urednik, kakor tudi čitateljem "Glasa Naroda" želim vesele božične praznike in srečno novo leto!

Cerkular.

South Lorain, Ohio.

Cenjeni gospod urednik:—

Prosim, da priobčite par vrstic v nam priljubljenem listu "Glas Naroda".

Kakor po več krajih, tako smo tudi tukaj občutili finančno krizo. Skoro dva meseca smo delali samo po štiri dni na teden; 14. t. m. so pa prenehale vse tukajšnje tovarne s poslovanjem za nedoločen čas. Vzrok temu je obilo popravljanja, kar pa hitro napreduje, kakor delovodje izjavljajo, ima družba obilo naročil.

Na društvenem polju prav dobro napredujemo. V tukajšnji naselbini imamo šest podpornih društev, tako da ima vsak priložnost pristopiti k društvu.

K sklepu pozdravljam vse rojake in rojakinje širom Amerike in želim vsem vesele božične praznike in srečno novo leto, Tebi "Glas Naroda" pa obilo predplačnikov!

Ivan Klemenc.

Calumet, Mich.

Cenjeno uredništvo:—

Pred nedavnim časom sem Vam poročal o delavskem položaju na Calumetu. Stanje se ni prav nič poboljšalo; delo se sicer še dobi, vendar delati moramo bolj po živinsko kot po človeško.

Znana Calumet & Hecla družba, ki je bila dosedaj še precej prijazna z delavstvom, nam je naenkrat utrgala plačo za 12 odstotkov, dasi so druge manjše družba utrgale le za 5 odstotkov. Delavci so radi tega zelo nevoljni.

Nesreča tudi nikdar ne počiva. Pretečeni teden sta se tu smrtno ponesrečila rojaka Matija Čikada, doma iz Rakeka, in pa Josip Pašič. Prvi zapušča tu mlado vdovo. Oba sta bila zavarovana pri društvih, ki jima je naredilo lep zadnji sprevod. Lahka jim tuja zemlja!

Tukajšnji rojaki se pripravljajo za slovesno praznovanje 25letnega slavlja društva sv. Jožefa S. H. Z., ki šteje okoli 500 udov. Saj pa tudi lahko s ponosom trdimo, da je to najstarejše slovensko zavarovalno društvo na svetu.

Tukajšnje izobraževalno društvo se že pridno vadi v petju in s predstavo igre. Mi ostali radovedneži pa tudi že komaj čakamo zaželjenega praznika.

K sklepu svojega pisma pozdravljam vse rojake po "Uncle Samovej" želeli, Tebi "Glas Naroda" pa želim obilo naročnikov v novem letu!

Ivan Bartol.

Sheboygan, Wis.

Dragi "Glas Naroda":—

Poroča se o veliki nezgodi, ki se je dogodila v Piemantu, Wis., devet milj od Sheboygana. Fran Ropar je bil na lovu. Ker je bilo zelo mraz, ni mogel z roko napeti petelina svoje dvocevke. Postavil je puško na tla in z levo nogo začel stopati na petelina. Njegov prijatelj Fran Pogačnik, ki je bil z njim na lovu, mu je zakričal, naj se pazi, ker je imel obe cevi namerjena ravna v trebuh. Pa bilo je že prepozno. Oba petelina počita v enem trenotku in oba strela sta šla nesrečnežu ravno v trebuh! Bil je naenkrat mrtev.

Pokojni ni bil oženjen in sploh ne zapušča nobenih sorodnikov. Star je bil 25 let. Sveti mu naj večna luč!

Pozdrav rojakom v novi domovini in vesele božične praznike!

Ivan Vrščaj.

Winebago, Wis.

Slavno uredništvo:—

Še nikdar nisem bral kakega dopisa iz našega kraja. Sneg nam je pobelil hrib in plan in pritisnil nas je mraz k gorki peči.

Rojakom in rojakinjam po Ameriki želim vesele božične praznike in prav mnogo evenka, ker brez evenka je žalostna. Kadar ga imate pa preveč, pa ga pošljite domov.

V toliko sem se danes oglasil, da ne boste mislili, da pri nas vsi spimo.

Srčen pozdrav vsem rojakom v tej "obljubljeni deželi"!

Ivan Majdič.

Milwaukee, Wis.

Dragi "Glas Naroda":—

Temeljni kamen novej slovenskej cerkvi Marija Pomagaj na West Allis se bode slovesno položil v nedeljo dne 22. t. m. ob ½3. uri popoludne. Cerkev bode sicer že stala skoro do strehe dogotovljena, za kamer smo pa pustili potrebni prostor. Udeležila se bodo slavnosti društva sv. Janeza, sv. Jožefa, hrvatsko društvo "Nada" in kakor se čuje tudi "Sloga". Slovenski govor bode imel župnik Smolej, angležki pa nadškofov tajnik Tranot. Ker je nadškof Messmer zadržan isti dan, ker blagoslavlja novo poljsko cerkev, je za slavnost določil župnika Haberstocka iz Milwaukee.

Delo lepo napreduje in slovenska cerkev bode res ponos celej okolici. Bode malo takih! Tudi župnišče bo v kratkem dogotovljeno. Upajmo, da se sloga med razdrti in razprti narod zopet vrne! G. R.

Engle, Colo.

Cenjeni gospod urednik:—

Naznanjam Vam žalostno vest o nesreči, ki je zadela našega rojaka Josipa Gačnika v tukajšnjem premogokopu Engleville. Dne 5. decembra je šel zdrav in vesel na delo in nesreča ga je dohitela ob 11 uri zjutraj. Odtrgal se je kamen, ki ga je potlačil navzdol, da je na mestu mrtev obležal. Kamen je tehtal okoli tri tone.

Pokojnik je doma iz fare Mokronog na Dolenjskem. Star je bil 54 let. Tukaj zapušča žalujočo vdovo, 5 let staro hčer in dva fanta, en star 12, drugi pa 15 let, v stari domovini enega brata in tri sestre. Bil je član treh društev, in sicer sv. Petra in Pavla št. 15 J. S. K. Jednote, Nar. Slovaškega Spolka št. 99 in italijanskega društva, vse v Pueblu, Colo., kjer je bil vedno dober in vzgleden član.

Pogreb se je vršil dne 8. dec. v slovenski cerkvi Matere Božje v Pueblu. Pogreb je bil jako lep in se vršil v lepem redu. Vsa tri društva, kterim je pokojnik spadal, so se v polnem številu udeležila pogreba in pokojniku izkazala zadno čast.

Zdaj se pa lepo zahvaljujemo mi Fran Čeplak in Štefan Kirn društvam sv. Petra in Pavla št. 15 J. S. K. Jednote, Narodnemu Slovaškemu Spolku št. 99 in italijanskemu društvu v Pueblu.

Bratje Slovenci, tukaj imate lep vzgled, kako lepo je biti član podp. društva!

Pokojniku naj bode lahka tuja zemljica!

H koncu dopisa pozdravljava vse rojake in rojakinje širom Amerike ter jim želiva veseli Božič in srečno novo leto, Tebi "Glas Naroda" pa obilo napredka v bodočem letu!

Štefan Kirn in Fran Čeplak,
sorodnika pokojnega.

NAZNANILO.

Dne 1. decembra se je vršilo glavno zborovanje slov. podp. društva sv. Cirila in Metoda št. 9 J. S. K. J. v Calumetu, Mich. V odbor za prihodnje leto so bili izvoljeni sledeči uradniki:

Predsednik Mihael Klobučar; podpredsednik Fran Sedlar; tajnik in zastopnik Ivan D. Puhek; podtajnik Matija Urih; blagajnik Josip Žunič; društveni zdravnik dr. Josip V. Grahek; odborniki: Josip Gričar, Martin Štraus, Ivan Plut, Ivan Gosenca, Jakob Kocjan, Peter Šterk, Jurij Pezdirc in Ivan Štajer ml.; maršal Jos. O. Rom; poslanec Josip Grahek.

Novozvoljeni odbor prevzame poslovanje društva s 1. jan. 1908.

Ivan D. Puhek, tajnik.

Slovensko katoliško

podp. društvo svete Barbare

ST. BARBARA 1901

za Zjedinjene države Severne Amerike.

Sedež: Forest City, Pa.

Inkorporirano dne 31. januarja 1902 v državi Pennsylvaniji.

ODBORNIKI:

Predsednik: ALOJZIJ ZAVERL, P. O. Box 374, Forest City, Pa.
Podpredsednik: MARTIN OBERŽAN, Box 51, West Mineral, Kans.
I. tajnik: IVAN TELBAN, Box 607, Forest City, Pa.
II. tajnik: ANTON OŠTIR, 1143 E. 60th St., Cleveland, Ohio.
Blagajnik: MARTIN MUHIČ, P. O. Box 537, Forest City, Pa.

NADZORNIKI:

MARTIN GERCMAN, predsednik nadzornega odbora, Forest City, Pa.
KAROL ZALAR, I. nadzornik, P. O. Box 547, Forest City, Pa.
FRAN KNAFELJC, II. nadzornik, 909 Braddock Avenue, Braddock, Pa.
FRAN ŠUNK, III. nadzornik, 50 Mill St., Luzerne, Pa.

POROTNI IN PRIZIVNI ODBOR:

PAVEL OBREGAR, predsednik porotnega odbora, Weir, Kan.
JOSIP PETERNEL, I. porotnik, P. O. Box 95, Willock, Pa.
IVAN TORNIČ, II. porotnik, P. O. Box 622, Forest City, Pa.

Dopisi naj se pošiljajo I. tajniku: Ivan Telban, P. O. Box 607, Forest City, Pa.

Društveno glasilo je "GLAS NARODA".

ZA BOŽIČ in NOVO LETO pošiljajo Slovenci kaj radi **darila** svojcem v staro domovino in iz Zjedinjenih držav zgolj gotov denar; to pa **najbolje, najceneje** in **najhitreje** preskrbi

FRANK SAKSER CO.,

109 GREENWICH ST., NEW YORK, N. Y.
6104 ST. CLAIR AVE., N. E., CLEVELAND, OHIO.

Jugoslovanska Katol. Jednota.

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.
Sedež v ELY, MINNESOTA.

URADNIKI:

Predsednik: **Fran Medoš, 9478 Ewing Avenue, So. Chicago, Ill.**
Podpredsednik: **Jakob Zabukovec, 4824 Blackberry Street, Pittsburg, Pa.**
Glavni tajnik: **Jurij L. Brožič, Box 424, Ely, Minn.**
Pomožni tajnik: **Maks Kržišnik, L. Box 383, Rock Springs, Wyo.**
Blagajnik: **Ivan Govže, Box 105, Ely, Minn.**

NADZORNIKI:

Ivan Germ, predsednik nadzornega odbora, Box 57, Braddock, Pa.
Alojzij Virant, II. nadzornik, Cor. 10th Avenue & Globe Street, S. Morain, Ohio.
Ivan Primožič, III. nadzornik, Box 641, Eveleth, Minn.

POROTNI ODBOR:

Mihael Klobučar, predsednik porotnega odbora, 115, 7th Sttreet, Calumet, Mich.
Ivan Keržišnik, II. porotnik, Box 138, Burdine, Pa.
Janez N. Gosar, III. porotnik, 719 High Street, **W. Hoboken, N. J.**
Vrhovni zdravnik: Dr. Martin J. Ivec, 711 North Chicago Street, Joliet, Ill.

Krajevna društva naj blagovolijo pošiljati vse dopise, premembe uslov in druge listine na glavnega tajnika: **George L. Broxich, Box 424, Ely, Minn.**, po svojem tajniku in nobenem drugem.

Denarne pošiljatve naj pošiljajo krajevna društva na blagajnika: **John Gouze, Box 105, Ely, Minn.**, po svojem zastopniku in nobenem drugem. Zastopniki krajevnih društev naj pošljejo duplikat vsake pošiljatve tudi na glavnega tajnika Jednote.

Vse pritožbe od strani krajevnih društev Jednote ali posameznikov naj se pošiljajo na predsednika porotnega odbora: **Michael Klobučar, 115 7th St., Calumet. Mich.** Pridejani morajo biti natančni podatki vsake pritožbe.

Društveno glasilo je "GLAS NARODA".

Pregled delovanja Jugoslovanske Katoliške Jednote.

NAPREDEK JEDNOTE V ŠTEVILU ČLANOV V ZADNJIH DVEH LETIH.

Dne 1. septembra leta 1905 je štela Jednota	2810 članov.
Dne 1. septembra leta 1907 šteje Jednota	5002 člana.
Napredek v dveh letih	2192 članov.

Članic nismo imeli zapisanih pri Jednoti nič ob času zadnjega zborovanja v Clevelandu, O., ali pred dvemi leti.

Sedaj šteje Jednota	1877 članic.
Vkupno šteje Jednota dne 1. septembra	6879 članov in članic.

IZPLAČANA PODPORA ODKAR JEDNOTA OBSTOJI.

Leta 1898:	smrtnina članov	$ 4,800.00	
	smrtnina članic	300.00 =	$ 5,100.00
Leta 1899:	smrtnina članov	4,800.00	
	smrtnina članic	1,200.00 =	6,000.00
Leta 1900:	smrtnina članov	4,800.00	
	smrtnina članic	1,200.00 =	6,000.00
Leta 1901:	smrtnina članov	5,900.00	
	smrtnina članic	1,200.00 =	7,100.00
Leta 1902:	smrtnina članov	22,500.00	
	smrtnina članic	3,900.00 =	26,400.00
Leta 1903:	smrtnina članov	22,500.00	
	smrtnina članic	2,700.00	
	poškodbe in bolnikom	2,100.00 =	27,300.00
Leta 1904:	smrtnina članov	24,100.00	
	smrtnina članic	3,600.00	
	poškodbe in bolnikom	3,572.35 =	31,272.35
Leta 1905:	smrtnina članov	18,700.00	
	smrtnina članic	3,000.00	
	poškodbe in bolnikom	3,520.00 =	25,220.00
Leta 1906:	smrtnina članov	20,700.00	
	smrtnina članic	4,900.00	
	poškodbe in bolnikom	6,270.00 =	31,870.00
Leta 1907:	smrtnina članov	29,000.00	
	smrtnina članic	6,500.00	
	poškodbe in bolnikom	2,826.95 =	38,326.95
Vkupna izplačana svota odkar Jednota obstoji. Leto 1907 je vpoštevano do dne 1. septembra			$204,589.30

V letu 1906 je Jugoslovanska Katoliška Jednota imela najmanjše odstotke stroškov izmed vseh tacih organizacij, ktere poslujejo v državi Minnesota in poročajo zavarovalnemu komisarju.

Dróbnosti.

KRANJSKE NOVICE.

Poskušen samomor vojaka-novinca. Očividec poroča: Dne 2. decembra zvečer okrog pol 9. ure izvršil se je pred šentpetersko vojašnico mučen prizor. Nek vojak-novinec 17. pešpolka zagnal se je v obupu proti Ljubljanici, hoteč si končati življenje. Le naključje je hotel, da se je med potom izpodtaknil ter padel. Tako so ga dohiteli neki tovariši ter ga le z veliko silo in trudom vlekli nazaj v vojašnico. Čulo se je pa od nekoga, kateremu je ukazal navzoči podčastnik, naj ga neso v sobo za bolnike: "Naj vtone hudič!" — Morajo vladati pač lepe razmere pri ljubljanskem bataljonu 17. pešpolka.

Trije streli na vojaka. Dne 1. dec. zvečer sta šla dva vojaka 17. pešpolka iz neke gostilne v Spodnji Šiški v spremstvu dveh deklic proti Ljubljani. Naenkrat so bili oddani proti njim trije streli, ne da bi koga zadeli. Vsi štirje so bežali v neko gostilno v Udmat, kamor jim je tudi napadalec sledil. Policijski stražnik je posredoval in se mu je posrečilo v gostilni najti pod mizo revolver, kteri je bil še z dvema patronoma nabasan. Napadalec, neki 38letni hotelski sluga iz Ptuja, je bil aretovan. Povod napadu je bil prepir, kteri se je bil vnel v gostilni med vojakoma in drugimi gosti.

Nevarno pretenje. Fantje Ivan in Franc Volčič ter Anton Zaman so v pijanosti prišli v stanovanje svojega gospodarja Jakoba Travna na Glincah in zahtevali, da jih izplača. Ker jim Traven ni hotel ustreči, zagrozili so mu, da ga zabodejo. Izročili so jih sodišču.

Velika nesreča. Na mostu čez Savo pri Št. Jakobu sta zadela dva voza drug ob drugega tako nesrečno, da so štiri osebe padle čez mostno ograjo v vodo. Ker je pomoč prišla prepozno, so vsi štirje utonili.

Kazenske obravnave pred deželnim sodiščem v Ljubljani. Kostanjsoji otresli. Ana Bergant, 70letna prevžitkarica, se je razjezila nad sosedo Marijano Govekar, posestnico v Repnjah, češ, da so njeni otroci, med tem ko je bila ona na božji poti, njen kostanj otresli. Vnel se je med njima živahen prepir, tekom kterega je Govekarica svojo staro nasprotnico tako nesrečno udarila po levi podlehtnici, da se ji je prelomila kost. Sicer se je obdolženka zagovarjala, da je starka sama z roko butnila ob zid, a se ji ni verjelo. Obsojena je bila na tri tedne ječe.

Vojaške suknje sta se branila. France Zadu, posestnika sin iz Juršice, in Jakob Trobec, čevljar v Črnem vrhu, sta odpotovala v Ameriko ter zamudila, in sicer prvi tri, drugi pa dve naborni stavi. Šele letos sta prišla domov in se zglasila pri svojih političnih oblastih. Obsojena sta bila vsak na tri tedne strogega zapora, Trobec pa še na 10 K denarne globe.

Tat jeseniške pošte. Z neko vznemirjenostjo se je na pošti v Jesenicah opazovalo, da je več poštnih pošiljatev zginilo. Dognalo se je, da je bilo oškodovano 12 strank za 259 kron 86 v. O individualnosti pravega tatu se ni dalo nič definitivnega konstatirati, končno je pa le nepričakovan slučaj privedel jasnost v tej zadevi. Administrator tamošnjega poštnega urada Lorenc Sancin je zaukazal poštnemu slugi Jakobu Sodji pospraviti klet. Pri tej priliki je ta našel med deskami skrit zavitek svilnatega blaga. To najdbo je Sodja takoj naznanil svojemu predstojniku, kteri se je ž njim podal v klet v nadaljno preiskovanje. Ravno v isti luknji, koder se je bil našel zavitek s svilnatim blagom, ki pa je bil brez naslova, našel se je še drug zavitek, v kterem je bilo več parov čevljev, naslovljenih na Samuela Mostnyja v Lincu. Po nadaljnem čakanju sta našla vinjeto tvrdke Luettner, in v bližini te vinjete številko oddaje poštnega urada v Ljubljani. Dognalo se je, da je ta tvrdka odposlala dve žepni uri z verižico na Martina Krapfla v Boecksetinu. Načelnik poštnega urada je takoj izprevidel, da se gre tu za kaznjivo dejanje kakšnega poštnega uslužbenca. Opravičenec se je takoj obrnil na pismonošo Naceta Tomica, doma iz Novega mesta, sedaj vojak pri 17. pešpolku v Ljubljani. Ta je bil že poprej enkrat zasačen, ko je popravljal neki razvezani zavitek, kar bi moral storiti le v uradnikovi navzočnosti. Da je bil ta sum popolnoma opravičen, kaže okolnost, da je Tomic sam pripoznal, da je zavitek z obuvali skril v klet iz strahu pred predstojnikom, ker ga je pozabil naprej oddati na železniški postaji. Pismonoša Tomic je sprejemal po vlakih za jeseniško pošto došle pošiljatve, in jih tudi oddajal na vlake za progo Beljak Trst. Pošto prevzamejo navadno trije uslužbenci. Eden mora po noči bdeti in paziti na poštne pošiljatve do izročitve na železnico, dočim je dovoljeno ostalima od časa sprejema pošte do oddaje na drugo progo spati. V noči na 11. junija je moral Tomic bdeti, a on pravi, da je položil kritičen zavitek pod zglavje in zaspal in potem ga iz bojazni v kleti skril. Po pričah je dognano, da je ta zagovor lažnjiv, kajti večkrat se primeri, da se pozabi kakšen zavitek na vlak oddati, kar se pa lahko takoj z oddajo pri prihodnjem vlaku popravi. Da je Tomica izgovor res lažnjiv, kaže dejstvo, da dotična pošiljatev čevljev ni bila povezana, torej nesposobna za oddajo na vlak. Kar pa še obtežuje obdolženčevo krivdo, je pa tudi dejstvo, da je bil ta zavitek skrit v eni in isti luknji pod svilnatim zavitkom brez vsakega naslova, o kterem je Tomic v preiskavi trdil, da mu glede tega zadnjega zavitka (s svilnatim blagom) ni bilo ničesar znanega kot tudi sploh glede drugih zavitkov, ki so izginili. Umevno je, da je obdolženec vse znake poštnega uradovanja odstranil, da bi se ne izdal. Dne 11. junija je poštni vodja zaukazal, da se kletne duri zaklenejo. To je pa obdolženca vznemirilo, ker je vedel, da naslov na S. Mostny pri pošiljatvi čevljev še ni odstranjen. Zato je v noči na 13. junija, ko je imel službo, ker so bile kletne duri zaklenjene, splezal čez deske na stranišče uradnikov in odtod prišel skozi okno v klet, da je to izvršil. Drugi uslužbenci, ki so imeli to noč službo, so ta ropot slišali, in tudi sledove rok na prahu, ko je lezel čez desko, je bilo dobro poznati. Opaziti je pa bilo drugo jutro po tem dogodku neko zbeganost na Tomicu, ker ni vedel, zakaj so bile vrata pri kleti zaklenjene. Vojaško mapo z merilom 7. lovskega bataljona in 27 medenih žebljev so našli poštni uslužbenci skritih v naslonjaču v prostorih poštnega urada. Osumljenec neče biti ničesar kriv. — Porotnikom je bilo stavljenih dvanajst vprašanj, ktera so pa vsa zanikali, na kar je bil Tomic od zatožbe oproščen. Pri odhodu je Tomic po vojaško porotnike pozdravil v znak zahvale.

PRIMORSKE NOVICE.

Aretirani anarhist. V Trstu so radi anarhističnih klicev aretirali 39 let starega fakina Petra Petronio.

11letni deček izginil. V Trstu je izginil neznano kam 11letni Ivan Oblak, sin čevljarjev.

Roparski napad. Lahkoživko Katarino Hubrist je v Trstu napadlo šest lopovov, jo preteplo in ji vzelo ves denar. Vodjo njih, nekega Pinto iz Italije, so že prijeli.

ŠTAJERSKE NOVICE.

Nesreča na železnici. Blizu Ponikve je prijel stroj tovornega vlaka delavca Dečmana in ga težko ranil. Prepeljali so ga v celjsko bolnišnico. Čudno, da se tam okrog množe železniške nesreče.

Ubój brez povoda. Dne 10. septembra je na glavni ulici v Mariboru 20letni zidar Josip Froescher brez vsakega povoda zaklal kočijaža Andreja Arnečiča, ki ga do tedaj niti poznal ni. Froescher se je izgovarjal na pijanost. Porotno sodišče ga je obsodilo v šestletno ječo.

Rop. Pred mariborskimi porotniki je bil obsojen 25letni delavec Jasip Tacar, doma iz Drenjskega rebra pri Pilštanju, ker je v Mariboru oropal ginlnega hlapca Schoberja, s kterim je popival za štiri krone. Tacar je presedel že mnogo let v ječi zaradi tatvin. Obsojen je bil v 10letno ječo.

Ženska obstrelila tatu. Nedavno se je poročalo, da so našli na cesti med Celjem in Vojnikom v prsi ustreljenega Korena, imenovanega tudi Lipovšek. Nevarno ranjeni mož je pripovedoval, da se je prisedel ponoči k dvema neznancema na voz ter zaspal. Prebudil se je v cestnem jarku s skelečo rano v prsih. Zagonetni dogodek se sedaj pojasnuje. Koren je usodnega večera popival v neki gostilni v Gobrju ter sumljivo poizvedoval o razmerah v hiši. Pozneje se je ustavil pred gostilno voz, na kterem so bili trije možje, ki so zahtevali, naj jim gostilničarka odpre, češ, da so si poškodovali voz. Gostilničarki se je zdel ponočni obisk sumljiv ter ni hotela odpreti. Kmalu pa je videla, kako je eden teh mož skočil preko plota na dvorišče, da bi se splazil v hišo. Gostilničarka je ustrelila z revolverjem, in ta kroglja je brezdvomno zadela Korena. Splošno se sodi, da pridejo s tem na sled nevarni tatinski družbi, ki je že dolgo časa vznemirjala Savinsko dolino.

Nov premogovnik? Blizu Laporja je odkril vitez Jenstein z Dunaja mogočen premogovnik, kteri baje mnogo obeta.

HRVATSKE NOVICE.

Moža je dala ustreliti. V Novem mestu pri Sv. Ivanu Zelini na Hrvatskem je 65letna Terezija Zadravec dala ustreliti svojega moža Antona, ker jo je pognal od hiše in si vzel priležnico. Žena je prišla s hčerjo in njenim možem ter 19letnim Matom Heršakom in njegovim bratom Josipom v njegov mlin, ki ga je kupil z ženinim denarjem in ga hotel docela na sebe pripisati. Heršaka sta zgrabila starca za roki, dočim sta ga hči in njen mož davila, žena ga je pa tolkla s kolom. Ker se jim je izmuznil, skočili so za njim v kuhinjo, kjer je Terezija Zadravec ukazala Matu Heršaku, naj ustreli njenega moža. Ta je to tudi storil. Sedaj je stalo vseh pet omenjenih oseb pred sodiščem in so bili obsojeni. Mato Heršak je bil obsojen na deset, Terezija Zadravec na 12 let, Katica in Luka Heršak na 11 vsak, Josip Heršak je bil oproščen obtožbe zavratnega umora, pač pa zaradi javnega nasilstva obsojen na tri mesece ječe.

BALKANSKE NOVICE.

Izgredi v Črni Gori. Kotor, 3. dec. Iz Cetinj se poroča, da je brigadir Jovović prišel s svojimi pobratimi pred hišo vojvode Žerovića, ki je zaprt zaradi veleizdaje ter hišo zažgal. To se je baje zgodilo na višji ukaz. — Splošno se raznaša vest, da knez Nikola pripravlja vse potrebno, da okupira Črno Goro avstro-ogrska armada ter da hoče svojo politiko izvesti po dunajskih navodilih. Seveda lahko trosi take vesti opozicija, da omrzi kneza in njegovo rodbino pred narodom.

Macedonija. Carigrad, 2. dec. Porta je sklenila zaradi napada neke grške tolpe na Bolgare ob zalivu Orfano pri Atenah, resno in energično protestirati.

RAZNOTEROSTI.

Velike tatvine na tovornem vlaku. Dne 1. decembra je policija v Przemyslu zaprla tri železniške skladiščnike, kteri so bili zasačeni, ravno ko so kradli razno blago iz vagonov. Kakor se je dognalo, trajajo te tatvine že več let. Zaprti skladiščniki so bili v zvezi s tremi trgovci v Przemyslu, kterim so prodajali ukradeno blago za slepo ceno. Škoda se dosedaj še ni mogla dognati. Firma Josef Leinkauf na Dunaju naznanja, da ji je v zadnjih letih zmanjkalo za okoli 60,000 kron blaga.

Klobase iz žene. Kmet Frattaminore blizu Rima je umoril svojo ženo, jo razsekal ter z nekim mesarjem napravil iz nje klobase, ki sta jih na trgu razprodala.

Smrt pijancev. Francoski zdravnik dr. Fernet je po naročilu francoske akademije za medicino preiskaval dve leti o razširjenju pijančljivosti in o smrtnih slučajih, ki jih provzroča to zlo med človeštvom. Na podlagi njegove statistike so spoznali zdravniki pri tretjini vseh smrtnih slučajev za vzrok pretirano uživanje alkohola. Izmed vseh smrtnih slučajev v Parizu jih deset odstotkov provzroča naravnost alkohol. Med angleškimi gostilničarji je našel, da jih umrje mnogo več odstotkov kakor v kteremkoli drugem obrtnem poklicu.

Vzroki preteči revoluciji na Portugalskem izvirajo iz velikanskih izdatkov za — ženske toalete na kraljevem dvoru. Stroški za drage ženske obleke v kraljevi rodbini so zadnja leta narasli tako, da ni več zadostovala civilna lista, temuč so na zahtevo kralja in kraljice morali stroške zaračunavati ministri v svojih proračunih. Lahko si mislimo, kako kurijozno je čitati v proračunu naučnega ministra postavka za žensko krilo ali modni klobuk iz Pariza.

Desinfekcija namiznega orodja. Z namiznim in kuhinjskim orodjem se najlagljе razširjajo nalezljive bolezni, kakor jetika in dr. Nože, žlice, vilice, kozarce itd., ki so jih rabili bolniki z nalezljivimi boleznimi, je treba temeljito razkužiti, a ne zadostuje navadno osnaženje in odrgnenje. Dr Huhs je odrgnil žlice in vilice, ki so jih rabili jetični ter vcepil umazanost kuncem, ki so vsi zboleli za jetiko Najboljša desinfekcija je vrela voda, ki mora biti tako orodje dobro minuto v njej.

COLLINS N. Y. MEDICAL INSTITUTE.

Dr. R. Mielke, Medical Director.

Ako je človek bolan, takrat šele zamore ceniti veliko vrednost zdravja. Trdno zdravje je največja sreča za vsacega človeka, za bogatega, kakor tudi za revnega. Za bogatega, da zamore vživati življenje e v vsej razkošnosti, za revnega pa, da zamore preskrbeti vsakdanji kruh za-se in svojo družino, ker brez tega ni življenja za njega.

Skrb za Vaše zdravje je Vaša največja dolžnost v življenju. Ako Vi dopustite, da Vaše zdravje polagoma hira ter slednič popolnoma zapadete bolezni, s tem ne zakrivite samo Vaši lastni osebi, ker isto ne spada samo Vam, ampak tudi Vaši družini, Vašim prijateljem in Vaši domovini. Ako toraj zdravje zanemarite, ko imate priliko se ozdraviti, ni za Vas nobenega oproščenja.

Vsi oni, kateri so trošili čas in denar za zdravila, a brez uspeha, naj takoj natenko opišejo svojo bolezen našemu glavnemu zdravniku, kateri je gotovo že mnogo bolnikov z jednako boleznijo imel v svojom zdravljenju, kateri so dosegli zaželjeni uspeh ter popolnoma ozdravili.

Mi namreč pri nakupovanju in pripravljanju zdravil ne gledamo na to, če ista malo več stanejo, samo, da imajo po zavžitju pravi uspeh pri bolniku.

Pisma, katera vsaki dan prihajajo od bolnikov, kateri so že popolnoma obupali nad svojim zdravjem in kateri se danes vesele boljšega zdravja, kakor kedaj poprej, dovolj jasno pričajo o tem. Čitajte nekaj tacih zahvalnih pisem ter slušajte, kaj oni poročajo, kaj je on storil za nje, kateri so morda ravno na taki bolezni bolovali, kakor Vi, kajti on zamore tudi za Vas storiti to. kar je za druge storil.

Martin Krivic

Cenjeni Collins M. I.!

Vaše pismo sem prejel, ter Vam pošilam svojo sliko, katero priobčite v časopise ter se Vam zahvaljujem za Vaša zdravila, katera so mi pomagala, kakor Vam je znano, da sem v 8 dnevih popolnoma ozdravil.

Se vam še enkrat zahvaljujem in vsakemu Vas priporočam Vaš hvaležni

Martin Krivic,
812—6. St. Racine, Wis.

Directorju Collins N. Y. M. I.!

Vas prav lepo pozdravim in se zahvalim za ozdravljenje moje bolezni, ker vem, da ni doktorja, kateri bi mogel človeka tako hitro ozdraviti, kakor Vi. Ko sem zdravila prejel ter jih pričel točno po Vašem predpisu rabiti, jih nisem še polovico porabil, pa sem bil popolnoma zdrav, kakor poprej.

Vas še enkrat zahvaljujem in vsakemu Vas priporočam Vaš hvaležni

Josip Gulek,
Box, 26 Broadhed, Colo.

ZATORAJ ROJAKI! ako ste bolni, pridite osebno ali nam pismeno naznanite Vašo bolezen in vse simptome. Mi pošilamo zdravila na vse kraje sveta, za katera se tu v Zjedinjenih Državah plača pri prejemu. Ako se pismeno obrnete na nas, pišite v svojem materinem jeziku, ker mi imamo nad 24 izurjenih tolmačov in Correspondentov za vse Evropske jezike, tako zamorete odgovor in natančno pojasnilo o Vaši bolezni dobiti v Vašem materinem jeziku.

Vsa pisma naslavljajte na sledeči naslov:

The COLLINS N. Y. MEDICAL INSTITUTE.
140 West 34th Street, NEW YORK.
Uradne Ure od 10—5 v tednu in 10—1 ob nedeljih in praznikih.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.

Rojaki Slovenci in Hrvati, kteri potrebujete dobre zimske obleke, priporočam vam staro obče znano trgovino

STAR ŠTOR

na štev. 760—770 West Washington Street, Indianapolis, Ind. Vprašajte se za **Josipa Seklan, ker z menoj lanko govorite v domačem jeziku in zagotovim vas, da bodem vsacega popolnoma zadovolil. Jaz govorim slovensko, hrvatsko, nemško, madjarsko, macedonsko in angleško.**

Nadjaje se mnogoštevilnega obiska, se priporočam

spoštovanjem

Josip Seklan.
(22-11—23-12)

NAZNANILO.

Članom društva sv. Cirila in Metoda št. 16 J. S. K. Jednote v Johnstownu, Pa., se tem potom naznanja, da bode dne **22. grudna t. l. točno ob 1. uri popoludne glavno zborovanje.** Zato ste vabljeni vsi bratje tega društva, da se gotovo udeležiti blagovolite. Kdor se ne udeleži, bode kaznovan po društvenih pravilah.

Pozdrav vsem sobratom J. S. K. J. po Zjed. državah.

Gregor Hreščak, t. tajnik,
407 8th Avenne, Johnstown, Pa.

Pozor! Slovenci Pozor!

SALON

z modernim kegljižčem.

Sveže pivo v sodičkih in buteljkah in druge raznovrstne pijače ter unčiska smodke. Potniki dobe pri meni čedno prenočišče za nizko ceno.

Postrežba točna in izborna.

Vsem Slovencem in drugim Slovanom se toplo priporoča

Martin Potokar
564 So. Center Ave. Chicago, Ill.

Telefon 246.

Frank Petkovšek

720 Market Street, Waukegan, Ill.

priporoča rojakom svoj

SALOON,

v kterem vedno toči sveže pivo, dobra vina in whiskey, ter ima na razpolago fine smodke.

V svoji PRODAJALNICI ima vedno sveže grocerije po nizkih cenah.

Pošilja denarje v staro domovino zelo hitro in ceno; v zvezi je z Mr. Frank Sakserjem v New Yorku.

MARKO KOFALT,
249 So. Front St.,
STEELTON, PA.

Priporoča se Slovencem in Hrvatom v Steeltonu in okolici za izdelovanje kupnih pogodb, pooblastil ali polnomoči (Vollmacht) in drugih v notarski posel spadajočih stvari, ktere točno in po ceni izvršujem.

Dalje prodajem **parobrodne listke za v stari kraj** za vse boljše parnike in parobrodne proge ter pošiljam **denarje** v staro domovino po najnižji ceni.

Mr. Marko Kofalt je naš zastopnik za vse posle in ga rojakom toplo priporočamo.

FRANK SAKSER CO.

ROJAKI, NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA", NAJVEČJI IN NAJCENEJŠI DNEVNIK!

Rojakom v Pittsburgu, Pa. in okolici

naznanjam, da je za tamošnji okraj moj

edini pooblaščeni zastopnik za vse posle

JAKOB ZABUKOVEC,
4824 Blackberry Alley Pittsburg, Pa.

Uradne ure: vsak dan od ½7. do ½8. ure, ter ob sobotah do 8. ure zvečer.

Rojakom ga vsem priporočam.

Frank Sakser.

Zdravju

najprimernejša pijača je

LEISY PIVO

ktero je varjeno iz najboljšega importiranega češkega hmela. Jaz želim tega naj nikdo ne zamudi poskusiti ga v svojo lastno korist, kakor tudi v korist svoje družine, svojih prijateljev in drugih.

Leisy pivo je najbolj priljubljeno ter se dobi v vseh boljših gostilnah. Vse podrobnosti zvesite pri Geo. Travnikar-ju 6102 St. Clair Ave. N.E. kteri Vam dragevolje vse pojasni.

THE ISAAC LEISY BREWING COMPANY
CLEVELAND, O.

Božične fantazije.

—o—

Spisal Vit. Feol. Jelenc.

—o—

I.

Zadnji glasovi zvonov so izdoneli. Tresel se je še nekoliko časa odmev med zidinami in se razgubil. In v dušah je vzkipelo koprnenje, porodile so se lepe treznotne sanje. In kakor se je izgubil zadnji odmev, porazgubile so se vse sanje in nastala je zopet trpka sedanjost. Pohitele so misli za hip nazaj v minole čase, tja do mladosti, ki zažari pred duševnimi očmi obdana z glorijolo veselja in razkošnosti...

Božični večer je poln tajnolepih refleksij iz minulosti, srečen je človek v takih trenotkih, ko je njegova mladost bila lepa, lepi so taki trenotki, in edina želja človeku je, da bi se še enkrat vrnili, magari za hip. A vse so le prazne želje.

II.

Sedel je človek v svoji izbi, nizka svetilka je gorela na mizi; on pa je slonel zamišljen, podprt z rokami.

Od daleč nekod so doneli veseli glasovi, ki so to samoto še bolj dolgočasili. Bele, pobeljene stene so stale mrtvo, kakor da oklepajo grob, ki v njem živi zakopan živ človek.

In človek je vstal, stopil zamrzlemu oknu in se ozrl na ulico. Pusto in prazno je bilo doli, nikjer nobenega življenja... Le veter je tulil, da so se tresle oknice, da je rezek mraz prihajal v sobo.

Človek pa je gledal na temno ulico, kjer je v megli brlela svetilka. Naslonil je čelo na mrzlo šipo in mraz ga je preletel! Stisnil se je v svoji iznošeni obleki in se stresel po vsem telesu!

Bil je božični večer!

Spomnil se je človek prateklih trenotkov, ki so zbežali mimo njega kakor brze sanje!

In danes praznuje v samoti ta dan...

Spomnil se je trenotka, ko je vzel palico v roko, ko je stopil k nji, ki jo je ljubil...

In šel je po dolgi poti nestalnih in negotovih rokakov, dokler ni prišel tja, kjer je bil vsakema neznan! Naselil se je v svoji podstrešni sobici, kjer živi osamljen in zapuščen.... Resignirano je živel svoje življenje in se ni menil za nikogar. A danes naenkrat porodile so se v njegovi zapuščeni duši želje po svetu! Ali ostalo je samo pri željah... Zdelo se mu je, da je priklenjen in zaprt v svoji sobici, da zunaj ni zanj življenja...

Sedel je za mizo, naslonil se... luč je dogorevala... a od zunaj nekod so prihajali glasovi vesele pesmi....

III.

Tam sredi trga, kjer se vrsti palača za palačo, stoji velika hiša, ki je sijajno razsvetljena, vesela pesem doni na prazen trg, vmešavajo se glasovi klavirjev in sentimentalnih strun.

Skozi zastrta okna se kradejo svetlobni traki in padajo na zamrzli tlak, hipno izginejo in temna senca se splazi po hišah in se izgubi...

Prazno in dolgočasno je po trgu, le zdaj in zdaj se oglasi osamel korak, ki odmeva po praznih ulicah.

Veter tuli okoli voglov...

Skozi megleno ozračje se čuje njegov zategnjeni pisk! Nebo je zastrto, da ne morejo lunini žarki do zemlje...

Nekaj težkega leži v ozračju...

A v hišah, mnogih hišah je veselo, a v mnogih žalostno, obupno!

Zakaj ni povsod enako? Zakaj ne povsod veselje?

IV.

In na oder je stopil gospod v fraku, komično in dostojanstveno se naklonil na vse strani in začel govoriti. Delal je na vse strani razne komplimente, navzgor in navzdol... Ko je pa končal, zaorili so od vseh strani navdušeni klic.

Začeli so deliti otrokom božične darove, temu sladkornega pajaca, temu lepo zvezdico iz čokolade, zavito v svetel zlat papir.

In zopet je stopil na oder gospod v fraku in proslavljal domovino!

Otroci so odšli in gospodje v frakih in dame v sijajnih toaletah so šli v priležne prostore in proslavljali ob šumečem šampanjcu svojo človekoljubnost, ko so obdarili ubogo slovensko mladino z bomboni in čokoladami...

Otroci so pa šli s svojim darom po mrzlih ulicah in se tresli mraza....

V.

V extra sobi predmestne gostilne "pri svetem Križpinu" sta sedela dva gospoda.

"No, gospod Maček, ali ste vendar prišli?"

"Nisem mislil, da vas najdem danes tukaj, gospod Zemljan!"

"E, kaj se hoče, če človek nima rodbine, je zanj Božič isto, kar so drugi dnevi!"

"No ja! Zato ga proslaviva sama! Mici!"

Prišla je natakarica in gospoda sta naročila baterijo buteljk.

Pila sta in pogrevala dnevne novice... Ko sta se navdušila, držala sta drug drugemu dolge govore! In v največjem navdušenju sta slovesno vrgla v nabiralnik na mizi vsak en broš za "Družbo sv. Cirila in Metoda". — Potem sta pa božičevala naprej!...

VI.

S počasnimi in negotovimi koraki je hodil po praznih ulicah. Tesno se je zavijal v oguljen havelok, globoko doli na čelo si je potisnil klobuk...

Šel je po zmrzlem tlaku in se zdaj in zdaj ustavil... Včasi se je ozrl po razsvetljenih oknih, za par hipov postal, poslušal vesele in zadovoljne glasove, zresnil se mu je upali obraz, mrtve oči so zablestela, stisnil je pest in šel dalje.

Težko je bilo njegovo življenje in pleča so se mu upognila pod njim, čutil je v bližini svojo smrt, a vendar bi še tako rad živel...

Nikamor ne more, zagnali so ga ven iz tople sobe, napodili na mrzlo cesto.... tu živi ali pa pogini.... Brez bodočnosti, brez moči naj živi... Toda življenje je tako lepo...

Spomnil se je raznih veselih trenotkov svojega življenja, zazdelo se mu je topleje, čutil je, da polje po premrlih žilah vroča kri...

Da, da, to so bili oni lepi trenotki ljubezni, strasti in življenja... In dasi so bili samo trenotki, vendar so se mu zdeli lepi. In še danes na božični večer, ko se potika brez miru po mestu, greje ga spomin na one hipe...

Pošibile so se mu noge, zdelo se mu je, da so svinčene, da jih ne more več dvigati... Obstal je in se naslonil na zid....

Vedno nižje in nižje se je sklanjal, dokler ni slednjič sedel na zamrzli tlak...

In zdelo se mu je, da sedi v mehkem fotelju v gorki svetli sobi, pred njim blesti v brezbrojnih lučih božično drevo... In ona, ki jo je ljubil, se mu bliža, pozabljeno je vse.... ona ga zopet ljubi... sklanja se k njemu, poljublja ga na ustne... ah slast... Okoli njega pa tuli veter, sneg zapada in mraz pritiska...

VII.

V mali, elegantni kavarni "Variété" je na božični večer zbrana družba elegantnih kavalirjev, ki hočejo v krogu svojih prijateljic proslaviti ta dan.

Vesela družba je to, napol pijana, napol omamljena; dekoltirane prijateljice smučejo naokolo, pojo razne kuplete, smejo se in pijo...

V kotu ob klavirju pa sedi mladenič upalih lic, udrtih očij, dolgih las...

Zdajinzdaj na zapoved udari po glasovirju in vesele melodije se glase po zakajenem prostoru; žalostno njegovo oko je uprto v tipke, ki se gibljejo pod udarci njegovih prstov...

Ko pa preneha, nasloni se nazaj na stol in se ozre v družbo...

In njegovo oko zapazi mlado dekle, ki sedi na strani postarnega kavalirja, mokre so njene oči, upale njene grudi... In kavalir jo objema, govori ji, ona se mu pa zadovoljno smeje...

Oni ob glasovirju pa gleda žalostno v to izgubljeno mlado življenje... Tako rad bi skočil tja, porinil starca na stran, vzel dekle v svoje naročje in odnesel ven iz te družbe...

Toda...

To so samo trenotne misli...

Saj ona uživa v tem življenju; in konec tega bi bila tudi njena smrt!

Srečala sta se njih pogleda, ona mu je gledala drzko v oči, on pa je svoje povesil, zapazila je to; vstala je in šla k njemu.

Sedla mu je na kolena, ovila mu roko okoli vratu in ga vprašala:

"Zakaj ste me gledali?"

On pa je molčal.

Pogladila ga je po upalih licih in ga še enkrat vprašala:

"Zakaj ste me gledali?"

Sedaj pa ji je odgovoril:

"Smilite se mi v tej družbi!"

Bolestno se je zasmejala:

"Niste vi prvi, ki mi je rekel to! Ali kaj hočem! Meni se hoče živeti, ako se ne dá drugače, mora se torej tako!"

"Ali vendar tako hudo je to življenje!"

"Mogoče se vam zdi! Tudi meni je bilo tako hudo.... a ko človek pride v to, stopi se mu duša, ne čuti ničesar! Da, gospod! Hudo je to življenje!"

"Ali ne morete zapustiti te družbe?"

"Zapustiti?"

"Da!"

"Kako?"

"Siloma se iztrgati iz okovov, ki vas vežejo na to življenje!"

"Kaj ne; in potem planiti na cesto!"

"Saj se zunaj na svetu more živeti pošteno?"

"Haha!"

"Zakaj se smejete?"

"Zunaj na svetu pošteno? Prijatelj, da bi imeli vi toliko skušenj, kakor jih imam jaz, ne bi govorili tako! Jaz, poglejte me, sem hotela biti poštena. In kaj sem danes? Kje bodem jutri? Zmrzavala bodem za plotom in poginila! In rekli bodo ljudje: Vlačuga! Prav imajo, to sem! In, prijatelj mladi, to je plačilo poštenosti!"

"Mogoče?"

"Nič mogoče, to je res! Ne poznate življenja, opazujte ga, samo oddaleč in mislite, da ste živeli; ne motite se! Življenje me je ubilo, zato sem danes to, kar sem! A kadar se me polasti obup, vedite, prijatelj, da stanujem gori nekje v tretjem nadstropju, a pod oknom je kamenit tlak!"

Vstala je in odšla od njega nazaj k postarnemu kavalirju.

On pa je začel igrati, a melodija je bila tako žalostna in otožna, kakor misli njegove duše...

Za hip je umolknila vesela družba in poslušala, a sredi pesmi je nekdo zaklical:

"Vraga, saj nismo pri maši ali pa pri pogrebu!"

In družba mu je ploskala.

VIII.

Pred menoj je tvoja slika.

Tvoje oči gledajo žalostno tja v daljino, kakor da iščejo nečesa...

Danes, dekle, v ti samoti in zapuščenosti mi je tvoja slika družba...

Zdi se mi, da stojiš ti pri meni, da gledajo na me tvoje oči; ah, dekle, toliko veselih trenotkov preživim v tvoji družbi, ko gledam v tvojo sliko!

Težko je pač človeku na svetu, ki se je naveličal vsega, ki hoče postati filister, ki hrepeni in želi samo za enim ciljem!

Stopil je človek iz jarka na cesto in šel par korakov po nji... Zagledal je nad seboj svetle zvezde... hotel do njih... dolga je bila pot... a brezuspešna; zvezde so bežale pred njegovimi rokami...

In ali naj človek zavije nazaj v jarek, ali naj zatisne oči, da ne vidi nikdar več svetlih zvezd?!

Težko je tiščati zaprte oči, ko človek ve, da je okrog svetlo, da bleste zvezde!

A vsejedno bi človek rekel:

"Oprostite, slavna gospoda, slučajno sem prišel z zamazanimi čevlji iz jarka na cesto, samo slučajno sem si dovolil predrznost, da sem pogledal zvezde, ki jih smete gledati samo vi, slavna gospoda! Klanjam se, moj pot gre nazaj v jarek in nikoli več ne odprem oči, da ne razbunjam vaših živcev, slavna gospoda!"

Tako bi rekel človek — vagabund!

In prepričan sem, da bi mu bilo žal, ko bi se spomnil na zvezde; zakaj on nima pravice, da bi jih gledal!

Stopil bi kljubovalno nazaj na cesto, smejal se vsem, ki bi ga gledali od strani in mu stopali na pete... on pa bi šel naprej in iskal zvezd!

In ko gledam tvojo sliko, iščem onih zvezd, in ako jih kedaj najdem, dekle, potem stopim na pot, zavriskam in grem ponosne glave naprej!

* * *

Tiho in mirno je naokolo, zdi se mi, da je vse mrtvo... pred menoj je tvoja slika, gledam tvoje oči...

Zdi se mi, da čujem tvoje besede, da čujem dih tvojih usten...

Vesel Božič, Marica!

KAKOR TI MENI, TAKO JAZ TEBI.

—o—

Umrli švedski kralj Oskar je bil velik prijatelj cvetlic. Že kot princ se je bavil z vrtnarstvom. Takrat je čestokrat stanoval v prijazni vili v St. Rafaelu. Sosed mu je bil duhoviti francoski humorist Alfonz Karr, ki je stanoval v sosednji vili. Nekega dne je poslal Karr svojega služabnika k princu s prošnjo, naj bi mu posodil iz knjižnice za par ur neko botanično knjigo. Prince mu je odgovoril, da je njegovo načelo, da nikoli ne izposodi nobene knjige z doma. Toda Karr ni rekel ničesar, temuč je šel v princevo biblioteko študirat knjigo. Par tednov pozneje je potreboval princ škropilnico ter je poslal h Karru, naj bi mu jo posodil za pol ure. Karr je uljudno sporočil princu, da je njegovo načelo, da nikoli ničesar ne izposodi iz hiše; toda prince se naj potrudi k njemu in na njegovem vrtu lahko škropi, kolikor mu drago. Prince je razumel zafrkacijo ter se od srca smejal, toda prijateljstvo med njima je ostalo neskaljeno.

Oblak carigrajskih mošej je v bodoče inozemcem zabranjen. Le članom diplomatskih zborov ostane vstop še v nadalje dovoljen. Poslaniki evropskih držav si bodo prizadevali, da pribore dovoljenje za vstop tudi inozemcem, ki bodo prinesli s seboj priporočilna pisma.

Kaj so mi snežinke pripovedovale.

—o—

Ligurnus Tipoflavianus.

—o—

Bila je zima in v gostem padanju so se snežinke lovile po zraku ter trudne hitele proti tlom. Vedno težja je postajala snežna odeja; narava je popolnoma umolknila; vsak grmič, vsako drevesce je dobilo snežen kožušček in počivalo.

Gazil sem po debelem snegu, ker božične praznike sem hotel praznovati doma pri roditeljih v stari, s slamo kriti rodni hišici. Ko sem bil nazadnje doma, je bilo vroče poletje; zaduhel zrak mi skoro ni pustil dihati. Bela štorklja, ki se je vsako leto vračala k svojemu gnezdu poleg dimnika, je cele ure nepremično stala na robu strehe ter niti z očesom ni zmignila. —

— — — — — — — — — — — —

Dolgo pot sem imel pred seboj in sam sem taval po njej. V daljavi sem čul hripavi krik: Ra, ra, ra! — Nato je pa zopet vse utihnilo. Kako dolga, neskončna je ta pot v snegu in sam sem bil na planjavi.

Kaj bo, če me zapuste moči, če postanem truden in ne morem naprej? — Padel bi v sneg, za trenutek zaprl oči in spanje bi me objelo. Prijemalo bi me vedno trje in ožje, prišel bi mraz, ki bi me dirnol do srca, ki bi vedno počasneje bilo. Udje bi mraza otrpnili in življenje odhitelo iz moje duše ter snežinke bi me pokopale na širokem polju. Živa duša ne bi vedela za-me, le tam v samotni bajtici bi zrle dve postarni osebi na žalostno polje ter v strahu in trepetu po meni žalostno preživele božične praznike.

Pa ne, bil sem mlad in krepak ter dobro poznal pot, po kterej sem že tolikokrat šel. Kaj se bom bal? Viharja, nevihte! Le vrtite se snežinke! Grizi me mraz! Ne boste me upehali!

Hu, kako vreme! Vse pleše, šumi, klamota in piha okolo mene, da sem skoro omotičen. Kakor neštevilni škrati krožijo snežinke po zraku in padajo na moje pokrivalo, na čevlje in na suknjič. Takoj zatem padejo druge na-nje. Glej, tu plava velika snežinka naravnost proti meni. Tu, že počiva na moji suknji. "Da, da! Tvoje potovanje je končano; tu boš obležala, nič več brodarila po zraku in čakala, dokler te ne otresem.

Ali ti ugaja? — Saj te niti ne vprašam! Kje si se pa pravzaprav pobrala, ti ničemnica in zrakoplovka? — Od vzgoraj? Da, saj vidim! Od tam zgoraj, kjer je zrak poln sopar. Ko se te nagledam, te spustim in padla boš na zemjo, kjer leže tvoje tovarišice. In ležala boš cele dneve, mogoče cele tedne. Mogoče te pa veter zopet dvigne in odnese na drug kraj — toda to že ni več verjetno. Morala boš pač obležati, kamor te bom vrgel. In nekega dneva nastopi južni veter, zapiha ti gorko sapico v obraz, dokler ne postaneš mokra, dokler se ne boš razsula in kot kapljica-solzica zginila v zemljo. Tu boš lahko koristila in pomagala preganjati mraz, ali pa boš napajala kako cvetlico, dokler ne zgineš v kakem vrelcu. Ko pa pride poletje, boš neke sinje noči, ob žabjem koncertu, se dvignila visoko gori kot sopara in plavala nad travniki kot bela prikazen, ki potnika straši, in ko bo zjutraj posvetilo zlato solnce, te bo dvignilo gori k oblakom; plavala boš po ozračju in videla tisoč stvarij, mnogo lepega, veselega, žalostnega in grdega...."

"Prav! To je nam vsem znano!" odgovoril mi je fin glas. Začudeno se ozrem okoli. Toda bil sem sam v sneženem zametu. "Kdo mi je odgovoril?" vprašam. "Me, me!" zaklicalo je več nego sto glaskov — —. Tu opazim, da je govorila snežinka na moji rami. In ko pol začuden, pol preplašen snežinko natančneje pogledam, opazim še več obrazov, ki se mi smejejo in vesele, da jih gledam. Torej snežinke so živele? Obstoje iz malih, drobnih telesc, ktere ves svet smatra za mrzle, mrtve ledene iglice, ki pa vendar lahko govore in se smejejo; na glavi ima vsaka visoko kapico iz ledu.

Seveda, tem gotovo nisem mogel kaj novega povedati. Te so že vedele vse bolje nego jaz.

"Poslušaj, mož!" nagovori me snežen glas. "Ali nam hočeš uslugo izkazati?"

"Seveda, zelo rad, če le morem?" odvrnem.

"Bodi tako dober, prinesi nas k toplej peči, da se pretvorimo in zvodenimo. Kar nič nas ne veseli ležati na ravnini cele dneve in ničesar drugega slišati kot krokanje vran. Odletele bi rade med oblake in potovale po zraku. Če nam ustrežeš, pa ti povemo dogodke svojega potovanja."

"Rad vas vzamem s seboj, dragice!" odgovorim. "Toda daleč, daleč je še, predno pridem domov k gorki peči."

"Me ti bomo dalale kratek čas, le poslušaj! — — — — — — — —

Pretečeno zimo sem padla z mnogimi drugimi na glavno cesto nekega gorskega mesta. Hiše so stale v različnih višinah. Močno je že bilo zasneženo in ljudje so se že napravljali, da odstranijo sneg. Toda kmalu sem opazila, da se bo v mestu nekaj posebnega pripetilo. Ljudje so pričeli okraševati hiše z zastavami in smrečjem. Otroci so pred mnogimi hišami postavili iz snega zidovja, spomenike in može. Tupasem je tekalo nekaj dečkov z drsalkami za stavo po cesti. Kakor tiči so švigali in se glasno klicali med seboj.

In res! Drugega dne začujem strele s topa, godba je živahno svirala po ulicah in dolg, svečan sprevod se je vil memo mene. 'Okoli dvesto tujcev je v mestu,' čula sem šepet blizu sebe. Nato je utihnil šepet. Tu in tja je švignil mimo mene deček z drsalkami, zaropotal kak voz in zalajal pes. Nato smo naenkrat zaslišale glasni: 'Živio!' Godba je igrala in ljudje so se vračali iz svečanega sprevoda.

'Lep je bil govor!' — 'Da, zima ima mnogo krasot!' — 'Sedaj se začne tekmovalno drsanje.' — 'Najprvo šolski otroci.' — 'Janko, požuri se!' — Iz teh komaj slišnih glasov smo zvedele, za kaj se gre.

Mož s kravjim zvoncem v roki je potiskal ljudi iz ceste, dokler slednja ni bila popolnoma prosta. V daljavi smo zopet začule godbo in zamolkel strel, ki je odmeval po vseh gorah in gričih naokolo. Ljudje so klicali: 'Pridejo, pridejo!' V tem trenutku sta zdrčala mimo nas dva dečka in tema dvema jih je sledilo deset, dvajset, trideset dečkov in deklic. Vsi v tekmi, vsi z drsalkami in velikimi gorjačami v rokah. Več jih je zadelo skupaj in konec je bilo tekmi. Nekaj jih je radi nerodnosti spodrsnelo, drugi so padli in ljudje so se jim smejali.

Kot bi trenil in zginili so. Le v daljavi je odmevalo nerazumljivo kričanje. Zmagovalec je prišel nazaj z vročim licem in svetlimi očmi. Na glavi je imel lipov venec in srebrno kupico v roki. Vsi so ga pozdravljali in mu mahali z robci. Bil je srečen in je odšel. —

Nato so prišli štirje možje z resnimi obrazi; molče so nesli mladega dečka v hišo. Krvave kapljice so padale v sneg. Klicali so zdravnika. Star, debelušast mož, z zlatimi očali je odhitel v hišo. Nastala je velika zmešnjava. Vse je tekalo in kričalo povprek; le posamezne besede smo mogle razumeti: — Vnetje možganov — poleg mozka — blizu sene — sicer bi zmagal — škoda, škoda! Uboga mati — vdova je — oni drugi ga je sunil. — Torej je padel. Po lastni krivdi? Ne? — Tega nihče drug ni vedel kot on sam.

Konečno je prišel zdravnik iz hiše. Spraševali so ga od vseh strani. 'Ne, ne,' je govoril, 'vse bo zopet dobro! — Le brez skrbi!"

In nato so odšli stari in mladi k igram.

— — — — — — — — — — — —

"Ko sem pretečeno zimo padla na zemljo," pričela je pripovedovati druga snežinka, "je bilo še temno jutro; celo noč je snežilo. Ko so ugasili cestne svetilke in so šli šolski otroci v šolo, je stopil iz hiše, kjer sem jaz ležala, mlad fantič; z odprtimi očmi se ustavi in glasno zakriči: "O jej, koliko snega!" — Oči so se mu svetile, lica so postala še bolj rudeča in veselo je pričel skakati po beli odeji, ki smo jo me spletle po noči. V roke vzame pest snega, naredi krogljo in se skrije za vogal. Sosedova vrata se odpro in kroglja zleti proti vratom. Ni pa zadel svoje šolske prijateljice, kot je nameraval, temveč tigra, psa. Pes prične lajati, deček pa se spusti izza vogala v tek. Komaj ga pa tiger zagleda, se vesel spusti za njim. Bila je samo šala in fantič je mislil, da se gre za res in tekel je po največjem snegu. Spodtakne se, preobrne dva kozolca in bil je popolnoma v snegu. — Joj, kak je bi deček! In kako se je deklica smejala! Ah, kako je pes lajal!"

— — — — — — — — — — — —

"Tudi jaz," začela je pripovedovati druga, "sem padla na cesto v mestu. Mimo je prišel deček in venomer ponavljal: 'Za 10 centov sladkorja in pol funta masti!' Ponavljal je te besede, da ne pozabi, kaj mora prinesti. Tekel je mimo do bližnjega kramarja. Kmalu pa prihiti ves objokan nazaj. 'Moj denar! — Moj denar!' — Z očmi je iskal po snegu, pa ni ničesar našel. Kako rada bi mu povedala, kje leži denar, ker sem ga videla pasti poleg sebe.

Iskal in iskal je zaman. Konečno se je napotil domov. Nato je zopet prišel s svojo sestro, ki ga je peljala za roko: 'Toni, zakaj pa denarja nisi močneje držal!' očita mu sestra. Šla sta do prodajalnice in se nato zopet obrnila. — 'No, sedaj bomo jedli pa trd kruh! Zadnji dolar si zgubil, ki ga je mati hranila,' reče z žalostnim glasom sestra."

— — — — — — — — — — — —

"Ali ni imela sestra rudeče pregrinjalo in deček malo čepico na glavi?" vpraša druga snežinka. —

"Da," — "No, potem sem bila tedaj v tvoji bližini in ves prizor videla. Ali veš, kam je dolar zginil?" — "Ne?" — "Ležal je med nami, dokler ni nastopilo južno vreme. Tedaj smo me zvodenele in denar je ležal bliščeč se na cesti. Služabnica je prišla iz hiše, pometla zadnje snežinke na sredo ceste in seveda tudi denar.

Prišli so pometači. Dva hkrati zagledata dolar, oba stegneta roke za njim, trčita z glavami skupaj; vname se prepir, dokler starejši mož ni dobil denarja v roke. Toda mlajši s tem ni bil zadovoljen; prepirala sta se še nadalje. Starejši predlaga, da delita; končno odideta oba v krčmo, kjer sta ga izdala za žganje.

Čez nekaj časa prideta obadva ven z rudečim licem in hripavim glasom. Bila sta pijana. — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

"Jaz sem pa vse kaj lepšega videla," nadaljuje druga snežinka. "Padla sem pred neko okno, ki je bilo s papirjem zadelano, ker je nekdo šipo razbil. V sobi so bili trije otroci. Igrali so se božične igre. Mala smrečna vejica je bila božično drevo. Deklica je rezala zvezde iz papirja in jih obešala na božično drevesce. Obesili so tudi orehe in slaščice. Svoje igrače so položili okoli drevesca. Najmlajši deček se je moral vleči na dva stola in se delati kot bi spal. Prižgali so lučice, zbudili dečka in peli:

Sveta noč, blažena noč!"

— — — — — — — — — — — —

"Ah, božične praznike sem že tudi jaz doživela, toda krasne in resnične," prične druga. "Padla sem na vrt neke imenitne hiše; ko se je stemnilo in so gorele vse svetilke, so hišo razsvetlili. Pred vratmi je obstala kočija. Dve deklici, enake rasti, skočite iz voza. Ah, kako ste bili lepi in nežni. Imeli ste snežnobele suknjice, bele kapice in obe jednako se svetleče oči. Hiteli ste k stari mami v hišo. Prišlo je še več kočij. Cela kopica otrok je prišla na obisk. Nato je vse utihnilo, dokler ni zaigrala godba. Mlada deklica je pela krasno božično pesem. Tu zapiha veter in me odnese proti oknu. Prijela sem se šipe in gledala v sobo. Joj! v sobi je stalo božično drevo v zlatu in blišču, naloženo z marcipanom in slaščicami, s stotinami lučic in zlatih krogljic. Dolga miza se je šibila pod darovi. Obe deklici sta si pa medsebojno kazali svoje igrače.

Vsepovsod veseli obrazi; najbolj srečna pa je bila stara mama, ki je sedela v naslonjaču poleg božičnega drevesca."

— — — — — — — — — — — —

Tiho sem poslušal, kar so mi snežinke pripovedovale. Dolga pot se mi je znatno skrajšala. Bil sem na cilju. Pred manoj leži drobna kočica. Pluto mi laja v pozdrav, kokoši gegetajo, krave mukajo, konji kopitajo v hlevu.

Sneg na suknji se prične tajati. Otresem ga. Velik kosmič ga pade na ogenj, glasno zašumi, nato se pa vzdigne mala sopara proti nebu. No, sedaj je vaša želja spolnjena, mislil sem si, in zopet lahko plavate po zraku. —

Ali vas bom še kdaj videl? — Snežinke ve, mi boste li še kdaj pripovedovale svoje mične zgodbice? — —

Duhovi.

—o—

Nočna slika.

—o—

Na trgu, predno se pride po vlaški ulici do palače Lobkovicev, stoji, obdana od malih, zamazanih hiš, samotna kavarna. Posebno ob nedeljah popoldne je tu kaj skrivnostno. Ulice na Mali strani so prazne; gostilničarka kuha na ognjišču, ki stoji v sobi gostov, tenko kavo. Stara igralka na harfo dremlje v kotu in tupasem se oglasi grlica v zarjaveli kletki. Na steni visi slika, ki — komaj še vidno — predstavlja štiri dobe človeškega življenja: Igrajoče dete, dečka, moža in starčka na berglјah. Skozi nizko okno se vidi na dvorišče, kterega edin okras je star vodnjak.

Noben tujec ne zaide ob tej uri v temne prostore. Nastajajoči mrak izvablja blede odseve na razhojenih tleh in počrnelih stenah. Počasi se pa dvigne oblak na nebu in jih zopet potemni. Lahno ropotanje posode na ognjišču je edini glas v tej praznoti. Otroci na ulici tolčejo z rokami po šipah, ali pa gledajo skozi špranje v sobo. Čudovita tišina nekako prevzame človeka. Zunaj so začeli zvoniti k večernicam.

Toda z nočjo se čudovito vse spremeni. Od stropa sem se zasveti rumenkasta luč, ki dela obraz gospodinje nezaupen in oduren. Z zaspanimi očmi sede vojaki pri neobdelanih mizah in molče strme v pivo v rudečih steklenicah. V ozadju, kjer je skoro popolnoma temno, si je nekdo z rokami podprl glavo in gleda strme predse. Kavarnar stoji zmrzujoče poleg gospodinje in globok kašelj od časa do časa pretresa njegovo telo. Tu in tja pokliče kak hripav glas po žganju in pijana ženska, ki je dosedaj spala, začne nerazumljivo blebetati.

Nato začne naenkrat igralka igrati na harfo. Pred njo leži nekaj bakrenega denarja na zamazanem krožniku. Njeni dolgi in suhi prstje prebirajo strune, odpre svoje široke in prazne oči ter prične peti. Poje neko češko narodno pesem. Rezko in pretrgano uhajajo besede iz njenih ust in sladkost melodije prestrašeno pobegne iz sobe. Pesem je končana in ženska postavi harfo utrujeno k steni. Mož v temnem kotu z rokami na obrazu se ni ganil. Le bolnika pri peči je zopet popadel kašelj in izmučen pluje po tleh.

Tukaj sem zopet nanj naletel. Bilo je pred nekaj leti, ko sem ga videl pri Karlovem mostu. Počasi in leno se je premikala kočija naprej. Kočijaž je držal vajeti v zaspanih rokah in gledal kamenite kipe ob Moldavi. Bliščeči solnčni žarki so padali na njegov obraz in konj se je nekako plašil zlatega križa na mostu. Počasi je vozil. Le nekaj sekund sem moža opazoval in vendar sem ga zopet spoznal.

Večkrat, ko sem preje od ponočne zabave zjutraj taval proti domu, so svetilke njegovega voza se svetlikale skozi meglo. Težak, moker zrak je nosil ropotanje koles doneče po ulicah. V medlej, slabi svetlobi nastajajočega jutra se je peljal kak potnik mimo v večerni obleki, z obrito brado na prsih in v rokah ugaslo cigaro. Včasih je bledi obraz kake dekline strme se zazrl v brezbarvno nebo. Kočijaž na kozlu si je klobuk globoko potlačil proti čelu. Upehana mrha je le s težavo vlekla voz, ne da bi jo motil klic njenega gospodarja. Večkrat sem jih srečal tako proti jutru in vselej so se mi zdeli kot duhovi.

Sam ne vem, na čem sem spoznal kočijo in njenega voznika oni dan na mostu. Bodeč možev pogled se vjame z mojim in občutil sem pri tem isto, kakor tedaj, ko sem po prečulih nočeh srečal voz na samotni cesti. In ta popodan mi je dolgo ostal v spominu kot čuden in nadležen spomin, o kterem nisem nikomur govoril, ker je bil le dogodek za-me, kterega ni mogel nihče prav razumeti.

Nekaj let ga sedaj nisem videl in moža ter grozo, ki je v njem tičala, že skoraj pozabil, ko ga nekega večera zopet ugledam v omenjenej kavarni. Luč je brlela kot nekdaj in kazala temne odseve na zavesi pred oknom. Poleg ognjišča je stal gospodar in kašljal. Njemu nasproti je sedel s prekrižanima nogama skrivnostni kočijaž in črpal žganje. Pri motni svetlobi se mi je zdel njegov obraz še starji in izpačen kot zadnjič in siva koža mu je bila kot usnje prevlečena čez kosti. Pred vratmi je stal konj in voz. "Stari oče, ne boš več dolgo trave tlačil," reče kašljajočemu gospodarju in se smeje.

Njegov prisiljen smeh je čudno odmeval v zamolklej tišini gostov.

Voznik je izpil vsebino kozarca.

"Jaz sem vedno pripravljen, če boš kdaj dobil veselje do vožnje k pogrebu. — Duhovi so gosposki — — — Na pust se nato peljeva k plesu!...."

Umolknil je in mrtvaška tišina je zopet zavladala. Voznik obrne glavo in zagleda mene. V njegovih očeh se je svetilo kot spoznanje.

"V pustu — —" reče še enkrat brez naglasa in se strese. Žganje je bilo ostro in mu zaprlo usta.

Luč v razbitej svetilki je migljala in motno svetila na barvene odseve na steni.

Naenkrat začne harfa igrati sentimentalen valček. Zenska s praznimi očmi je prebirala strune in pela. Tu je naenkrat prišlo življenje v mrtvo sobo. Vojaki pri mizi začno žvižgati in z nogami cepetati po tleh. Na njih obrazih se je naenkrat zasmejalo mučno veselje. Spomnili so se na svetle dvorane, na plesajočě deklice in v njih krvi se je burno pojavilo veselje. Mislili so na pust. Ceste so razsvetljene in pisane maske se vozijo po njih. S smejajočimi obrazi pozdravljajo iz vozov — — —.

Pesem je bila končana in zopet je vse utihnilo v sobi. Bolni mož pri peči je pričel kašljati. Tuji voznik se je že zdavnaj dvignil in odšel. Pri vratih je potisnil svoj klobuk globoko na čelo. Lahko se čuje ropotanje njegovega voza na razdrti cesti. — — —

Zrl sem skozi okno tja v noč. Mislil sem, da bo prišel kmalu pust z bliščem in lučmi, z maskami in plesno godbo. Potem bom morebiti zopet zazrl tujega voznika, ki v težavnem trabu vozi na vse zgodaj v jutranji megli.

Stisnjen v kotu voza sedi en potnik v večerni obleki, z obrito brado na prsih in v rokah ugaslo cigaro. — — —

Zivljenjepis

našega pesnika

Simon Gregorčiča

spisal Anton Burgar

je dobiti po 50c. pri

Frank Sakser Co.

Ko jih je iskal....

Resnična povest.

Po 22. dnevu meseca januarja minolega leta je bilo večkrat videti po peterburških ulicah tavati devetletnega dečka.

Opravljen je bil ubožno, a vendar čedno; nosil je kratko kožuhovo suknjo, ki je imela predolge rokave.

Njegove oči so žarele in gledal je na vse strani, a skrbno se ogibal vojaškim patruljam. Videti ga je bilo pred bolnišnicami in ječami.... skrbno je notri zrl in osobam, ktere so te ostavile se je izogibal, le ako je kak otrok prišel iz bolnice, pred ktero je uprav stal, ga je izpraševal....prosil ....in pripovedoval....

Ako ne bi bili oni dnevi tako razburkani, v kterih se je tolikanj grozovitosti zgodilo, bi lahko marsikdo opazil blodečega dečka. Toda kar se je uprav one dni zgodilo, se nihče ni brigal za malenkosti, temveč vsakdo le sam za sebe.

Nekaj dni kasneje — namreč štiri dni po onej groznej nedelji, srečal sem ga in ni se mi zamogel izogniti.

Zelo slabo je izgledal.... Ko je korakal, je oči na vse strani obračal.

Nehote sem ga vprašal: "Koga pa iščeš, otrok?"

Pogledal me je in rekel: "Svoje stariše, gospod...."

"Kako to, da iščeš stariše?"

Zopet je uprl svoje oči v mene, stopil bližje in rekel: "V nedeljo so šli k caru, a niso so se še vrnili.... Prosil sem jiff, da bi me seboj vzeli, pa me niso hoteli.... Rekel sem jim, da grem lahko ž njim, da nisem bolan.... Predno so odšli, me je mamica poljubila in rekla: "Le v postelji ostani dete moje, ker drugače lahko še huje zboliš in celo lahko umrješ, kaj naj potem počnemo brez tebe, srček moj?"

Te materine besede je ponavljal nekako svečano. Opaziti je bilo, da neče nobene pozabiti, ali predrugačiti.

Potem pa je nadaljeval: "Tako je mati govorila in solze so se jej utrinjale raz obraz in padale na mojega.... Kmalu se vrnemo, kmalu!.... so rekli oče in odšli so. Mirno sem čakal, ali ko se je stemnilo, in se še niso vrnili, pričel sem jokati...."

Glas se mi je tresel vsled notranje bolesti.

"Povsodi sem že bil!.... Zvedel sem, da so ono nedeljo mnogo ljudi usmrtili...., da jih je mnogo v bolnišnicah.... in v ječah.... V mnogih bolnicah sem bil, ali odpodili so me, češ, da sem jim na potu.... Ko sem pričel jokati, me je nek gospod spraševal, potem pa rekel, da jih ni tam. Bil sem v jetnišnicah in mrtvašnicah, ali nič nisem zamogel zvedeti... Sedaj jih iščem v mestu in gotovo.... prav gotovo jih bodem našel...."

Poslovila sva se.

— — — — — — — — — — —

Drugi dan — baš opoludne je bilo, sem šel čez most Neve. Mrzlo je bilo in hud sever je pihal.

Na mostu je stal deček.

Spoznal sem ga na kožuhu. Obraz je imel obrnjen proti reki in vedno tja zrl.

Pristopil sem bližje; ni me opazil; gledal je nepremakljivo v vodo in oči imel uprte na poseben prostor.

Nagovoril sem ga.

Počasi se je vzdramil kakor iz sanj, obrnil glavo in v znak spoznanja se je malo nasmehnil.

Takoj mi je z žalostnim glasom rekel: "Čul sem, da so vse usmrtene vrgli v Nevo.... Zato sem prišel sem, ako ne bi zamogel jih videti.... toda dosedaj, dasi že dolgo tu stojim, nisem še nič videl.... Tam, kjer solnce sije na led.... tam, kjer je čist led in se skoz njega vidi.... se je nekaj premikalo.... mislil sem, da je to roka moje mamice.... in morebiti se mi bode res pokazala.... zelo rad bi to videl.... toda ni se zgodilo.... Bila je le senca...."

"Kako pa hočeš kaj videti skozi debeli led?"

"Ako človek po kakej stvari zelo poželi, bi se materina roka pokazala tudi skozi kamenje, kaj šele skozi led...."

Nisem hotel oporekati njegovim domišljijam, saj so bile v tem trenotku le otrokova tolažba, — ker ako se mu roka, po kterej tako poželi, ne prikaže, bode mu saj dokaz, da mati živi, da žive stariši.... mogoče v ječi, ali v bolnici.... na vsak način, da žive.

Da bi ga oprostil te muke in dovedel do drugih mislij, sem ga vprašal: "Ali si danes že kaj zaužil?"

Z žalostnimi potezami v obrazu se je spomnil, kaj vse mu je mamica pustila, in rekel je tiho: "Imam doma še kruha, sir.... in čaja tudi.... Jedel sem, gospod...."

Svetoval sem mu, da naj gre z menoj, ker na mostu je hudo burja brila.

"Ne gospod, nekaj časa bodem še tu ostal.... tja bodem zrl, tja, kjer je led čist...., mogoče, ako se kaj premakne, ne bode samo senca.... in mogoče ugledam....

Sprevidel sem, da ne bode šel, kljub mojemu prigovarjanju, kljub mrazu in viharju.

— — — — — — — — — — — —

Dan kasneje me je pot vodila čez ravno isti most.

Več ljudi je bilo tam zbranih in vsi so gledali na led in glasno govorili.

Tudi jaz sem obstal in pogledal tja, kamor so ostali gledali. Na ledu je ležal moj mali znanec, s kterim sem včeraj govoril na baš tem prostoru.... Njegov obrazek je bi popolnoma bel, oči pa je imel na pol zaprte.

"Kaj se je pripetilo?...." sem vprašal.

"Ne vemo.... uprav kar smo ga opazili....," je bil odgovor.

"Mogoče je še živ.... Poglejmo brzo...." sem zaklical.

"Ne, ne, ta ne živi več...." je nekdo odgovoril.

V tem trenotku je hitel nek mož k otroku. Vzdignol ga je...., a truplo je bilo otrpnelo; on ni dečka k sebi stisnol, ampak previdno nesel na rokah. "Ta mož je od zdravniškega urada....," je rekel mož poleg mene.

Na lastne oči sem se prepričal, da je bil deček mrtev.... Padel je na led in si glavo razbil.

— — — — — — — — — — — —

Kako se je to primerilo, je težko reči; ali je bil nesrečen dogodek.... ali so ga skrbi in oslabeli živci tako daleč tirali, da je siromak v domišljiji videl materino roko in hitel k njej ter ponesrečil?....

Tega ne morem reči.

Vojvoda Parmski Roberto, ki je umrl nedavno v Viareggiju, je bil infant španski, rojen 1848 kot sin Parmskega vojvode Karla III. Po smrti svojega očeta (1854) mu je sledil na prestolu šele pet let star, seveda pod varuštvom svoje matere. Ko je bila vojvodinja Parma združena s kraljevino Italijo, se je izselila cela vojvodska rodbina iz Parme. Od leta 1889 je žive večinoma v Schwarzavu na Nižje-Avstrijskem. Vojvoda Robert je bil dvakrat oženjen. V prvem zakonu z Marijo Pijo Bourbonsko, princesinjo, hčerjo sicilijskega kralja Ferdinanda II., je imel devet otrok. Drugič se je oženil z infantinjo portugalsko, Marijo Antonijo, hčerjo vojvode Braganškega. Iz tega zakona je izviralo dvanajst otrok. Najstarejša hči iz prvega zakona, princesinja Marija Lujiza, je bila soproga bolgarskega kneza Ferdinanda, a je umrla leta 1899. Najmlajši sin iz prvega zakona, princ Elias, je oženjen z nadvojvodinjo Marijo Ano, hčerjo nadvojvodinje Friderike. Najmlajši otrok iz drugega zakona je šele dveletni princ Gaetano.

ŽENSKE S KLJUNOM.

Pleme Taburov v Centralni Afriki ima posebne pojme o ženski lepoti. Že malim deklicam utaknejo skozi razklane ustnice kis lesu ki drži ustnice nategnjene. Sčasoma jemljejo vedno debelejši in daljši les, a ko ženska doraste, ima tako podaljšane ustnice, da so podobne širokemu kljunu. Pod ustnicami namreč nosijo kakor moška roka veliko leseno ploščo, vsled česar se sliši med govorom čudno klepetanje. Moški baje smatrajo za poseben užitek, ako dobe poljub od tako podaljšanih ustnic. Kadar pa ženska odstrani plošče iz ustnic, pobesijo se ji ustnice liki ušesa slonu. Preiskovalec teh pokrajin, Dominik, pripoveduje, da je videl ženske, ki jim je spodnja ustnica segala preko brade. To mora biti dražestno!

STEKLENI STEBRI ZA BRZOJAV.

Dosedaj so se navadno rabili za brzojav leseni stebri. Da se ti stebri obvarujejo od mokrote in drugih vremenskih nezgod, a gotovo tudi, ker nedostaje v mnogih krajih lesa, prišli so praktični ljudje na misel, da bi se lahko stebre za brzojav in telefon napravilo iz stekla. Arhitekt Schuetz meni, da je steklo pripravneje za omenjene svrhe nego pa les. Vrhutega bi taki stebri bili mnogo ceneji, nego leseni.

NAJMODERNEJŠI MRTVAŠKI OGLED.

V pariški bolnici Lariboisière se v dvomljivih slučajih prepričajo o nastopivši smrti s pomočjo radio-fotografiranja spodnjega dela telesa. Razlika med osebami, ki imajo še nekoliko življenja v sebi, in mrtveci, je radi tega zelo velika, ker pri mrtvečih se vidijo na sliki nepremični notranji deli zelo ostro omejeni.

Praktično sredstvo.

Neki tujec je prišel k nekemu skopuhu po trgovskih opravkih. Dobil ga je v sobi, ko se je trudil, da bi vjel muho. Končno se mu posreči; muhe pa ne ubije, temveč jo zapre v posodo za sladkor. — Tujec vpraša skopuha, zakaj to dela; skopuh pa mu smeje odvrne: "Prepričal bi se rad, še moji služabniki sladkor kradejo."

Za kratek čas.

Na kegl jišču

Jože Trebuh (pri kegljanju): "No, sedaj-le bom pa enkrat vse podrl!"

Strežnik (ki nese keglavcem pivo): "So že vsi na tleh!"

Nerazumevno.

A.: "Povej mi, zakaj odvetnik Tinta že tri dni kot obseden nori od veselja!"

B.: "Dobil je pravdo in sedaj tega nikakor ne more razumeti!"

Močna družina.

Uradnik: "Koliko vas je v družini?"

Kmet: "Če mi skupaj držimo, zbijemo celo vas."

Je hujše.

"Vidiš torej, ljubi Jurij, da imam mnogo dobrih lastnostij. Imam le eno napako."

Jurij: "Ktero?"

"Kuhati ne znam."

Jurij: "O, le potolaži se; samo ne začni mi poskušati s kuhanjem!"

Med otroci.

Kitty: "Kako se ti dopade moj novi klobuk?"

Minie: "Bejži, bejži; tacega sem imela jaz že lansko zimo!"

Težke slutnje.

Kmetica (ko pride domov pes njenega moža, ki je odšel na cerkveno žegnanje): "Jejžeš! Ubogemu cucku so odtrgali kos ušesa, kako bo šele moj mož zgledal, ko pride domov!"

Po poroki.

On (ko prideta od poroke): "Naša hiša je sicer prav lična, toda neznansko majhna. Če pride tvoja mati k nam in bo hotela pri nas stanovati, res ne vem, kako bi naredil."

Ona: "Ti boš pač moral spati zunaj na hodniku."

Prebrisan dečko.

Gospa: "Koliko so danes vaše koši vredne?"

Novi prodajalček: "Ne morem povedati, gospa. Vem samo, po čem jih mi prodajamo."

Iz šole.

Učitelj: "Zakaj moramo stare ljudij spoštovati in ljubiti?"

Cene: "Ker imajo stari navadno veliko denarja."

Prednost.

"Toda Tončka, tvojega ženina nos je vendar čisto po strani!"

"O nič ne de; ga vsaj lahko poljubujem na usta!"

Odkritosrčen.

"Toda otrok moj, že zopet ližeš sadje na mizi. Ali nisi žalosten, ker si tako neuljuden?"

"Nasprotno teta, vesel sem."

Pod žensko komando.

Mož: "Mene še ni imela nikdar nobena ženska za norca."

Žena: "Kdo drug pa vendar?"

Edina rešilna pot.

Pek: "Na vsak način moram žemljam ceno zvišati. Bolj majhnih še ne morem več peči!"

Iz modernega romana.

S tihimi korcki je prihitela noč in se vlegla na trudne oči lepe deklice.

Postrežljiv.

Tujec: "Vaš kraj mi je znan po svojih burnih občinskih sejah."

Župan: "Ja, vedno si precej v lase skočimo!"

Tujec: "To mora biti precej zanimivo!"

Župan: "No, če daste za nekaj litrov, pričnemo takoj s sejo."

Slepa starost.

Sodnik: "Koliko ste stari?"

Stara devica: "Videla sem 24 spomladi."

Sodnik (smeje): "In koliko časa ste bili slepi?"

Njena sreča.

"Ah, mož, veš-li, da sem za rokavice plačala $2.80? Kako sem se prestrašila drugi dan, ko sem videla znižano ceno $2.67. In kaj misliš? Cena je danes zopet poskočila na $2.98."

Težka reč.

Prijateljica: "Kaj pa tako skrbipolno gledaš?"

Mlada žena: "Ah, moj mož mi je naročil, naj mu skuham lim, pa ne morem dobiti v kuharskih knjigah nobenega recepta."

Več poklicov.

Gospa: "Ali vas ni sram prosjačiti?"

Berač: "Vam vrjamem, gospa; toda danes sem nekoliko natrkan; če sem trezen, sem vlomilec."

Pomota.

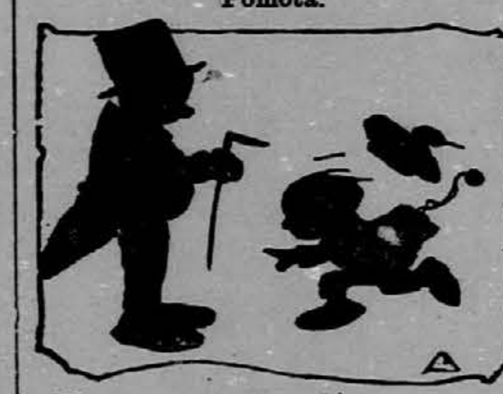

"Me prav veseli dečko, ker se ti tako mudi v šolo. To je lepo od tebe."

"Ah, šola, kaj še; ali ne slišite ognjegasce na nasprotnem vogalu?"

Naši otroci.

"Zakaj pa ne maraš učitelja, temveč učiteljico, Milka?"

Milka: "Ker se ne maram že sedaj nad možmi jeziti."

Skrajna uljudnost.

Gospa: "Jaz sem popolnoma zmešana, glavo sem zgubila!"

Gospod: "Ali vam smem svojo ponuditi?"

Vse mogoče.

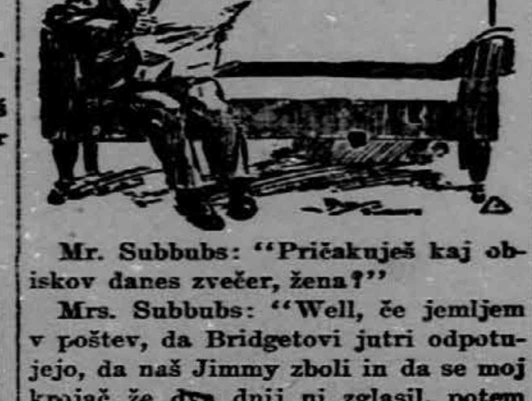

Mr. Subbubs: "Pričakuješ kaj obiskov danes zvečer, žena?"

Mrs. Subbubs: "Well, če jemljem v poštev, da Bridgetovi jutri odpotujejo, da naš Jimmy zboli in da se moj krojač že dva dnij ni zglasil, potem mislim, da bo precej obiskov."

V jetnišnici.

Ravnatelj ječe (kaznjencu, ki je svojo kazen prestal): "Mislim, da se ne bomo več videli!"

Kaznjenec: "Kaj vas bodo prestavili od tukaj?"

A tako.

A.: Petje gospodične Ustičeve je grozno, to je že vpitje, rjovenje!"

B.: "Res; zato sem ji zadnjič rekel, da bi bila ona zelo dobra božična pevka."

A.: "Kako to?"

B.: "No, potem bi vsaj samo enkrat na leto pela!"

Slaba tolažba.

Obiskovalec: "Potolažite se; umreti moramo samo enkrat!"

Na smrt obsojeni: "To je ravno!"

Hudobno.

A.: "Torej nova igra se vam nikakor ni dopadla?"

B.: "Ne; grozen dolgčas je bil — skoro sem zaspal."

A.: "Tako? V listih je pa vendar pisano: Skladatelja so vzbujali s klici!"

B.: "No, torej vidite, da je celo sam pisatelj pri svoji igri zaspal!"

Boljše.

Popotnik (kteremu pade na ulici na glavo posoda s cvetlico: "To je infamija!"

Lastnik stanovanja (prijazno): "Ne, centifolija je, gospod!"

Pouk.

Župan (ljudem, ki stoje v špalirju): "Svetli knez se ne bo pripeljal po železnici, temveč v avtomobilu; da si ne boste pri tem nosov z rokami tiščali!"

V dvomu.

Kuharica (v gostilni): "Neki gospod me je preje vprašal, če imam mehko srce. Zdaj pa ne vem, je-li mislil kako telečje srce, ali moje!"

Se je spreobrnil.

Sodnik: "Torej, ko ste prišli iz ječe, ste si najprvo kupili srečko loterije?"

Zatoženec: "Da; hotel sem začeti pošteno živeti!"

Je varčen.

Krčmar (gostu, ki neprestano prižiga žveplenke in sveti pod mizo): "Kaj pa iščete tako dolgo?"

Gost: "Ena vžigalica mi je padla na tla, pa je ne morem najti!"

Zakasnela.

Ona: "Zakaj pa čakaš tu na vogalu? Jaz sem vendar rekla, da se bodeva dobila v krčmi 'pri Juriju'!"

On: "Res je, pa tam so me že ven vrgli!"

Strah na obeh straneh.

Gospodar (ko dobi slugo pri steklenici svojega vina): "To me je pa zelo presenečilo, Janez."

Janez: "Mene tudi; mislil sem namreč, da vas ni doma!"

Modrijan.

"Ali vam ni hudo, da je gospodična Lulu vzela tega grdega Skobačnika?"

"O ne! Z ženo, ki ima tako slab okus, ne bi bil nikdar srečen!"

Da, da!

"Kako imajo nekteri ljudje vendar srečo. Mladi Borštnik je včeraj pokopal že svojo tretjo ženo, jaz se pa mučim s svojo Katro že 40 let!"

Razmišljeno.

Služabnica: "Gospod profesor, štorklja nam je prinesla malega fantička!"

Profesor (pri delu): "Dajte ji za trud nekaj denarja, otroka pa postavite ta čas v kot!"

Lepa bodočnost.

Mlada dama: "Jaz se grozno bojim vožnje z avtomobilom. Vi tudi, gospod Šnobec?"

Gospod Šnobec: "Ah ne, meni je bilo v mladosti prorokovano, da bom umrl na vislicah."

Pri gorskem izletu.

Vodnik: "Gospod Možički, vi hodite po najbolj nevarnih mestih; ste li morda nesrečno zaljubljeni?"

Dijaška zvijača.

Neki dijak je v gostilni mnogo govoril o svoji znanosti, tako da je končno nekega gosta premagala nejevolja in mu je ostro zaklical: "Sedaj imam pa že dosti; povejte vendar, česar ne znate in stavim, da znam jaz."

"No," reče dijak, "jaz ne morem plačati, kar sem zapil in me prav veseli, da vi zamorete."

Ob velikanskem smehu vseh navzočih je moral gost svojo obljubo spolniti.

Razlaganje sv. pisma.

Neki kaplan je nekoč pridigal o svetopisemskem izreku: "Če te udari tvoj sovražnik po levem licu, mu ponudi še drugega." — Mežnar, ki kaplana nikakor ni posebno čislal, je po službi božji kaplana dobil na travniku. Stopi k njemu in mu reče: "Krasno ste pridigali gospod kaplan, ali se pa boste imenovanega izreka tudi držali?" Po teh besedah mu priloži krepko zaušnico. Kaplan pa ravnodušno reče: "In spet je v svetem pismu pisano: Z mero, s ktero boš ti drugim meril, se bo tudi tebi merilo,' in zasoli mu eno prav gorko za ušesa, da kar v travo omahne. Blizu pride župnik in vpraša kaplana, kaj počenjata. "O," reče kaplan, "midva s cerkovnikom si razlagava sveto pismo!"

SMRT KRALJIČINEGA LJUBIMCA.

Dne 10. novembra je preteklo 250 let, odkar je bil na ukaz švedske kraljice Kristine umorjen marchese Monaldeschi. Dogodek je zbudil v tistih časih veliko senzacijo, vendar se še danes ne vedo pravi uzroki umora. Marchese Giovanni Monaldeschi je bil potomec revne plemiške rodbine. Leta 1656 ga je sprejela švedska kraljica Kristina v službo za nadzornika svojih konjarn in za stalnega spremljevalca na izletih. Javna tajnost je bila, da je bila kraljica do ušes zaljubljena v mladega in lepega plemiča. Vse mu je zaupala ter ga pošiljala v inozemstvo z raznimi diplomatskimi misijami. Splošno se je govorilo, da je bilo med Monaldeschijem in kraljico še drugo razmerje. Ko je leta 1657 prišla ta ekscentrična kraljica na Francosko, odkazali so ji za bivališče gradič Fontainebleau, samo da bi bila dalje proč od Pariza ter bi ne provzročali dvoru škandalov. V tem gradiču se je odigrala imenovana tragedija. Zvečer 10. novembra 1657 je bil Monaldeschi pozvan v kraljičino sobo. Pri kraljici je bilo par najzanesljivejših dvorjank in njen spovednik menih Lebel. Kraljica je Monaldeschiju razburjeno očitala, da jo je izdal. Nekteri viri pravijo, da je Monaldeschi v pijanosti izdal svoje intimno razmerje s kraljico, drugi pa trdijo, da je prišla kraljica na sled njegovi nezvestobi ter je bila tako hudo ljubosumna, da ga je obsodila na smrt, češ, ako ni popolnoma njen, ga tudi druga ne bo imela. Meniha je pozvala, naj ga pri priči izpove, ker mora umreti. Potem je ukazala kapitanu svoje garde Serminelliju, naj Monaldeschija ubije. Kapitan je naskočil z dvema gardistoma na smrt obsojenega, a ta je slutil kraljičine spletke ter je nosil pod obleko železno srajco, zato se je branil obupno in junaško. Dve uri je trajalo to roparsko naskakovanje, dokler ni Monaldeschi omagal ter padel s 26 ranami. In ves čas tega boja je bila kraljica navzoča. Toliko krvoločnost je kraljici celo korumpirani francoski dvor zameril ter bi jo bili izgnali, da se ni sama preselila v Italijo.

VABILO

na

VELIKO PLESNO VESELICO

kojo priredi

Kranjsko slovensko podporno društvo sv. Alojzija št. 36 J. S. K. J.

v četrtek dne 26. decembra 1907

v svoji lastni dvorani v Conemaugh, Pa.

Začetek točno ob 6. uri zvečer. Vstopnina za gospode $1.00, dame vstopnine proste, pivo prosto.

Ob tej priliki vljudno vabimo nam bratska društva iz Conemaugh, kakor tudi ona iz Cambria City in bližnje okolice ter vse rojake in rojakinje, da nas v obilnem številu posetiti blagovolijo.

Za dobro zabavo, godbo in vsakovrstni prigrizek skrbel bode

(21-24—12) ODBOR.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Simon Luzar, Reading, Pa. Glavno poštno ravnateljstvo v Avstriji je na Dunaju, oziroma v glavnem mestu države. Ravnateljstva so pa tudi v drugih večjih mestih, kakor v Trstu, Pragi, Lvovu in drugod, toda vsa so pod upravo glavnega ravnateljstva na Dunaju. Pozdrav!

NAZNANILO.

Bratom društva sv. Alojzija štev. 36 v Conemaugh, Pa., se naznanja, da je bilo pri redni seji dne 15. dec. sklenjeno, da se plačuje bolnim bratom le $5.00 podpore na teden, in sicer za nedoločen čas. Vsak član v slučaju bolezni, koji se ne bodo ravnali natančno po pravilih, nimajo nobene pravice do podpore.

(21-24—12) ODBOR.

Iščem svojega brata FRANJA KRISTAN. Doma je iz Zaloga, okraj Novo mesto. Nahaja se nekje v Lasalle, Ill. Kdor izmed rojakov ve za njegov naslov, naj ga blagovoli naznaniti njegovi sestri, za kar mu bodem zelo hvaležna, ali pa naj se on sam oglasi. — Annie Kristan, Box 572, Amethyst, Colo.

(16-24—12)

PROŠNJA.

Zadnji čas obrača se mnogo rojakov iz Pennsylvanije in bližnjih držav na nas s prošnjo, da bi jim naznanili, oziroma preskrbeli kako delo, ker se sedaj vsled krize na več krajih počiva.

Vljudno prosimo torej naše cenjene naročnike, da nam v tej zadevi pripomorejo in naznanijo naslove in kraje bodisi za stalno delo v tovarnah, šumah in rudnikih, da se na ta način onim brezposelnim rojakom opomore.

Frank Sakser Company.

(17-24—12)

Rodbina Polaneških.

Roman, poljski spisal H. Sienkiewicz, poslovenil Podravski.

DRUGA KNJIGA.

(Nadaljevanje.)

"Grozno si me prestrašil," reče Polaneški, "kaj ti je?"

"Nič velikega; majhna otrplost levega telesa."

"Bog te ne kazni!"

"Prav praviš! Ako je bil kdaj čas za to, je napočil sedaj. Leve roke in leve noge ne morem geniti — tudi stati ne morem. Takšen sem se prebudil danes zarana. Mislil sem si, da sem izgubil tudi govorico in začel sem deklamirati: 'Per ma si va....' toda kakor vidiš, se to ni bilo zgodilo. Jezik je ostal, in sedaj se trudim, da bi dobil jasne misli."

"Ali si prepričan, da je to mrtvoud? Morda je le začasna ohabljenost?"

"Kaj je življenje? Oh, samo trenutek!" je jel deklamirati Bukacki. "Ne morem se geniti — in končalo, ali, če hočeš, začelo se je."

"To bi bilo grozno, toda ne verjamem. Vsakdo utegne otrpniti za nekaj časa."

"'Časih nastanejo v življenju pikri trenutki', je reke karas, s kterega je kuharica skubla luskine. Priznavam ti, da se me je v prvem hipu polastil strah. Imel si že časih občutke, da ti vstajajo lasje na glavi? To se nikakor ne da šteti med prijetne občutke. Toda sedaj sem dobil zopet ravnotežje in po teh urah se mi zdi, da sem prebil s svojim mrtvoudom že deset let. 'To je vprašanje navade!' je dejala platničarica v kozici. Govorim mnogo, ker mi ne preostaja več mnogo časa. Ali veš, dragi moj, da umrem čez nekoliko dni?"

"Kaj praviš? Mrtvoudni ljudje žive časih še po trideset let."

Bukacki odgovori:

"Da, celo štirideset! Mrtvoud je nekakšen luksus, ki si ga morejo dovoljevati ljudje, toda ne takšni, kakršen sem jaz. Močnemu človeku, ki ima reden vrat, redna pleča in redna meča, utegne biti to nekakšen početek, nekakšno spanje po veseli mladosti in prilika za premišljanje — toda meni? Ali se spominjaš, kako si se posmehoval mojim mečam? Pravim ti, da sem imel takrat elefantiazo proti temu, kar je sedaj. To ni res, da je vsak človek tvarina, jaz sem samo črta, in sicer črta, ki gre — brez šale — v neskončnost....!"

Polaneški se je začel hudovati, nasprotovati in se sklicevati na njemu znana dejstva, toda Bukacki mu je dejal:

"Daj mi mir! Čutim in vem, da čez nekoliko dni udari kap na možgane. Nisem rekel nikomur, da sem že pred letom dni vedel to naprej, da sem že leto dni čital zdravniške knjige.... Pride druga kap in konec bo.'

Zdaj umolkne, toda trenutek kesneje izpregovori iznova:

"Ali si pa misliš, da tega nimam rad? Pomisli, da sem kakor prst, odsekan od roke. Nimam nikogar.... Tukaj, da, tudi v Varšavi bi mi mogli streči zgolj plačani ljudje. To je neizmerno bedno življenje, brez gibanja in brez žive bližnje duše. Ko izgubim govorico, kakor sem izgubil gibanje, me utegne vsaka postrežnica ali vsak strežniki biti po licu, kakor jima bo všeč. Treba je, da veš eno reč. Prestrašil sem se v prvem hipu mrtvouda, toda v mojem bednem telesu tiči ponosna duša; spomni se, kaj sem ti dejal, da se smrti ne bojim — in ne bojim se je!"

Bukackemu se v očeh zalesketa nekak žolt odsev poguma in energije, skrite nekje na dnu te omahujoče in omehčane duše.

Toda Polaneški, ki je bil dobrega srca, mu je položil roko na otrplo dlan in dejal jako presrčno:

"Dragi Adam! Nikar ne misli, da te pustimo tako, kakor si, in ne govori, da nimaš nikogar. Imaš mene in razen mene mojo ženo in Swirskega, Waskowskega in Bigielove. Nisi nam tujec. Pripeljem te v Varšavo, te dam v sanatorij, kjer bomo prihajali k tebi, in noben postrežnik te ne bo bil preko ust — prvič ne zato, ker bi jaz vsakemu polomil kosti, drugič pa, ker so pri nas usmiljene sestre in med njimi gospa Emilija."

Bukacki umolkne in nekoliko prebledi. Tudi on je bil bolj razvnet, nego je hotel kazati. Preko oči mu zleti senca. Po daljšem molčanju reče:

"Vrl dečko si. Toda niti sam ne veš, kakšno čudo si provzročil, da še nekaj hočem.... Tako neizrečno rad bi šel v Varšavo med vas vse! Neizrečno bi se veselil Varšave....!"

"Treba je, da se preseliš v kak sanatorij pod stalno nadzorstvo. Swirski utegne vedeti, kje so tu najboljši. V tem se zaupaj mojim rokam; ali hočeš? Dovoli, da preskrbim zate vse."

"Stori, kar hočeš," odgovori Bukacki, ki ga je jela obhajati tolažba spričo novih načrtov in energije Polaneškega.

Polaneški napiše dvoje pisem Swirskemu in Waskowskemu ter takoj odpošlje poslanca. Čez pol ure dospeta oba, Swirski s slovečim ondotnim zdravnikom, in še dopoldne je bil Bukacki v sanatoriju, v svetli in veseli sobani.

"Kako nežna in topla barva je to,' je dejal, ogledujoč zlato žalto barvo na steni in na stropu. "Tu je lepo."

Nato se obrne k Polaneškemu.

"Pridi zvečer k meni," je dejal, 'a sedaj pojdi k soprogi." Polaneški se poslovi od njega in odide. Dospevši domov, pove oprezno Marici ves dogodek, ker je mi hotel strašiti z nepričakovano novico, češ, da utegne že biti v drugem stanu. Marica ga naprosi, naj jo vzame s seboj k Bukackemu, ako ne zvečer, pa jutri zarana — in to ji je tudi obljubil. Odšla sta tudi takoj po zajtrku, zakaj tega dne ni sedela v atelierju.

Toda profesor Waskowski ni bil v tem zapustil niti za trenutek Bukackega. Ko je bolnik dodobra legel na novi postelji v sanatoriju, mu je jel starček pripovedovati, kako si je že nekoč mislil, da umre, toda po opravljeni izpovedi in po sv. obhajilu mu je čudovito odleglo.

"Znana metoda, dragi profesor," odgovori Bukacki nasmehoma; "vem, za kaj gre tukaj."

In profesorja je obšla zadrega, kakor bi ga bil zasačil pri slabem dejanju, in sklenil je roke.

"Stavim, da bi ti pomagalo!" je dejal.

Bukacki pa odgovori s senco starega humorja:

"Dobro. Čez nekoliko dni se prepričam, koliko mi pomore — na drugem bregu reke."

Marica ga je s svojim posetom razveselila tem bolj, ker se je ni bil nadejal. Jel ji je govoriti, da ni upal na tej strani reke ugledati več nobene ženske, zlasti ne rojakinje. Nekoliko se je pri tem ujedal na vse, toda bil je očividno ginjen.

"Kakšni romantiki so ti ljudje!" je dejal. "To kaže naravnost, da ni dovolj razuma, ako se ukvarjajo s takšnim do kosti shujšanim dedcem, kakršen sem jaz. Nikdar ne morete biti pametni. Zakaj to, čemu to? Takole še pred smrtjo vam moram biti hvaležen — in sem vam hvaležen — odkritosrčno, zelo odkritosrčno hvaležen!...."

Toda Marica mu ni dovolila govoriti o smrti, nasprotno pa je jako mirno govorila o nujni potrebi, da ga prepeljejo med prijatelje v Varšavo. Govorila je o tem kakor o stvari, ki jo je brez dvojbe mogoče izvesti, in posrečilo se ji je vcepiti to prepričanje polagoma tudi Bukackemu. Svetovala mu je, kako naj se to zgodi, in on jo je naposled pohlepno poslušal. Njegove misli so se mu nekamo olajšale, tako da so se dale obladati. Čutil se je kot dete, in sicer kaj slabotno dete.

Tega dne je prišel k njemu še gospod Osnowski, in tudi ta mu je izkazal toliko zanimanja in presrčnosti, kolikor bi mu jo mogel izkazati le rodni brat. Bukacki kaj takega niti ni bil pričakoval ter niti ni bil računal na kaj podobnega. Zato je dejal, ko je prišel Polaneški zvečer še enkrat in ko sta bila sama:

"Povem ti sedaj odkritosrčno: Nikdar nisem čutil bolje, da sem napravil iz življenja glupo frazo in da sem ga zapravil kakor pes."

Trenutek kesneje je dostavil:

"A ko bi bil našel vsaj priljubljenost v tej metodi, po kteri sem živel — pa še tega ne. Naš čas je res glup. Človek se razdvaja: Vse, kar je v njem boljšega, spravlja in tlači nekam v kot ter se izprevrže v nekakšno opico ali v dondo, in sicer v rezko dondo, a vrhutega pogostoma hinavsko. Neče govoriti o ničemurnosti življenja, nego jo čutiti — kako čudno je to! To me veseli, da je nekaj res dejanskega v življenju le smrt — dasi po drugi strani ni pametno, preden pride, rekati vinu, da je kis."

"Dragi moj," odgovori Polaneški, "zmerom si se mučil, da si navijal misli na nekak klobčič. Ne delaj tega sedaj."

"Prav govoriš. Toda ne morem misliti na to, da sem se rogal življenju, dokler sem še hodil in bil kolikor toliko zdrav, a sedaj — povem ti to kot nekakšno tajnost — imam še veselje do življenja."

"In živel boš."

"Ej, miruj. Tvoja žena mi je tudi govorila tako — toda sedaj spet ne verjamem. Ali težko mi je. Ugonobil sem se.... Ali čuj, zakaj sem hotel govoriti s teboj. Ne vem, ali me pričakuje račun ali ne. Odkritosrčno ti pravim: Ne vem, a vendar čutim čuden nemir, kakor bi se nečesa bal — a povem ti, česa: da nisem ničesar storil za svoje brate, dasi bi bil lahko....! Te misli me je strah — verjemi! To je slaba reč. Ničesar nisem storil; zaman sem jedel kruh — in sedaj.... smrt. Ako je kaka kazen in ako me čaka, čuj me, Stanko, mi je težko zaradi tega!"

Dasi je govoril z navadnim, malomarnim glasom, se mu je na licu prikazal resničen nemir, usta so mu nekoliko obledela in na čelo se prikralo nekoliko kapljic znoja.

"Ej, miruj!" reče Polaneški. "Glejte, kaj mu vse ne prihaja v glavo! Škoduješ si!"

Toda Bukacki je nadaljeval:

"Počakaj in poslušaj! Imetje mi je dovolj znamenito — naj to kaj stori zame. Del premoženja zapustim tebi, drugo pa uporabi za kaj koristnega! Ti in Bigiel, oba sta praktična človeka. Preudarita to, zakaj jaz ne vem, ali še utęgnem. Ali storiš tako?"

"Storim in vse drugo, kar boš hotel."

(Dalje prihodnjič.)

Ne trpite za reumatizmom.

Drgnite otekle in bolne ude z

Dr. RICHTERJEVIM SidroPainExpellerjem

in čudili se bodete radi hitrega ozdravljenja. — Rabil sem Vaš Pain Expeller 20 let drugod in tukaj z izbornimi vspehi v slučajih reumatizma prehlajenja, bolezni v križu in sličnih pojavah. Sedaj ne morem biti brez njega.

Rev. H. W. Freytag, Hamel, Ill.

Na vsaki steklenici je naša varnostna znamka "sidro".

25 in 50 cent. v vseh lekarnah

F. Ad. RICHTER & CO

215 Pearl St., New York.

Slovencem in Hrvatom priporočam svoj

SALOON

v obilen poset. Točim vedno sveže pivo, dobra vina in whiskey ter imam v zalogi zelo fine smodke.

Rojakom pošiljam denarje v staro domovino hitro in poceni.

Pobiram naročnino za "Glas Naroda". V zvezi sem z gg. Frank Sakser Co. v New Yorku.

Z velespoštovanjem

Ivan Govže,

Ely, Minn.

JOHN KRACKER

EUCLID, O.

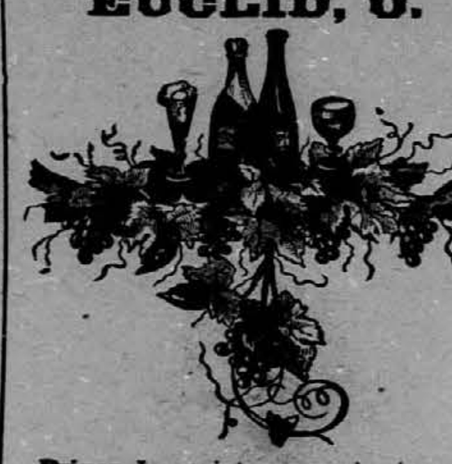

Priporoča rojakom svoja izvrstna VINA, ktera v kakovosti nadkriljujejo vsa druga amerikanska vina.

Rudeče vino (Concord) prodajam po 50c galono; belo vino (Catawba) po 70c galono.

NAJMANJŠE NAROČILO ZA VINO JE 50 GALON.

BRINJEVEC, za kterega sem importiral brinje iz Kranjske, velja 15 steklenic [illegible] $13.00. TROPINOVEC $2.50 galona. DROŽNIK $2.75 galona. — Najmanje posode za žganje so 4½ galone.

Naročilom je priložiti denar.

Za obila naročila se priporoča

JOHN KRAKER,

Euclid, Ohio

NAZNANILO.

Rojakom v Pittsburgu, Pa., in okolici naznanjamo, da je za tamošnji okraj naš jedini pooblaščeni zastopnik za vse posle

Mr. JAKOB ZABUKOVEC,

4824 Blackberry Alley, Pittsburg, Pa.,

kteri je sedaj zopet nekoliko okreval in bode vsako soboto od 4. ure popoludne do 8. ure zvečer za nas posloval. Rojakom ga toplo priporočamo

Frank Sakser Company.

NAZNANILO.

Rojakom v Johnstownu, Pa., in okolici priporočamo našega zastopnika g.

FRAN GABRENJA,

1105 Virginia Ave., Johnstown, Pa.

Preje je bival na 519½ Power St.

Dotičnik je pooblaščen pobirati naročnino za list in knjige ter je z nami že več let v kupčijskej zvezi.

Spoštovanjem

FRANK SAKSER CO.

Compagnie Generale Transatlantique.

(Francoska parobrodna družba.)

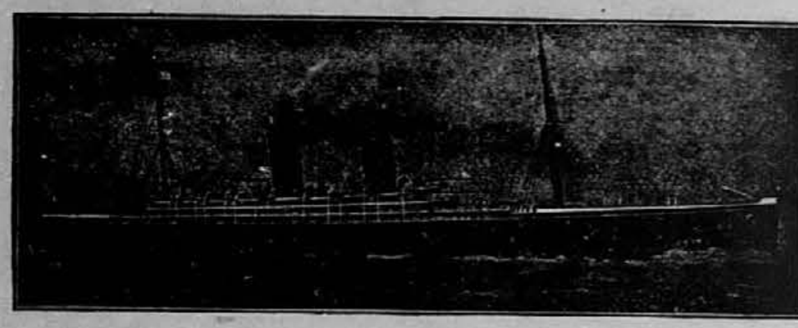

DIREKTNA ČRTA DO HAVRE, PARIZA, ŠVICE, INOMOSTA IN LJUBLJANE.

Poštni parniki so:

"La Provence" na dva vijaka	14,200 ton,	30,000	konjskih moči.
"La Savoie" " " "	12,000 "	25,000	" "
"La Lorraine" " " "	12,000 "	25,000	" "
"La Touraine" " " "	10,000 "	12,000	" "
"La Bretagne"	8,000 "	9,000	" "
"La Gasgogne"	8,000 "	9,000	" "

Glavna Agencija: 19 STATE STREET, NEW YORK,

corner Pearl Street, Chesebrough Building.

Parniki odplujejo od sedaj naprej vedno ob četrtkih ob 10. uri dopoludne iz pristanišča št. 42 North River, ob Morton St., N. Y.

La Bretagne	26. dec. 1907	*LA TOURAINE	30. jan. 1908.
LA PROVENCE	2. jan 1908	*LA SAVOIE	6. febr. 1908.
La Gascogne	9 jan 1908	*LA LORRAINE	13. febr. 1908.
LA LORRAINE	16 jan 1908	La Bretagne	20. febr. 1908.
La Bretagne	23 jan 1908	*LA TOURAINE	27. febr. 1908.

POSEBNA PLOVITBA:

La Floride (novi) 21. dec. ob 3. uri popoludne.

Drugi razred samo $40.00. Nizke cene za 3. razred do vseh krajev.

Parnika z zvezdo zaznamovani imajo po dva vijaka.

M. W. Kozminski, generalni agent za zapad.

71 Dearborn St., Chicago, Ill.

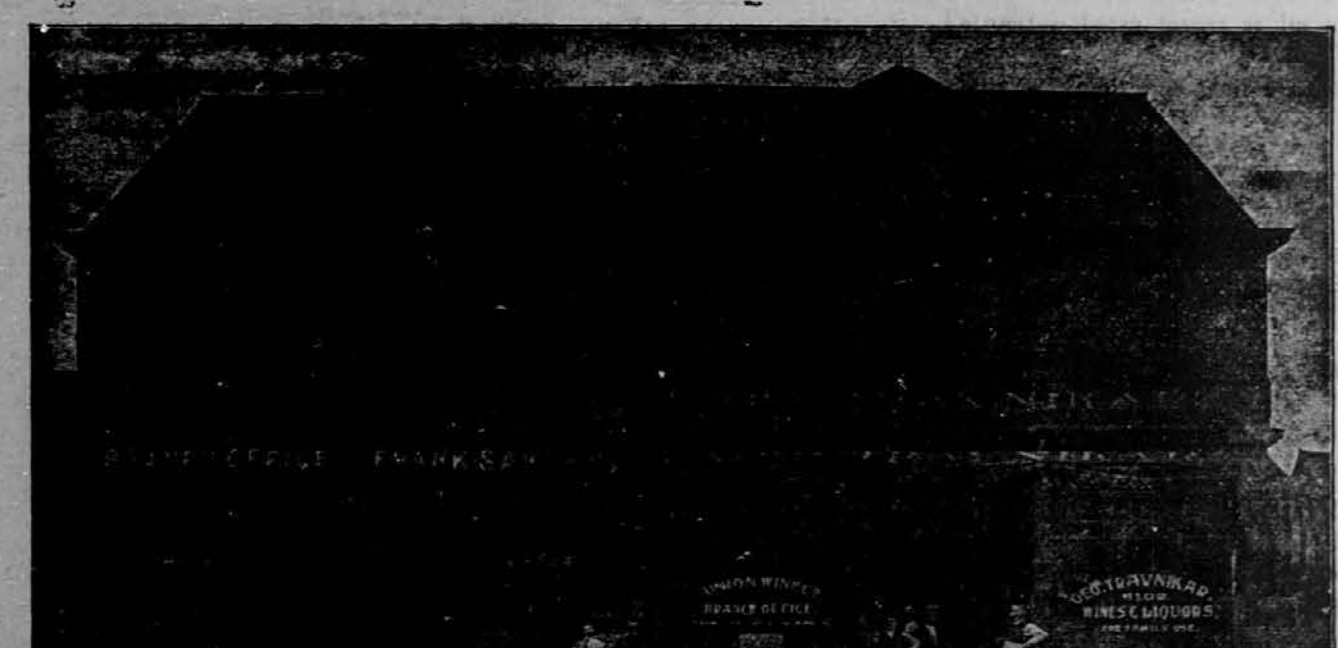

PODRUŽNICA

FR. SAKSER CO.

6104 St. Clair Ave. N. E. Cleveland, O.

POŠILJA NAJHITREJE

DENAR V STARO DOMOVINO

C. kr. poštna hranilnica izplačuje vse vsote.

KUPUJE IN PRODAJA AVSTRIJSKI DENAR

PO DNEVNEM KURZU.

Sprejema denarne vloge ter jih nalaga v zanesljive hranilnice ali posojilnice po 4 in 4½% obresti. Vsak uložnik dobi izvirno hranilno knjižico. Obresti teku od dneva uloge. Izplačuje uloge na hranilne knjižice in daje posojila nanje.

PRODAJA PAROBRODNE LISTKE

za razne parobrodne družbe po izvirnih cenah. Kdor od rojakov kupi v Clevelandu listek za parnik, se ga počaka v New Yorku na kolodvoru ter odpelje na parnik ali v kak cenen hotel; prevzame se tudi vsa skrb za prtljago. Na ta način se prihrani potnikom mnogo truda in denarja

Sprejema naročila na

GLAS NARODA, KOMARJA

in druge slovenske liste. Prodaja razne knjige, koledarje, pratike in sprejema vsa v tiskarski posel spadajoča dela.

Kdor hoče biti dobro in pošteno postrežen, naj se obrne na podružnico.

EDINA, NAJVEČJA

SLOVENSKA GOSTILNA

KAKOR TUDI

TRGOVINA Z VINOM IN ŽGANJEM

NA DROBNO IN DEBELO (WHOLESALE AND RETAIL)

V CLEVELAND-U

: JE :

Geo. Travnikar-ja

6102 St. Clair Ave., N. E.

CENE NIZKE.

PRISTNO VINO

od 50c. do $1.25 gal.

Kupujte kar potrebujete od domačinov, ne pa od tujcev, kteri Vas v sili ne poznajo.

Nasvet o porabi dobite na zahtevo v našem zdravniškem oddelku zastonj.

KAŠEL je začetek jetike.

Večkratno kašljanje in prehlajenje oslabi pljuča, da imajo kali bolezni prostor za rast. Boljše je takoj odstraniti in preprečiti belo kugo nego se ž njo boriti leta in leta, ako se ista vkorenini v človeškem telesu.

Hud kašelj je treba takoj preprečiti in odstraniti, a boljšega zdravila proti kašlju pa ni, kot je

SEVEROV BALZAM ZA PLJUČA,

ki čisti sapnik, omeči in odstrani nesnago v grlu, odstrani bolečine in prepreči ter zdravi kašelj. Cena 25 in 50 centov.

Štefan Capyak iz Phoenixville, Pa. je bil ozdravljen kašlja. Čitaj kaj on pravi:

"Veseli me naznaniti, da se mi je zdravje povrnilo in moč okrepčala, k čemur je pripomogla edinole raba Vašega Balzama za pljuča. Imel sem kašelj, ki je trajal in me mučil celih deset let in vsakdo mi je rekel, da imam jetiko.

Po rabljenju Severovega Balzama za pljuča se sem takoj boljega počutil, bal sem se pa vendar, da se zopet vrne, ker nisem mogel verjeti, da sem ozdravljen. Ker je pa že dolgo časa kar me je kašelj zapustil, za to si sem v svesti popolnega ozdravljenja in povrnjenja moči. V resnici, moje sedanje zdravje mi je pridobil edinole Severov Balzam za pljuča."

Slaba kri oslabi ves sestav.

Povzroča tudi nevarne nasledke boleznij. Vsak del telesa je takorekoč s krvjo napojen in nasičen; ako je kri slaba, tvori ista slabost. Severov kričistilec čisti kri vse nečistosti in jo dela čisto, močno in rudečo. Čisti barvo obraza, in okrepča zdravje. Cena $1.00.

Zoper glavobol.

Glavobol človeka onemogoči bodisi pri delu ali pri razveseljevanju. Kako pogostoma posili glavobol človeka biti doma mesto se iti veseliti na razne večerne zabave! Severovi Praški zoper glavobol in nevralgijo prinesejo hitro ozdravljenje in omogočijo človeka, da stori in in izpolni kar je obljubil. Cena 25c.

Daje dober okus.

Ako Severov Življenski Balzam še nič drugega ni storil, vendar resnica, da je pospešil okus v raznih slučajih, je zadostna, da ga spoznajo ljudje, kot izvrstno toniko. Cena 75c. Gosp. Vit. Hrubes iz Flandreau, S. Dakota, piše:

"Moj oče hvali Severov življenski Balzam; rabi ga pred jedjo ker mu daje dober okus, da se počuti vedno trdneji."

Bright-ova bolezen.

To je najnevarnejša bolezen človeških organov. Severovo Zdravilo za obisti in jetra Vas ohrani pri zdravju ako ga začnete rabiti takoj. Pišite na naš medicinski urad za nasvet, katerega Vam pošljemo brezplačno. Cena zdravilu je 75c in $1.25 za steklenico.

Prodajajo se v vseh lekarnah, kjer dobite tudi Severov almanah brezplačno.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS

JOHN VENZEL,

1017 E. 62nd Street, N. E., Cleveland, Ohio

izdelovalec kranjskih in nemških

HARMONIK.

Delo napravim na zahtevanje naročnikov. Cene so primerno nizke, a delo trpežno in dobro. Trivrstni od $22 do $45. Plošče so iz najboljšega cinka. Izdelujem tudi plošče iz aluminija, nikelja ali medenine. Cena trivrstnim je od $45 do $80.

Pozor Rojaki!

Novoiznajdeno garantirano mazilo za plešaste in golobradce, od katerega v 6 tednih lepi lasje, brki in brada popolnoma zrastejo, cena $2.50! Potne noge, kurje očesa, bradovice in ozebline Vam v 3 dneh popolnoma ozdravim za 75c., da je to resnica se jamči $500. Pri naročbi blagovolite denarje po Post Money Order pošiljati.

Jakob Wahčič,

P. O. Box 69

CLEVELAND, OHIO.

TIKET za brzoparnik dobiš za ktero družbo hočeš naj ceneje in bodeš najsolidneje postrežen pri Fr. Sakserju, 109 Greenwich Str., New York, zato naj se vsak [illegible]